பிரகலாத சரித்திரம்.

ரிப்பன் பிரஸ், சென்னை.] [விலை அணா-4.

38-3

உ

ஓம் பரப்பிரம்மணேநம:

ஸ்ரீ வேதவியாசமுநிவர்

இயற்றியருளிய

பதினேண்புராணங்களுளொன்றாகிய

ஸ்ரீமகாபாகவதத்துள்

பிரகலாத சரித்திரம்

அல்லது

இரணியாக்ஷவதம்.

இஃது

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஈக்காடு. இரத்தினவேலு முதலியார்

அவர்களால் பார்வையிடப்பட்டு,

சென்னை:

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906.

விலை அணா-4.

ஓம் பரப்பிரம்மணே நமஃ.

ஸ்ரீ வேதவியாச முனிவர்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பதினெண்புராணங்களுள் ஒன்றாகிய

ஸ்ரீ மகாபாகவதத்துள்

பிரகலாதசரித்திரம்

அல்லது

இரணியாக்ஷவதம்.

ஆத்மஸ்வரூப வணக்கம்.

எவனரு ளினிலுல குயிர்பர மிலகுறும்
எவனரு ளினிலினன் மதியரி யொளிபெறும்
எவனில தனினள விலமத னிலைபெறும்
அவனகி லமுமிறை யடிகளெம் மகமே.

பிரகலாத சரித்திரம்.

மட்டுவிருத்தம்.

கருணை வாரிக் கடவுள்வ ராகமாய்
இரணி யாக்கனை யிம்சைசெய் தாரரோ.

பரிட்சித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! சகல பிராணிகளுக்கும் புகடமாயும், அனுகூலமாயும், அனுகூலத்தைச் சிந்திக்கிறவராயும் இராநின்ற பகவானனவர் தாம் இந்திரன் நிமித்தமாய் தயித்தியாளை யெல்லாம் பிரதிகூலமான புருஷன்போல எப்படிக்கொன்றார்? சாட்சாத் பரமானந்த சுரூபராயும், ரஜஸ் தமோகுண சூன்னியராயுமிருக்கிற இந்தப் பகவானுக்குத் தேவகணங்களினாலே ஒரு பிரயோசனமுமில்லை. அசுரானிடத்திலே துவேஷமுமில்லை, அந்த நாராயணனுடைய கலியாண குணங்களைக் குறித்து நமக்கு மகத்தாகிய சமுசயமுண்டாயிருக்கிறது. நீர் இந்தச் சமுசயத்தைப் போக்கடிப்பதற்கு யோக்கியராக விருக்கிறீரென்று பரிட்சித்துவினால் பிரச்னம் பண்ணப்பட்டு, சுகரானவர் சொல்லுகிறார்:—

ஸ்ரீ சுகர்வாக்கியம்.

வாராய் மகாராஜனே! பகவானிடத்திலே பக்தியை விருத்தி செய்விக்கிறதாயும், பிரகலாதனுடைய மாகாத்மியத்தை யுடையதாயும் அற்புதமாயுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சரித்திரமானது நன்றாக உன்னாலே பிரச்னம் பண்ணப்பட்டது; ஆகையால் வியாசருக்குப் பிரணாமம்பண்ணி நாரதர் முதலான மகா ரிஷிகளினாலே கானம்பண்ணப்பட்டும் பரமபாவனமாயு மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையைச் சொல்லுகிறேன். ஜனனமரணங்க ளில்லாதவராயும் இந்திரியங்களினாலே கிரகிக்கத்தக்கவரன்றிப் பிரகிருதி வில

ட்சணராயுமிருக்கிற பகவான் பிரகிருதியினுடைய தூகளான தாமச முதலான குணங்களினால் சூன்யராயி ந்தாலும் தமது அனந்தமாயா பிரகிருதியினுடைய குணத்திலே பிர வேசித்துக்கொல்லுகிறவராயும் கொல்லப்படுகிறவராயு மிரு க்கிறார். சத்துவமென்றும் ரஜஸ்ஸென்றும் தமசென்றும் சொல்லப்பட்டது பிரகிருதியுனுடைய குணங்கள். ஆத்து மாவினுடைய குணங்களல்ல. அந்தச் சத்துவாதி குணங் களுக்கு ஏககாலத்திலே விரிவாயிருக்கிறதும் கொஞ்சமா யிருக்கிறது மென்கிறதுமில்லை; சத்துவத்தினுடைய விருத்தி காலத்திலே தேவர்களையும் ரிஷிகளையும், ரஜோகுணத்தினு டைய விருத்திகாலத்திலே அசுரர்களையும், தமோகுணத்தி னுடைய விருத்திகாலத்திலே எட்ச ராக்ஷசர்களையும், அந் தந்தக் காலானுகுணங்களைக்கொண்டு பகவான் அந்தந்தத் தேசங்களிலே பிரவேசித்து அவரவர்களை விருத்திபண்ணி வைக்கின்றார். எப்படிக் காஷ்டமுதலான பதார்த்தங் களிலே அக்கினியானது வேறாக அறியப்படவில்லையோ அப்படியே பகவானானவர் தேவாதிசரீரத்தைக் காட்டிலும் அறியப்படுகிறதில்லை. ஆனாலும் தியானிகள் தேவாதிசரீரங் களிலே பிரவேசித்திராநின்ற அந்தப் பரமாத்மாவைக் காரி யத்தினாலே அறிகின்றார்கள். ஈசுவரன் சீவனுக்கு யோக சாதனங்களான தேவாதிசரீரங்களைச் சிருஷ்டிக்கக் கோ ரினவனாய்த் தம்முடைய மாயையான யோகசக்தியினால் ரசோகுணத்தை வேறாகச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார். விசித்திரங் களான அந்தத் தேவாதி சரீரங்களிலே லீலைபண்ணவேணு மென்று இச்சையையுடையவராய், சத்துவகுணத்தை வேறா கச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார். சங்கரிக்கவேணுமென்று இச் சையையுடையவராய்த் தமோகுணத்தை வேறாகப் பிரேரே பித்திருக்கிறார்.

சத்தியசங்கற்பனாய்ச் சருவாந்தரியாமியான ஈசுவரன் நியமித்த பூதர்களான பிரதான புருஷர்கள்பொருட்டு அவைகளுக்கு ஆச்சர்யமாக விருக்கின்றகாலத்தைத் தாமே சிருஷ்டிக்கிறார்; யாதொரு காரணத்தினாலே அந்தப் பகவானானவர் சமஸ்தமான கிரியைகளிலேயும், பிரகிருதி புருஷர்களுடைய சம்பந்தத்தை அடையாமலிருக்கிறார். இந்தக் காலமானது சத்துவகுணத்தை விருத்திபண்ணிவைக்கிறது. ஆகையினாலே ஈஸ்வரனும் சத்துவகுணப் பிரதானரான தேவகணங்களை விருத்திபண்ணிவைக்கிறார். தேவதைகளுக்குப் பிரியராயும் மகாகீர்த்தியையுடையவராயுமிருக்கிற அந்தப் பகவானானவர் தேவதைகளுக்குச் சத்துருக்களாயும் ரஜஸ் தமோ குணங்களைச் சுபாவமாக வுடையவர்களாயுமிருக்கிற அசுரர்களைச்சங்கரிக்கிறார். அந்தப்பகவானானவர் சர்வகாலமும் தம்மாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தினுடைய ஸ்திதி ரட்சணார்த்தமாகத் தேவகணங்களுக்குச் சத்துவகுணத்தை விர்த்தி பண்ணிவைக்கிறார். ராகத் துவேஷ சூன்யரான பகவானுக்குத் தேவர்களிடத்திலே பிரீதியும் அசுரர்களிடத்திலே கோபமும் எப்படிகூடும்? என்கிற இந்த அர்த்தத்திலே முன்னே தேவரிஷியான நாரதமுனியினாலே ராஜசூய யாகத்தில் கேளாநின்ற தர்மபுத்திரருக்கு ஒரு இதிகாசம் சொல்லப்பட்டது. அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்: தர்மபுத்திரரானவர் ராஜசூயமென்கிற மகாக்ரதுவிலே பகவானான வாசுதேவனிடத்தில் அத்தியற்புதமான சிசுபாலனுடைய சாயுச்சியத்தைக்கண்டு மிகவும் ஆச்சரியத்தை யுடையவராய் அந்த எக்கியத்திலே சதசிலேயிராநின்ற நாரதமுனியைப் பார்த்து சகலரிஷிகளும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க இந்தஅர்த்தத்தைத் தர்மபுத்திரர் சொல்லுகிறார்.

தர்மபுத்திரர் வாக்கியம்.

வாரீர் நாரதமுனியே! மகாபாகவதாளானவர்களுக்கும் துர்லபமான பரதத்துவமான வாசுதேவனுடைய சாயுச்சிய பிராப்தி அந்தக் கிருஷ்ணனிடத்திலே அத்தியந்தம் துவேஷியாகிய தயித்தியனான சிசுபாலனுக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? இது அத்தியாச்சரியமா யிருக்கிறது; இவை நாங்கள் எல்லாரும் அறியவேணுமென்று இச்சிக்கிறோம். முன்னே பகவானை நிந்தித்ததினாலே வேனனென்கிற ராஜா பிராமணர்களாலே நரகத்திலே தள்ளப்பட்டானல்லவா? பாபியான சிசுபாலன் பாலியத்திலே மழலைச்சொல் முதற்கொண்டு இதுவரைக்கும் அந்தக் கோவிந்தனிடத்திலே மிகவும் துவேஷத்தை யுடையவனாயிருந்தான். துர்புத்தியான தந்தவக்கிரனும் அந்தக் கிருஷ்ணனிடத்திலே அப்படியே யிருந்தான். ஆதிமத்தியாவசான சூனியமாய்ப் பரப்பிரம்மமாகிய கிருஷ்ணனை அடிக்கடி தூர்பாஷணம் பண்ணுகின்ற சிசுபால தந்தவக்கிராளுடைய நாவுகளிலே குஷ்டரோகம் உண்டாகாமல் நரகத்தையுமடையாமற் போனார்களே, அடையக்கூடாதசுரூபத்தையுடையவரான அந்தப் பகவானிடத்திலே சமஸ்த பிராணிகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க இவர்களிருவரும் எந்த ஏதுவினாலே ஐக்கியத்தை யடைந்தார்கள். இந்த அர்த்தத்திலே வாயுவினாலே தீபமானது அலைவதுபோல என்னுடைய புத்தியானது அலைகிறது. இது ஆச்சரியமல்லவா? சர்வக்கியராயிருக்கிற நீர் இந்த அர்த்தத்தை எனக்குச் சொல்லக்கடவீரென்று தர்மபுத்திரர் கேட்க, பகவானான நாரதமுனியானவர் மிகவும் சந்துஷ்டராய், சதசிலே யிருக்கிற சகலமான பேர்களும் கேட்டுக்கொண் டிருக்கத் தர்மபுத்திரரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

நாரதர் வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மபுத்திரரே! பிரகிருதி புருஷாளுடைய அவிவேகத்தினல் இந்தச்சரீரமானது நிந்தை, ஸ்தோத்திரம், பூசை திரஸ்காரமாகிய இவைகளைப் பிரயோசனமாக வுடையதாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.இந்த லோகத்திலே பிராணிகளுக்குத் தேகாபிமானத்தினலே நான் எனதென்கிற விபரீதபுத்தியும், தெண்டிக்கிறது திட்டுகிறது இது மூலமான இம்சையும் உண்டாகிறது. நான் எனது என்கிற இந்த அபிமானமானது யாதொரு தேகத்தைப்பற்றி யுண்டாகிறதோ அந்தத் தேகத்தினுடைய வதத்தினலே பிராணிவதமென்று சொல்லப்படுகிறது. தேகாபிமான சூன்னியராயும் நிர்க்குணராயும் சர்வாந்தரியாமியாயும்சேதனசேதனவிலட்சணனுயுமிருக்கிற பகவானுக்கு அப்படி நான் எனதென்கிற அபிமானமில்லே. அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு எந்த ஏதுவினலே இம்சையானது கற்பிக்கப்படும்? ஆகையினல் பகவானிடத்திலே வயிரமாகிற யோகத்தினலேயும், பக்தியாகிற யோகத்தினலேயும், பயத்தினலேயும்,சிநேகத்தினலேயும், காமத்தினலேயும் அந்தப்பகவானிடத்திலே மனதை வைக்கக்கடவன். வேறாகப் பார்க்கத்தக்கவனன்று; எப்படியானல் புருஷனானவன் வயிரமாகிற யோகத்தினலே பகவத்சாயுச்சியத்தை யடைகுவனே அந்தப்பிரகாரம் பக்தியோகத்தினலேயும் அடையமாட்டானென்பதுஎன்னுடைய நிச்சயம்.மாயையினலே ஆச்சரியதிவ்யமங்கள விக்கிரக விசிஷ்டனுயும் ஈசுவரனுயுமிருக்கிறகிருஷ்ணபகவானிடத்தில் வயிரத்தினலேயுண்டான அனவரததியானத்தினலே பாபத்தைப் போக்கடித்தவர்களாய் அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய சாரூப்யத்தை யடைகின்ருர்கள். பக்தியினலேயும், துவேஷத்தினலேயும், பயத்தினலேயும், சிநே

கத்தினுலேயும் ஈசுவரனிடத்திலேயே மனதை வைத்து, சகல பாபத்தையும் விட்டு வெகுபேர்கள் அந்தப்பகவானுடைய கதியை யடைந்தார்கள்.

கர்மத்தினுலே கோபிகாஸ்திரீகளும், பயபக்தியினுலே கம்சனும், துவேஷத்தினுலே சிசுபாலன் முதலான ராஜாக்களும், தேகசம்பந்தத்தினுலே விருட்சணிகளும், சிநேகத்தினுலே நீங்களும், பக்தியினுலே நாங்களும், ஆக யாவரும் பகவானுலே அவருடைய கதியை அடைகிறோம். இந்த ஐந்து சம்பந்தத்துக்குள்ளே வேனனனவன் பகவானைக்குறித்து ஒரு சம்பந்தத்தையு முடையவனுக ஆகாமற் போனுன். ஆகையினுலே புருஷனுனவன் எந்த உபாயத்தினுலே யாகிலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலே மனதை வைக்கக்கடவன், உங்கள்சிறியதாயார் பிள்ளைகளான சிசுபால தந்தவக்கிரா ளிருவரும் பூர்வத்திலே விஷ்ணுவினுடைய பாரிதசிரேஷ்டர்களாய் விப்பிரசாபத்தினுலே வைகுண்டத்தினின்றும் நழுவினுர்களென்று சொல்லாநின்ற நாரதமுனியைப்பார்த்துத் தருமபுத்திரர் சொல்லுகிறுர்.

வாரீர் மகாரிஷியே! அரிதாசாளே திரஸ்கரியாநின்ற சாபமானது ஆருடையது? அது எப்படிப்பட்டது? அரிதாசர்களுக்குச் சாபத்தினுலே ஜன்மமானது விசுவசிக்கத்தக்கதாய்த் தோன்றவில்லே. தேகேந்திரியப் பிராணன்களிலே அபிமான சூன்னியர்களாய், சுத்தசத்துவமாய், தேகத்தை யுடையவர்களாய், வைகுண்ட புரவாசிகளான பாகவததாசர்களுக்கு இந்தப்பிராகிருத தேகசம்பந்தமூலமான ஜன்மத்தை எனக்குத் தெரியப்படச் சொல்லுமென்று பிரச்னம் பண்ணுநின்ற தர்மபுத்திரனேப்பரர்த்து நாரதமகாமுனிவர் சொல்லுகிறுர்.

வாராய்ராஜனே! ஒருகால் பிரம்மபுத்திரர்களான சனந்தனு திகள் திரிலோகத்தையுஞ் சஞ்சரித்துக்கொண்டு சுவேச்சை யினாலே விஷ்ணுலோகத்தை யடைந்தார்கள். ஐந்தாறு வய துபிள்ளைகள்போல் தேஜசுடையவர்களாயும் பூர்விகரானமரீ சி முதலானபேர்களுக்கு முன்னுண்டானவாளாயும், திகம் பராளாயுமிருக்கிற அந்தச்சனந்தனுதிகளைவிஷ்ணுவினுடைய துவார பாலகர்கள் குழந்தைகளாக எண்ணித்தடுத்தார்கள். அதினால் அவர்கள் கோபத்தை யடைந்தவர்களாய், துவார பாலர்களை இந்தப்பிரகாரஞ் சபித்தார்கள். வாருங்கள்மூர்க் கர்களே! பாபிஷ்டர்களான நீங்களிருவரும்ரஜஸ்தமோகுண ங்களினாலே பரீட்சிக்கப்படாத விஷ்ணுவினுடைய பாதமூல த்திலே வாசம்பண்ணுதற்கு யோக்கியர்களல்ல. ஆகையி னால் அசுரயோனியைச் சீக்கிரமாக அடையக்கடவீர்க ளெ ன்று சபிக்கப்பட்டவர்களாய் அந்தவிஷ்ணுபதத்தில் நின்றும் நழுவி விழாநின்ற அவர்களிருவரும் கிருபாவான்களான அந்த சனந்தனுதி ரிஷிகளினாலே, "நீங்கள் மூன்று ஜன் மங்களினாலே திரும்பவும் இந்த விஷ்ணுபதத்தை அடையக் கடவீர்க" ளென்று சொல்லப்பட்டார்கள்.

அவர்க ளிருவருமே திதி புத்திரர்களாய், தயித்தியதா னவர்களாலே வந்தனம் பண்ணப்பட்டவர்களாய், இரணிய கசிபு இரணியாட்சனென்று இருவராய் வந்து பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள் இரணியகசிபு ஜேஷ்டன், இரணியாட்சன் கனிஷ்டன். அந்த இரணியகசிபு நரசிங்கமூர்த்தியான ஸ்ரீபக வானாலே சங்கரிக்கப்பட்டான்; இரணியாட்சனும் வராகரூப த்தைத் தரித்துப் பூமியை உத்தாரணம் பண்ணுகின்ற அந் தப் பகவானாலே சங்கரிக்கப்பட்டான். அந்த இரணியகசி பானவன் கேசவப்பிரியனாயும் புத்திரனாயு மிருக்கிற பிரகலா

தனைக் கொல்ல நினைத்து மரண ஏதுக்களான நானுவாதனை களையுஞ் செய்தான். ஆனாலும் பகவானுடைய தேஜஸினாலே வியாபிக்கப்பட்டும் சர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவான பரமாத்மாவை அந்தராத்மாவாக வுடையவராயும், ராகத்வேஷ முதலான ஏபகுண சூனியராயும் சராசராத்மகங்களான சர்வ வஸ்துக்களிலேயு மிராநின்ற அந்தப் பகவானொருவனையே சாட்சாத்கரியா நின்றுமிருக்கிற அந்தப் பிரகலாதனை நானுப் பிரகாரங்களான மரண உபாயங்களினாலேயும் கொல்லுகைக்குச் சமர்த்தனுகாமற் போனான். பிற்பாடு ராக்ஷசர்களான அவர்களிருவரும் அந்த ஜன்மத்தைவிட்டு, கேசினியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே விசிரவசுவுக்குப் பிள்ளைகளாய், சர்வலோக பயங்கரர்களான இராவண கும்பகர்ணர்களாக வந்து பிறந்தார்கள். அந்த ஜன்மத்திலேயும் பகவானுனவர் தசரத ராமனுய்ப் பிறந்து அவர்களுடைய சாபவிமோசனார்த்தமாக அவர்களிருவரையும் சங்கரித்தார்; அந்த ஸ்ரீராமருடைய பராக்கிரமத்தை மார்க்கண்டேயருடைய வாக்கினாற் கேட்கப்போகிறீர். அவர்களிருவரும் இப்போது உங்கள் சிறிய தாயார் பிள்ளைகளாகிய சிசுபால தந்தவக்கிராளான க்ஷத்திரியர்களாகப் பிறந்தார்கள். இப்பவும் கிருஷ்ணனுடைய சக்கிரத்தினாலே சகல பாபத்தையும் போக்கடித்துக்கொண்டவர்களாய், சாபத்தில் நின்று விடுபட்டவர்களாய் துவேஷமாகிற யோக்கியத்தினாலே மிகவும் தீட்சணியமாயிருக்கிற தியானத்தினால் அச்சுதனுடைய சாரூப்பியத்தை யடைந்தவர்களாய்த் திரும்பவும் விஷ்ணு பாரிஷதாளாய் அவருடைய சமீபத்தை யடைந்தவர்களென்று சொல்லாநின்ற நாரதமகா முனிவரைப் பார்த்து யுதிஷ்டிரர் சொல்லுகின்றார். பகவானே! மகாத்துமாவாயும் அத்தியந்தப் பிரியனுயும் புத்திர

ஞயுமிருக்கிற அந்தப் பிரகலாதனிடத்திலே இரணியகசிபுவுக்குத் துவேஷம் எதினாலுண்டாயிற்று? எந்தக் காரணத்தினாலே அந்தப் பிரகலாதனுக்கு அச்சுதனிடத்திலேயே சித்தம் உண்டாயிற்று? இவையெல்லாம் எனக்குச் சொல்லுமென்று கேட்டார்.

விஷ்ணுவினிடத்தில் ரோஷத்தினாலே இரணியகசிபு அந்த விஷ்ணுவினுடைய விபூதியான லோகத்தைத் தானவர்களைக்கொண்டு உபத்திரவம் பண்ணுவித்து அந்த விஷ்ணுவினாலே அடிக்கப்பட்ட பிருதுரு புத்திராதிகளை யெல்லாம் இதிகாசங்களினாலே சமாதானம் பண்ணினனென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ நாரதர் வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மபுத்திரரே! இந்தப்பிரகாரம் பிராதாவான இரணியாக்ஷன் வராகரூபியான பகவானாலே சங்கரிக்கப்படுகையில் இரணியகசிபுவானவன் ரோஷத்தினாலும் சோகத்தினாலும் மிகவும் பரிதாபத்தையடைந்து உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டு கோபத்தினாலே ஜொலியாநின்ற இரண்டு கண்களினாலேயும் தாம்ரவர்ணமான ஆகாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு பயங்கரமான கோரைப் பற்களினாலேயும் உக்கிரமான திருஷ்டியினாலேயும், பார்க்கக்கூடாத நெறித்த புருவங்களுடனே கூடின முகத்தை யுடையவனாயும் சதசிலே சூலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தானவர்களையெல்லாம் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான். வாருங்கள் தானவர்களே! தயித்தியாளே! திவமூர்த்தனே! திரியக்ஷனே! சம்பரனே! சதபாகுவே! அயக்கிரீவனே! முசியே! பாகனே! இல்வலனே! விப்பிரசித்தியே! புலோமாவே! சகுனன் முதலான பேர்களே! நீங்கள் எல்லாரும் என்னுடைய வார்த்தையைக்

கேட்டு என்னது ஆக்ஞைப்பிரகாரம் சீக்கிரமாகச் செய்யுங்கள். தாமதஞ் செய்யவேண்டாம். அப்பிரயோஜகாளாயும் நமக்குச் சத்துருக்களாயு மிருக்கிற தேவர்களாலே இஷ்டனுயும், சுகுர்தனுயுமிருக்கிற என்னுடையபிராதாவானவன் சகலபிராணிகளுக்கும் சமமாயிருந்தாலும் தேவதைகளுக்குச் சகாயமான ஸ்ரீ ஹரியினுலே கொல்லுவிக்கப்பட்டான். சுபாவத்தை விட்டவனுயிருந்தாலும், சுத்த தேஜோமயனுயிருந்தாலும் மாயையினுலே வராகரூபத்தை யுடையவராயும் தம்மை உபாசிக்கிறவனை அனுவர்த்திக்கிறவராயும், பாலனைப்போலே ஸ்திரசுத்தரல்லாதிருக்கிற அந்த ஸ்ரீஹரியினுடைய கழுத்தை நம்முடைய சூலத்தினுற் பேதித்து, அதில் நின்றும் பிரவேசியாநின்ற ரத்தப்பிரவாகத்தினுலே என்னுடைய பிராதாவின் துக்கத்தை விட்டவனுய்த் திருப்தி யடைவிக்கப்போகிறேன். அந்தக் குடிலவிருதயரான விஷ்ணுவானவர் நாசத்தையடைந்தாராகில் வேரோடே சேதிக்கப்பட்ட விருட்சத்தினுடைய கிளைகள்போலே விஷ்ணுவைப் பிராமணனுகவுடைய தேவதைகள்தாமே நாசத்தை யடைந்துபோவார்கள். ஆகையினுல் நீங்கள் பிராமணர்கள் க்ஷத்திரியர்களாலே விருத்தியடையாநின்ற பூமியை யடைந்து தபசு எக்கியம் சுவாத்தியாயம் விரதம் அக்கினியோத்திரம் இவைகளைச் செய்யாநின்ற பிராமணர்களைச் சங்காரம் பண்ணுங்கள்.

விஷ்ணுவானவர் பிராமணர்களால் செய்யப்பட்ட யக்கிய சுரூபராயும் தர்மமயமான புருஷராயும் தேவர்கள் ரிஷிகள் பிதுக்கள் இதரப்பிராணிகள் இவர்களுக்கும் தர்மத்துக்கும் பரகதியாயிருக்கிறவர். ஆனபடியினுல் எங்கெந்தத் தேசங்களிலே பிராமணர்கள், கோக்கள், வேதங்கள், வர்ணாசிரம தர்மங்கள் இவையெல்லாம் உண்டாயிருக்கின்றன

வோ அந்தந்தத் தேசத்தைப்போய்க் கொளுத்துங்கள். அங்கங்கே யிருக்கிறபேரைச் சேதியுங்களென்று சொல்லாநின்ற இரணியகசிபுவினுடைய ஆக்கினையைச் சிரசினாலேவகித்துக் கொண்டு அந்தத் தயித்தியதானவரெல்லாம் பிரஜைகளை நாசம்பண்ணிப் பட்டணங்கள், கிராமங்கள், இடைச்சேரிகள், உத்தியானவனங்கள், க்ஷேத்திரங்கள், தோப்புகள், ரிஷிகளுடைய ஆசிரமங்கள், கிருஷிபண்ணுகிற பேர்களுடைய ஸ்தானங்கள், ரதத்தின் ஸ்தானங்கள், கோஸ்தானங்கள் இவைகளையெல்லாம் தகித்தார்கள். சிலபேர் மண்வெட்டிகளினாலே தடாகங்கள், பிரகாரங்கள், கோபுரங்கள், இவைகளையெல்லாம் பேதித்தார்கள். பிரஜைகளுக்குச் சீவன சாதனங்களான விருட்சங்களையெல்லாம் சிலபேர் கோடாலிகளினாலே சேதித்தார்கள். சிலபேர் எரியாநின்ற கோரக் கொள்ளிகளைக்கொண்டு கிரகங்களையெல்லாம் தகித்தார்கள். இந்தப்பிரகாரம் இரணியகசிபுவினுடைய சேவகர்களான தயித்திய தானவாளாலே லோகமெல்லாம் நாசப்பண்ணப் படுகையில் எக்கிய பாகங்க ளில்லாமையால் தேவதைகள் சொர்க்கத்தைவிட்டுப் பூமியிலேபோய் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் சஞ்சரித்துக்கொண் டிருந்தார்கள். இரணியகசிபுவும் சோகத்திலே பீடிக்கப்பட்டவனாய் லோகாந்தரனான பிராதாவுக்குச் செய்யத்தக்க பிரேத கிருத்தியங்களையெல்லாம் செய்து அந்தப் பிராதாவினுடைய பிள்ளைகளைச் சமாதானம்பண்ணி, சகுனியையும், சம்பிரனையும், திருஷ்டனையும், பூதசந்தாபனனையும், விருகனையும், காலநாபனையும், மகாநாபனையும், அரிஸ்மசுருவையும், உதகேசனையும் இவர்களுடைய மாதாவான உஷதபானுவையும் தாயாரான திதியையும் அழைத்து சௌமிய வசனத்தினாலே தேசகாலங்களை

அறிந்தவனாய் அசுரேசனான இரணியன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் மாதாவே! வாராய்மருமகளே! வாருங்கள் புத்திரர்களே! வீரனான இரணியாக்ஷனைக்குறித்து நீங்கள்சோகிக்கிறது யுக்தமன்று. சூரர்களான பேருக்குச் சத்துருவினுடைய எதிரேவதமானது சிலாக்கியமாகச் சொல்லப் படுகின்றது. வாராய்சோபனமான விரதத்தையுடையவளே! தெய்வசத்தியினாலேயும், பூர்வகர்மத்தினாலேயும் ஒரு இடத்திலே கூட்டுவிக்கப் பட்டவர்களாயும், திரும்பவும் தங்கள் தங்கள் கர்மங்களிலே பிரிக்கப் பட்டவர்களாயுமிருக்கிற பிராணிகளுக்குச் சக வாசமானது அநித்தியமாக விருக்கிறது. ஆத்மா நித்தியனாயும் நாசமில்லாதவனாயும் சுத்தனாயும் சர்வபரிபூர்ணனாயும், சர்வக்ஞனாயும், தேகாதிகளைக் காட்டிலும் வேறாகவு மிராநிற்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஆத்மா தன்னுடைய மாய்கையினாலே சத்வாதி குணமயங்களான தேகங்களைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டு லிங்கதேகத்தைத் தரிக்கின்றான். எப்படி சலத்திலே பிரதிபலியாநின்ற விருக்ஷங்கள் அலையாநின்ற ஜலத்தினாலே கலங்குவதுபோலக் காணப்படுகின்றனவோ, எப்படி சுழலாநின்ற நேத்திரத்தினால் பூமியும்சுழல்கிறாப்போலக் காணப்படுகின்றதோ, அப்படியே சத்துவாதி குணங்களினாலே மனது சுழலுகையில் நிர்விகாரனான புருஷன் அந்த மனதுடனே காமியத்தையடைந்து சுபாவமாகத் தேகதர்மத்தை யுடையவன்போலக்காணப்படுகிறான். அந்த ஆத்மாவுக்குத் தேகத்திலே நான் தேவன், நான்மனுஷியன் நான் பிராமணன் நான் க்ஷத்திரியனென்கிற அபிமானம் யாதொன்றுண்டோ? இதுவே அக்ஞானம். இந்த அக்ஞான மூலமாகப் பிரியவஸ்துக்களோடு கூடுகையும்,

அப்பிரியவஸ்துக்களை விட்டுப் பிரிகையும், கர்மமும் அந்தக் கர்மமூலமாக நானாயோனியில் பிரவேசமும், அதில் மின்றும் வெளிப்படையாகிற உற்பத்தியும் விநாசமும் சோகமும் மோகமும் சிந்தையும் அவிவேகமும் இவையெல்லாம் உண்டாகின்றன. விசனத்துக்கு ஏதுவில்லாமல் விருதாவாய் விசனப்படுகிற அர்த்தத்திலே பிரேதபந்துக்களுக்கும் எமனுக்கும் சம்வாதரூபமான இந்த இதிகாசத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். எப்படியென்றால், உசிநறமென்கிற தேசத்திலே சுவயெக்கியனென்று பிரசித்தனாய் ஒரு ராஜனிருந்தான். அவன் சத்துருக்களால் யுத்தத்திலடிபட்டுப்போனான். பிறகு அவனை கிபாதிகளெல்லாரும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு பாணங்களினாலே பேதிக்கப்பட்ட இரத்தினமய கவசத்தை யுடையவனையும் நழுவியிருக்கிற ஆபரணங்கள் மாலைகள் இவைகளை யுடையவனையும் பாணத்தினாலே பிளக்கப்பட்ட இருதயப்பிரதேசத்தை யுடையவனையும் யுத்த பூமியிலே படுத்துக்கொண்டு இரத்தங்களினாலே பூசப்பட்டிருக்கிறவனையும் தலைமயிர்களை விரித்துக்கொண்டு இருக்கிறவனையும் நிர்ச்சலமான நேத்திரங்களை யுடையவனையும்கோபவேகத்தினாலே உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டிருக்கிறவனையும் தூளிகளினாலே மூடப்பட்ட முகாரவிந்தத்தை யுடையவனையும், தெய்வத்தினாலே இந்தப்பிரகாரம் பண்ணப்பட்ட பதியான அந்தராஜாவை அவனுடைய ஸ்திரீகளெல்லாருஞ்சூழ்ந்துகொண்டு துக்கிதர்களாய் ஆநாரதா, நாங்கள் தெய்வத்தினாலே கெடுக்கப்பட்டோமே யென்று சொல்லிக்கொண்டு கைகளினால் மார்பிலே மிகவும் அடிக்கடி அடித்துக்கொண்டு அந்தப் பதியினுடைய பாதசமீபத்திலே வீழ்ந்து உரக்க அழுதுகொண்டு இஷ்டபர்த்தாவினுடைய பாதாரவிந்தத்தில்

குசங்களிலிராநின்ற குங்குமக் குழம்புகள் சிவந்திருக்கிற கண்ணீர்களினாலே நனைய, கஜங்கள் ஆபரணங்கள் இவைக ளெல்லாம் நழுவிப்போகத் துக்கம் அதிகரிக்க வீழிட்டுப் பிரலாபிக்கத் தொடங்கினார்கள்,

வாராய் பர்த்தாவே! நித்தியனானதெய்வத்தினாலேகண் ணுக்குத் தெரியாத் திசையை அடைவிக்கப்பட்டாய். முன் னே உசினதேசத்தில் இருக்கிறபேருக்கெல்லாம் சீவனங்க ளைக் கற்பித்தானல்லவா? இப்போது அவர்களுக்குத் தெய் வத்தினாலே துக்கத்தை விருத்திபண்ணுவித்தாய். வாராய் மகிஷபதியே! கிருக்கியனாயும் மிகவும் சுகிர்தனாயு மிருக்கிற உன்னைவிட்டு நாங்களெல்லாரும் எப்படி யிருக்கப்போகி றோம். உன்னுடைய பாதங்களிலே சிசுரூஷை பண்ணிக்கொ ண்டிருக்கிற எங்களுக்கு நீ அடைந்த அந்தலோகத்தை அ னுகமனதைக்கொடுக்கக் கடவாயென்று மிருதனான பதியை எடுத்து மடியில்வைத்து அந்தஸ்திரீகள் ரோதனம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் சூரியனும் அஸ்தமனமானான், அப்போ து ஆவ்விடத்திலே அந்த மிருதனான ராஜபந்துக்களுடைய பிரலாபத்தைக்கேட்டு எமனானவன் தானே ஒருபாலகனாக வந்துஅவர்களைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறான். வரு துசென்றவாளாயும்லோகத்தினுடையஜனனமரணாதியையறி ந்துமிருக்கிற இவர்களுடைய மோகத்துக்குஎன்னசொல்லப் போகிறோம். ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. மனுஷியனானவன் எந்த அவ்வியக்தத்திலிருந்தும் வந்தானோ அந்த அவ்வியக் தத்தையே அடைந்திருக்கிற அவனைக்குறித்து வியர்த்தமா கத் துக்கிறார்களல்லவா? நாமோ மிகவும் தண்ணியர்களாக விருந்து யாதொருபகவான் கெர்ப்பத்திலே ரக்ஷிக்கப்படுகி றோமோ, அந்தப்பகவானே எங்கும் ரக்ஷிக்கிறார். இந்தப்பிர

பஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தும், ரட்சித்தும், சங்கரிக்கிறார். சங்காரத்திலேயும் ரட்சிக்கிற நிலேயும், பிரபுவாயிருக்கிற அந்த ஈசுவரனுக்குஇந்தப்பிரபஞ்சத்தைக்கிரீடாசாதனமாகச்சொல்லுவார்கள். கிருகத்திலேமாதா பிதாக்கள் முதலான பந்துவர்க்கங்களினாலே ரட்சிக்கப் பட்டிருந்தாலும் ஈசுவரனுடைய கடாக்ஷமில்லாதவன் நசித்துப் போகிறான். தேவாதி சமஸ்த தேகங்களானவைகள் லிங்கசரீர நிமித்தமான அந்தக் கர்மங்களினாலே யுற்பத்திகாலத்திலே யுண்டாகின்றன. விநாசகாலத்திலே நசித்துப்போகின்றன. அந்தச்சரீரத்திலேயிராநின்ற ஆத்மாவானவன் தேகாதிவிலட்சணனாய் சரீரத்தினுடைய ஜனனமரண முதலான தர்மங்களினாலே சம்பந்திக்கப்படுகிறதில்லே. பாஞ்சபவுதிகமாயும் அவிவேகத்தினாலே ஆத்மாவென்று கிரகிக்கப்பட்டு மிருக்கிற இந்தத் தேகமானது ஜலபரமாணுக்களினாலே யுண்டான நீர்க்குமிழிகளும் பார்திபபரமாணுக்களினாலுண்டான கடபடாதிகளும் தேஜசுபரமாணுக்களினாலே யுண்டான கடககுண்டலாதிகளுந் திரும்பவும் நசிக்கிறதுபோலப் பிரிதிவி, அப்பு, தேயு இவற்றினாலே யுண்டான இந்தச் சரீரமும் ஆவிர்ப்பவித்து நசிக்கிறது. ஆத்மாவோவென்றால் ஒருக்காலும் நசிக்கிறதில்லே. எப்படி ஆகாயமானது சர்வத்தையும் வியாபித்துக்கொண்டிருந்தாலும் ஒன்றுடனேயும் சங்கமத்தை யடையாமலிருக்கிறதோ, அப்படியே புருஷனும் சமஸ்தமான தேகேந்திரியாதிகளே ஆச்ரயித்திருந்தாலும் அவைகளேக் காட்டிலும் வேறாகத்தானே யிருக்கிறான்.

உங்களுடைய பர்த்தாவான அந்தச் சுவயக்கியனனவன் இவ்விடத்திலே படுத்துக்கொண் டிருக்கிறானென்று துக்கிக்கிறீர்கள். உங்களுடைய ரோதனத்தைக் கேட்கிறவனே

வனோ, பிரதிவசனஞ் சொல்லுகிறவனெவனோ அந்தப் புருஷன் இவ்விடத்திலே ஒருக்காலுங் காணப்படப்போகிறதில்லை. இந்தத் தேகத்திலே சர்வேந்திரியங்களுடைய வியாபாரத்துக்கு ஏதுவாயும் முக்கியனுயுமிருக்கிற பிராணனன வன் கேட்கவுமாட்டான்; பிரதி வசனஞ் சொல்லவுமாட்டான். இந்தச் சரீரத்தில் யாதொரு ஆத்மாவானவன் தேகேந்திரியங்களினாலே சகலமான அர்த்தத்தையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தானோ அந்த ஆத்மாவானவன் பிராணதேகாதிகளுக்கு வேருய் விலட்சணனாக விருப்பன். பஞ்சபூதங்கள் இந்திரியங்கள் மனமாதிகள் இவைகளுடனே காணப்படாநின்றும் நானாவிதங்களாயுமிருக்கிற இந்தத் தேகங்களை, தேகாதிகளைக் காட்டிலும் வேருயும் நித்தியனுயுமிருக்கிற ஆத்மாவானவன் நான் எனதென் றெண்ணுகிருன். தன்னுடைய விவேகபலத்தினாலே நான் எனதென்கிற அபிமானத்தை விட்டுவிடுகிருனல்லவா? இந்த ஆத்மாவானவன் எந்தமட்டுக்கும் தேகத்திலே நான் எனதென்கிற அபிமானத்தையுடையவனாகவிருக்கிருனோ அந்தமட்டுக்கும் அந்தஆத்மாவுக்குக் கர்மமானது பந்தவேதுவாக விருக்கிறது. ஆகையினாலே தேகதர்மத்தை அடைந்திருத்தலும், அதினாலே கிலேசமும் இந்த ஆத்மாவுக்கு அக்ஞான மூலமாக வுண்டாகிறது. எப்படி சொப்பனம் மனோரதங்கள் அபத்தமோ, அப்படியே சத்வாதிகுண காரியங்களான சுகமுதலான வைகளிலே எதார்த்தமென்கிற புத்தி யாதொன்றுண்டோ இந்த அபிநிவேசமானது அபத்தமென்றும், இந்திரியங்களினால் உண்டாகாநின்ற சுகமுதலான சமஸ்தமும் ஆத்மாவுக்கு அபத்தமென்றும் அறியத்தக்கது. ஆகையினாலே ஆத்மாவை நித்தியனாகவும், தேகத்தை அநித்தியமாகவும் அறியாநின்ற

ஞானிகள் விசனப்படார்கள். இப்படிப்பட்ட ஞானம் திடமாயில்லாததினாலே விசனப்படுகிற பேர்களுடைய சுபாவமாகவிருக்கிறது. காட்டிலே ஒரு வேடனானவன் பட்சிகளுக்கெல்லாம் மிருத்தியுவாக ஈஸ்வரனாலே பண்ணப்பட்டவனாய் அங்கங்கேவலையைப் பரப்பிக்கொண்டு மிருகங்களுக்கு மாங்கிசமுதலானதினாலே ஆசையை யுண்டாக்கிக்கொண் டிருந்தான்.

இப்படியிருக்கையில் ஸ்திரீயும் புருஷனுமாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற குலிங்கபட்சிகளில் பெண்பட்சியானது மாங்கிசாதிகளினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டதாய் அவனுடைய வலையிலே காலகதியினால் அகப்பட்டது. அப்படி அகப்பட்டிருக்கிற பெண்பட்சியைப் பார்த்துப் புருஷபட்சியானது மிகவும் சினேகத்தினால் துக்கித்துக்கொண்டு அந்த ஆபத்தில் நின்றும் விடுவிக்க அசமர்த்தமாய், தீனமாயிருந்துகொண்டு பாரியைக் குறித்துப் பிரலாபித்து, அந்தோ! தெய்வத்துக்குத் தயையில்லாமற் போயிற்றே; அநாதனான என்னைக் குறித்துத் துக்கிக்கின்ற இந்தப் பட்சியினாலே என்னசெய்யப்போகிறது. அந்தத் தெய்வமானது சீக்கிரமாக என்னையுங் கொண்டுபோகட்டும். அற்பபாக்கியனையும் ஸ்திரீ சூன்யனையும் மகா துக்கத்தோடே சீவியா நின்றுமிருக்கிற இந்தச் சரீரத்தினாலே எனக்கென்ன பிரயோசனம்? நான் தாயில்லாமலும், இறகு முளையாமலுமிருக்கிற குஞ்சுகளை எப்படி ரட்சிக்கப்போகிறேன்? பாக்கிய ஈனங்களான என்னுடைய குஞ்சுகள் கூண்டிலேயிருந்து தாயைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமல்லவா? என்று பிரலாபியா நின்றும், ஸ்திரீ வியோகத்தினாலேகண்ணீரைப்பெருக்கிக்கொண்டும் துக்கித்துக்கொண்டுமிருக்கிற அந்தப்பட்சியை வேடன்

மறைவாக இருந்துகொண்டு காலத்தினலே ஏவப்பட்டவனைப் பாணத்தின லடித்துப்போட்டான்.

இந்தப்பிரகாரம் புத்தியீனர்களாயும், உங்களுடைய நாசத்தை யறியாதவர்களாயும் துக்கித்துக்கொண்டுமிருக்கிற நீங்கள் அனேக வருஷங்களாலேயும் இந்தப்பர்த்தாவை யடையப்போகிறதில்லையென்று பாலவேஷங்கொண்ட எமனானவன் சொல்லி மறைந்துபோய்விட்டான். அப்போதுசமஸ்தமான அந்த ஸ்திரீகளும், கியாதிகளும் ஆச்சரியத்தை யுடைய மனதுடனே கூடினவர்களாய்ச் சர்வபதார்த்தத்தையும் அநித்தியமாகவும் எதார்த்தமல்லவென்றும் அறிந்த கியாதிகளும் அந்த சுவயக்கியனுக்குப் பிரேத பிதுர்காரியங்களென்னவுண்டோ அவைகளை யெல்லாம் செய்தார்கள். ஆகையினலே நீங்கள் அந்நியனைக் குறித்தும் தன்னைக் குறித்தும் துக்கிக்கவேண்டாம். தானுவதார்? அன்னியனுவதார்? தன்னுடைய தாவதெது? அன்னியனுடையதாவதெது? பிராணிகளுக்குத்தானென்றும் அன்னியனென்றும், தன்னுடையதென்றும் அன்னியனுடையதென்றும், அபிநிவேசமானது விருதா அக்ஞானமே யொழிய வேறில்லை யென்று இரணியன் சொன்னன்.

இந்தப்பிரகாரஞ் சொல்லுகின்ற தயித்தியபதியான இரணியனுடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டு மருமகளுடனேகூட திதிதேவியானவள் க்ஷணத்திலே புத்திரசோகத்தை விட்டு, தத்துவத்திலே மனதைத்தரித்தாளென்று நாரதமகா முனியானவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

நாரதர் வாக்கியம்

வாரீர் தருமபுத்திரரே! இரணியகசிபுவானவன் தன்னை ஒருவராலேயும் ஜெயிக்கப்படாதவனுகவும் ஜராமரண சூனி

யனுகவும் தனக்குச் சமானமில்லாதவனுகவும் ஜெகத்துக் கெல்லாம் ஏகராஜாவாகவும் இராச்சியபாரம்பண்ணவேண்டு மென்று கோரி அந்த இரணியகசிபுவானவன் மந்தர பர்வ தத்தினுடைய தாழ்வரையிலே உயர எடுக்கப்பட்ட பாகுக் களையுடையவனையும், ஆகாசத்திலே திருஷ்டியையுடையவனை யும்,கால்பெருவிரலாலே பூமியிலே நின்றுகொண்டு மகா உக் கிரமான தபசைச் செய்து தன்னுடைய சடையினது காந்தி யினாலேயும், கிரணங்களினாலேயும் பிரளயகாலத்துச் சூரியன் போலவிளங்கினான். இந்தப்பிரகாரம் அந்த இரணியகசிபான வன் தபசு பண்ணுகையில் முன்னாலே அந்தஇரணியனுக்குப் பயப்பட்டுப் பூமியிற் கண்ணிலேபடாமல் சஞ்சரித்துகொண் டிருந்த தேவதைகள் திரும்பவும் தங்களுடையஸ்தானங்களை அடைந்தார்கள். இப்படித் தபசுபண்ணுகின்ற அந்தஇரணிய கசிபுவினுடைய சிரசில் நின்றும் தபோ மயமான அக் கினியானது தூமத்துடனேகூட உண்டாகி லோகங்களை நாலுபக்கமும் பரவித் தகிப்பித்தது. அப்போது நதி, சமுத் திரங்களெல்லாம் கலங்கின. தீபங்கள் பர்வதங்களுடனே கூடின. பூமி நடுங்கிற்று. கிரகங்களுடனே நட்சத்திரங் கள் விழுந்து, பத்துத் திக்குகளையும் ஜொலிப்பித்தன. தே வதைகள் அவனுடைய தபோ அக்கினியினாலே தகிக்கப்பட் டவர்களாய்ச் சுவர்க்கத்தை விட்டுப் பிரம்மலோகத்தை ய டைந்து பிரம்மாவைப்பார்த்து விக்ஞாபனம் பண்ணுகிறார் கள்.

தயித்தியேந்திரனான இரணியனுடைய தபசினால் தகிக் கப்பட்டவராய் யாம் சொர்க்கத்தி லிருக்கக்கூடாமையாயி ருக்கின்றது. சமஸ்தலோகங்கள் அவனுடையதபோ அக்கினி யினாலே நாசத்தை யடைவதற்கு முன்னே அதற்கொரு சா

ந்தியைப் பண்ணும். ஒருவராலுஞ் செய்யக்கூடாத தபசைப் பண்ணுகின்ற அந்த இரணியகசிபுவினுடையசங்கற்பமானது உமக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் எங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறோம். என்னவென்றால், பிரம்மாவானவர் சராசர சொரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தபசினாலேயும், யோகத்தினாலேயும், சமாதியினாலேயும், சிருஷ்டித்துச் சமஸ்தமான ஸ்தானங்களைக் காட்டிலும் உத்தமஸ்தானமான சத்தியலோகத்திலே எப்படியிருக்கிறாரோ அப்படியே நானும் விர்த்தியடைந்து தபோயோக சமாதியினாலே காலம் ஆத்மா இவைகள் நித்தியமானபடியினாலே நமக்கும் அப்படிப்பட்ட பிரபுத்துவத்தைச் சம்பாதிக்கக்கடவேன். இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தேவர் அசுரர் முதலான பிராணிகளால் வித்தியாசமாக ஸ்தாபித்து முன்போலிராமல் பண்ணிப்போடப்போகிறேன். காலத்திலகப்பட்டதாய்க் கற்பாந்தகாலமிராநின்ற துருவன் முதலான பேர்களுடைய ஸ்தானங்களினால் பிரயோஜன மென்னவென்று இந்தப் பிரகாரம் சங்கற்பித்தவனாய் அந்த இரணியகசிபுவானவன் பண்ணக்கூடாத தபசைப் பண்ணுகிறானென்று கேட்டோம். ஆகையினாலே இந்த விஷயத்தில் எது யுக்தமோ அதை நீர்தானே சீக்கிரமாகப் பன்னைக்கடவீர். உம்முடைய சர்வோத்தமமான ஆதிபத்தியமானது பிராம்மணர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும், சுபத்தின்பொருட்டும், சுகத்தின் பொருட்டும், ஐசுவரியத்தின் பொருட்டும், க்ஷேமத்தின்பொருட்டும், ஜெயத்தின் பொருட்டும் இருக்கிறதல்லவாவென்று விக்ஞாபனம் செய்ததை நாரத மகாமுனிவரானவர் தர்மபுத்திரருக்குச் சொல்லி மேலுஞ் சொல்லுகின்றார்.

வாரீர் தர்மபுத்திரரே! இந்தப்பிரகாரம் தேவதைகளினாலே விக்ஞாபனம் பண்ணப்பட்டவராய், பகவானான பிரம்

மாவானவர் பிற்பாடு தக்ஷன் முதலான நவப்பிரஜாபதிகளி னால் சூழப்பட்டவராய், தயித்தியேஸ்வரனான இரணியகசிபு வினுடைய ஆஸ்ரமத்தையடைந்து அதின் மத்தியிலே புற் றுக்களாலும் திரணங்களாலும் மூங்கில்களாலு மறைக்கப் பட்டவனாயும், எறும்புகளினால் பக்ஷிக்கப்படாநின்ற சர்மம், மாங்கிசம், இரத்தம், இருதயப் பிரதேசத்திலிருக்கிற கொ ழுப்புகள் இவைகளை யுடையவனாயுமிருக்கிற அந்த இரணிய கசிபுவைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியத்தை யுடையவராய் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றார். வாராய் காசிபபுத்திரனான இரணியகசிபுவே! உனக்கு மங்களம். தபசித்தியுண்டாகக் கடவது. தபசைவிட் டெழுந்திரு; உனக்கு வரத்தைக்கொ டுக்க வந்தேன்; உனக்கிஷ்டமான வரத்தைக்கேள்; நானுன் னுடைய அத்தியற்புதமான இந்தத் தைரியத்தைப் பார்த் தேன். காட்டு ஈக்களினால் பிடுங்கப்பட்ட தேகத்தையுடை யவனான உன்னுடைய பிராணன் அஸ்திகளை ஆஸ்ரயித்துக் கொண் டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட தபசைப் பூர்வீகர்க ளான இருஷிகளும் பண்ணினதில்லை. இனிமேலொருவரும் பண்ணப்போகிறது மில்லை. எவன் தான் தீர்த்தபானமும் பண்ணும விருந்துகொண்டு பிராணனைத் திவ்ய வருஷத்தி னால் நூறுவருஷந் தரிப்பவன்? தபசிகளுக்குஞ் செய்யக் கூடாமலிருக்கிற உன்னுடைய தபசினால் ஜெயிக்கப்பட்டே ன். ஆகையால் உனக்கு வேண்டிய வரங்களெல்லாங் கொடு க்கிறேன். மனனசீலனான உனக்கு நித்தியனான என்னுடைய தரிசனம் வியர்த்தமாகப் போகிறதல்லவென்று பிரம்மாவா னவர் சொல்லி எறும்புகளினால் பட்சிக்கப்பட்ட தேகத்தை யுடைய இரணியகசிபுவை அமோகமான வீரியத்தையுடைய தாயும் திவ்யமாயுமிருக்கிற கமண்டல சலத்தினால் புரோ ட்சித்தார்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

இந்தப்பிரகாரம் புரோட்சித்தபிற்பாடு அந்த இரணிய கசிபுவானவன் மூங்கிற் புதரினாலே சூழப்பட்ட புற்றிலின் றும் காந்தி மனோபலம் சரீரபலம் இவைகளுடனே கூடின வனாய் சர்வ அவயவங்களுடனேகூடி வச்சிரம்போலத் திட மான சரீரத்தை யுடையவனாய் யவ்வனபுருஷனாய் உருக்கி விட்ட தங்கம்போலொத்த காந்தியை யுடையவனாய் காஷ் டத்தில் நின்றும் ஜொலியாநின்ற அக்கினிபோல எழுந்திரு ந்து ஆகாசத்தில் அம்சவாகனத்தின்பேரிலே யிராநின்ற பிர் ம்மாவைப் பார்த்து அவரைக் கண்டதினாலே மகாசந்தோஷ த்துடனேகூடினவனாய்ப் பூமியில் சிரசினாலே பிரணமம்பண் ணி எழுந்திருந்து அஞ்சலி பந்தம்பண்ணி வணக்கத்தையு டையவனாய்க்கண்களினாலே பிர்மாவைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆனந்த பாஷ்பத்தினாலே புளகாங்கிதனாய்த் தழைதழைத்த சொல்லுகளினாலே பின்வரும் வாக்கியங்களால் ஸ்தோத் திரம் பண்ணுகிறான்.

கற்பாந்தத்திலே காலத்தினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதா யும் பிரகிருதி குணமாயும் மகாந்தகாரமாயுமிருக்கிற தமோ குணத்தினாலே சூழப்பட்டிருக்கிற இந்த ஜெகத்தை சுவயம் பிரகாசரான பகவான் தம்முடைய தேஜசினாலே பிரகாசிப் பித்து அந்தப் பகவான் திரிமூர்த்திரூபமா யிருந்துகொண்டு இந்தத் தேகத்தைச் சிருஷ்டித்தும், ரட்சித்தும், சங்கரித் தும், சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கு ஆஸ்ரயராயும், மகாபுருஷராயு மிருக்கிற அந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பிரண மம் பண்ணுகிறேன். ஆதியாயும், காரணமாயும், ஞானவிக் ஞான மூர்த்தியாயும் பிராணேந்திரிய மனோபுத்தி விகாரங்

களினாலே பிரகாசிக்கப்பட்ட சுரூபத்தை யுடையவராயு மிரு க்கிற உமக்குப்பிரணாமம்; நீரே ஸ்தாவரசங்கமரூபமான பிர பஞ்சத்துக்குச் சூத்திராத்மரூபத்தினாலே நியந்தாவாக விரு க்கின்றீர். ஆகையினாலே பிரஜைகளுக்கு ரக்ஷகராயிருந்து அந்தப் பிரஜைகளுடைய சித்தத்திற்கும் ஞானத்திற்கும், மனதிற்கும், இந்திரியங்களுக்கும் பாதியாக ஆகின்றீர். ஆகா சாதி பஞ்சபூதங்களுக்கும் அவைகளுடைய சப்தாதி விஷ யங்களுக்கும் வாசனைகளுக்கும் ஈஸ்வரனாக விருந்து நீரே நாலுஹோதாக்களை யுடையதான எக்கியகர்ம விஷயமான மந்திரங்களினாலேயும் மூன்றுவேத சுரூபமான சரீரத்தினா லேயும் அக்கினிஷ்டோம முதலான எக்கியங்களை விஸ்தார மாகப் பண்ணுகிறீர். பிராணிகளுக்கெல்லாம் அந்தராத்மா வாயும் அநாதியாயும் சர்வக்ஞராயும் தேசகாலங்களினாலே அளவிடக்கூடாத மகிமையை யுடையவராயும் அகண்டசுரூப ராயுமிருக்கிற பரமாத்மாவாக விருக்கிறீர். நீரே நிர்விகார ராயும், ஞான சுரூபராயும், பரமேஸ்வரராயும், ஜன்மமில் லாதவராயும், அளவில்லாதவராயும், நியந்தாவாயுமிருக்கிறீர். வேதம், உபதேசம் முதலான சமஸ்த வித்தைகளும் வேதா கமங்களும் உம்முடைய சரீரங்களாக விருக்கின்றன. இந் தப் பிரம்மாண்டத்தைக் கெர்ப்பத்திலே யுடையவராயும், பிர கிருதியைக் காட்டிலும் பரராயுமிருக்கிற பரப்பிர்ம்மமாக விருக்கின்றீர்.

காரியமான இந்தப் பிரபஞ்சம்உமக்குச் சரீரமாக விரு க்கிறது: அந்தச்சரீரத்தினாலே இந்திரியம், பிராணன், மனது இவைகளையுடைய குணங்களை நீர் பரமேஸ்வரராக விருந்து கொண்டு அனுபவிக்கிறீர். மனோவாக்குகளுக்கும் விஷயமல் லாத ரூபத்தை யுடையவரான உம்மாலே இந்த ஜெகத்தா

னது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜீவப்பிரகிருதிகளைச் சரீரமாக வுடையவராயும் பகவானுயுமிருக்கிற உமக்குப் பிரணாமம். எனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுக்கிறவரேயானால் உம்மாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளில்நின்றும் எனக்கு மரணமில்லாம லிருக்கத்தக்கது. எப்படியானால் உள்ளேயும், வெளியிலேயும், பகலிலேயும், ராத்திரியிலேயும், பூமியிலேயும், ஆகாசத்திலேயும், உம்மாலேயும் சிருஷ்டிக்கப்படாமல் யாதொன்றிருக்கிறதோ அதினுலேயும், ஆயுதங்களினுலேயும், மனிதர்களாலேயும், மிருகங்களாலேயும், பிராணனில்லாத வஸ்துக்களாலேயும், பிராணன்களுடனே கூடினவஸ்துக்களினுலேயும், சுரராலேயும், அசுரர்களாலேயும், சர்ப்பசாதிகளினுலேயும், எனக்கு மரணமுண்டாகாமலிருக்கத்தக்கது. யுத்தத்திலே எனக்குச் சமானமில்லாமலிருத்தலும் சகல பிராணிகளுக்கும் நானொருவனே பிரபுவாயிருத்தலும் கொடுக்கக்கடவீர். சமஸ்தமான லோகபாலர்களுடைய ஐசுவரியத்தையும், தபசு, யோகம் இவைகளினுலே மகாப்பிரபாவத்தை யுடையபேர்கள் ஒருக்காலும்நசியாமலிருக்கிற அணிமாதி ஐசுவரியத்தையும்,உமக்கிருப்பதைப் போல எனக்குக் கொடுக்கக்கடவீரென்று இரணியகசிபுவானவன் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினுன்.

நாரதர்வாக்கியம்.

வாராய் தர்மபுத்திரரே! பிரம்மாவானவர் இந்தப்பிரகாரம் இரணிய கசிபுவினுலே வரிக்கப்பட்டவராய் அவனுடைய தபசினுலே சந்தோஷத்தையடைந்து ஒருவராலும் அடையக்கூடாமலிருக்கிற அந்த வரங்களை அவனுக்குக்கொடுத்து அவனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறுர்.

பிரம்மதேவர் வாக்கியம்

வாராய்குழந்தாய்! நீ எந்தவரங்களை என்னிடத்தில்கேட்கிறையோ. அந்த வரங்கள் புருஷர்கள் அடையத்தக்கனவல்ல. ஆனாலும் அன்னியர்களுக்கு மிகவும் துர்லபங்களான இந்தவரங்களைக் கொடுத்தேனென்று சொல்லிப் பிரம்மாவானவர் அசுரசிரேஷ்டனான இரணிய கசிபுவினாலே பூசிக்கப்பட்டவராய்த் தம்முடைய லோகத்தை யடைந்தார்.

நாரதர் வாக்கியம்.

இந்தப்பிரகாரம் பிரம்மதேவரிடத்தில் நின்றும் சகல வரங்களையும் பெற்றிருக்கிற அந்த இரணியகசிபுவானவன் சொர்ணம்போலொத்த சரீரத்தையுடையவனாய்ப் பிராதாவினுடையவதத்தைநினைத்துக்கொண்டுபகவானிடத்தில்துவேஷத்தைப் பண்ணினான். பிற்பாடு அந்த இரணிய கசிபுவானவன் சமஸ்தமான திக்குகளையும் மூன்றுலோகங்களையும்ஜெயித்து, தேவர்கள், அசுரர்கள், மனுஷர்கள், கெந்தருவர்கள், உரகங்கள்,கெருதமான்கள்,சித்தர்கள்,சாரணர்கள்,வித்தியாதரர்கள்,இருஷிகள், பிதுர்கள்,மனுக்கள், யக்ஷாள், ராக்ஷசர்கள், பிசாசங்கள்,பிரேதங்கள்,பூதசிரேஷ்டங்கள்,சகல பிராணிகளாலே சிரேஷ்டங்களா யிருக்கப்பட்டவைகளையும் செயித்து சுவாதீனம் பண்ணிக்கொண்டு சமஸ்தத்தையுஞ் செயித்தவனாய் லோகபாலர்களுடைய ஸ்தானங்களை அவர்களுடைய தேஜசுடனே கூட அபகரித்தான். தேவோத்தியான ஸ்திரீயோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சுவர்க்கத்தை ஆக்கிரமித்தவனாய் விசுவகர்மாவினாலே நிருமிக்கப்பட்டதாயும் திரிலோக்கிய சாம்பிராச்சிய லட்சுமிக்கிருப்பிடமாயும் சர்வசம்பத்துக்களுடனேயும் கூடிக்கொண்டிருக்கிற சாக்ஷாத் தே

வேந்திரனுடைய கிருகத்திலே வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந் தான். அந்த இந்திரனுடைய கிருகத்திலேபவளங்களினலே கட்டப்பட்ட படிகளையுடையவைகளான மரகதமாணிக்கங் களினலே யிழைக்கப்பட்ட பூமிகளும் ஸ்படிகமயங்களான சுவர்களும் விசித்திரமான மேற்கட்டு வஸ்திரங்களும் பது மராக மயங்களான ஆசனங்களும் பால்நுரைக்குச் சமான மான முத்துமாலைகளினலே அலங்கரிக்கப்பட்டதாயு மிருக் கிற சயனங்களும் சோபனமான தந்தங்களையுடையவர்களா னதேவஸ்திரீகள் காற்சிலம்புகளினலே நாலுபக்கத்திலே யும் சப்திக்க, ரத்தினமயங்களான பிரதேசங்களிலே சுந்தர மான தங்கள் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மகேந்திர கிருகத்திலே மகாபலசாலியாயும் தைரியத்தை யுடையவனயும் மிகவுந்திவரமான ஆக்கினையை யுடையவனயும் லோகங்களை யெல்லாம் ஜெயித்து ஏகராஜா வாயு மிருக்கிற அந்த இரணிய கசிபுவானவன் தன்னலே தாபத்தை அடைவிக்கப்பட்ட தேவர்கள்முதலான சமஸ்த மான பேராலேயும் வணங்கப்பட்ட பாதயுகளத்தை யுடைய வனய் விகசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

மிகவும் பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிற மத்தியபானத் தினலேமதித்தவனயும், சுழன்றுகொண்டும்சிவந்துமிருக்கிற நேத்திரங்களை யுடையவனயும், தபயோக பலங்களினலே உண்டான சாமர்த்தியங்களுக்கு இருப்பிடமான அந்த இர ணியகசிபுவைத்திரிமூர்த்திகளைத்தவிர சமஸ்தலோக பாலர்க ளும் உலப்பைகளுடனே கூடின அஸ்தங்களை யுடையவர்க ளாய் உபாசித்துக்கொண் டிருந்தார்கள். பராக்கிரமத்தின லே மகேந்திரனுடைய சிங்காதனத்தி லேறியிருக்கிற இர ணியகசிபுவை விசுவாவசு தும்புருநாரதர் இவர்கள் முத

லான கந்தருவர், சித்தர், இருஷிகள், வித்தியாதரர்கள், அப்சரசுக்கள் இவர்கள் அடிக்கடி கானத்துடனே மிகவும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு மிருந்தார்கள். அந்த இரணியகசிபுவானவன் தானே பிராமணுதி நாலுவர்ணங்களிலேயும் பிரம்மசரியாதி ஆசிரமத்தை யுடையவர்களாலேயும், வெகு தெக்ஷணைகளை யுடைய எக்கியங்களினுலேயும் ஆராதிக்கப்பட்டவனுய், தன்னுடைய தேஜசினுலே அவிர்ப்பாகங்களைக்கிரகித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அந்த இரணியகசிபுவுக்குப்பூமியானது உழுதுபயிரிடாமலிருக்கும்போதும் சகலமான பயிர்களையும் உடையதாயிருந்தது. சொர்க்கமோவென்ருல் அவனுக்கு வேண்டிய இஷ்டங்களைக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது; ஆகாசமானது நானுவித ஆச்சரியங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருந்தது; லவணம், இட்சு, சுரா, சற்பி, ததி, க்ஷீரம், சலில மென்னப்பட்ட ஏழுசமுத்திரங்களும் சமுத்திர பத்தினிகளான நதிகளும் அலைகளால் ரத்தினசமூகங்களைக் கொடுத்தன; பர்வதங்களானவைகள் தாழ்வரையில் கிரீடா யோக்கியமான ஸ்தானங்களைத்தரித்தன; விருட்சங்களானவைசகலருதுக்களிலேயும் உண்டாகாநின்ற பல புஷ்பங்களைத்தரித்தன. அந்த இரணியகசிபுவானவன் தாெனுருத்தனே சமஸ்தலோகபாலர்களுடைய வெவ்வேருன தகன சோஷணுதிகுணங்களைத் தரித்தான். இந்தப்பிரகாரம் ஜெயிக்கப்பட்ட சமஸ்த திக்குகளையுடையவனுயும் தானே ஏகராஜாவாயு மிருக்கிற இரணியகசிபுவானவன் இந்திரிய பரவசனுய் இஷ்டமானவிஷயங்களை யதேஷ்டமாகஅனுபவித்துக்கொண்டு திருப்தியில்லாமலும், ஐஸ்வரியமத்தனுயும், கர்வியாயும், சாஸ்திரத்தை அதிக்கிரமித்து நடவாநின்றும், பிரம்மநிஷ்டர்களுடைய சாபத்தை யடைந்தவனுயுமிருக்கிற இரணிய

கசிபுவுக்கு வெகுகாலந் தாண்டிப் போயிற்று. அந்த இரணிய கசிபுவினுடைய உக்கிரமான ஆக்கினைக்குப் பயப்பட்டவர்களாய் லோகபாலர்களுடன் கூடின சமஸ்தலோகங்களும் வேறே ரட்சகனை அடையாதவர்களாய் அச்சுதனையே சரணமாக அடைந்து சாந்தர்களாயும் நிர்மலர்களாயுமிருக்கிற சந்நியாசிகள் யாதொரு வைகுண்டத்தை யடைந்து திரும்பவும் பிறக்கிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட வைகுண்டத்துக்குப் பிரணமமென்று வேதாதிகள் சமஸ்தமானபேரும் நிடசித்தர்களாய், பரிசுத்தமான மனதுடனே கூடினவர்களாய், பகவானிடத்திலே வைக்கப்பட்ட புத்தியுள்ளவர்களாய், வாயுபோஜனம் பண்ணிக்கொண்டு நித்திரை விட்டவர்களாய், இருஷிகேசனைத் தியானபூர்வகமாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். கியானசத்தி முதலான குணங்களை யுடையவராயும், மகாபுருஷனும், மகாத்மாவாயும், விசுதக்கியானனந்தஅனுபவ சந்தோஷத்தை யுடையவராயுமிருக்கிற சுவாமிக்குப் பிரணமமென்று மந்திரத்தினால் தியானம் பண்ணுகின்ற அந்தத் தேவதைகள் முதலானபேருக்கு மேக கர்ச்சனைபோல் திக்குகளையெல்லாம் சத்தியாநின்றும் சாதுக்களுக்கெல்லாம் அபயஸ்தங் கொடுத்துக்கொண்டுமிருக்கிற ஒரு அசரீரி வாக்கானது உண்டாயிற்று.

அசரீரிவாக்கியம்.

வாருங்கள் தேவ சிரேஷ்டர்களே! பயப்படாதீர்கள். உங்களெல்லாருக்கும் க்ஷேமம் உண்டாகக்கடவது; நம்முடைய சந்தெரிசனமானது சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் சகல சிரேயசுக்களையும் அடையும்பொருட்டல்லவா அந்த ராட்சச அதமனான இரணியகசிபுவினுடைய துர்நடத்தையானது

என்னாலே அறியப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குச் சாந்திபண்ணப் போகிறேன்; காலத்தைப் பார்த்துக்கொண் டிருங்கள். எப்போது அந்த அசுரனுக்கு வேதங்களிடத்திலும், தேவதைகளிடத்திலும், கோக்களிடத்திலும், பிராமணர்களிடத்திலும், சத்புருஷர்களிடத்திலும், தர்மத்தினிடத்திலும் என்னிடத்திலும் மிகவும் துவேஷமுண்டாயிற்றோ, அப்போதே அவன் சீக்கிரமாக நசித்துப்போகப் போகிறான். நிர்வயிரனும், ராகத்வேஷாதி சூனியனும், மகாத்மாவாயும், தன்னுடைய புத்திரனுமிருக்கிற பிரகலாதனனுக்கு எப்போது துரோகம் பண்ணுகிறானோ அப்போது பிரம்மாவினுடையவரங்களினாலே பலவானாயிருந்தாலும் அந்த இரணியகசிபுவைக் கொல்லப்போகிறேனென்று லோக குருவான அரியினாலே சொல்லப் பட்டவர்களாய்த் தேவதைகளானவர்கள் அந்தப் பகவானைப் பிரணாமஞ்செய்து பயத்தை விட்டவர்களாய்த் திரும்பிவந்தார்கள். அதற்குப் பிற்பாடு அந்தத்தயித்திய பதியான இரணிய கசிபுவுக்கு மகா அற்புதர்களான நாலுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள்.

அவர்களுக்குள்ளே பிரகலாதன் குணத்தினாலே சிரேஷ்டனா யிருந்தான். அதெப்படி யென்றால், பெரியவர்களை உபாசிக்கிறவனும், பிராமணர்களைத் தெய்வமாகவுடையனையும், சீலவானையும், சத்திய சந்தனையும், ஜிதேந்திரியனையும், சர்வ பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவைப்போல ஏகனைப் பிரிய சுகுர்தனையும், சமனையும், தாசனைப்போலப் பெரியோர்களுடைய பாதார விந்தத்திலே வணங்கினவனையும் பிதாவைப் போலத் தீனவார்ச்சல்யத்தை யுடையவனையும், பிராதாவைப்போல சமனிடத்திலே சிநேகத்தை யுடையவனையும், பெரியவர்க ளிடங்களிலே ஈஸ்வரபாவனை யுடையவனையும் வித்

தை, அர்த்தம், ஜென்மம், ரூபம் இவைகளிலே பூரணனுயும், அபிமானம் கெர்வம் இவைகளினலே வஞ்சிக்கப் பட்டவனுயும், விசனங்களிலே பயப்படாமலிருக்கிற மனதை யுடைவனுயும் கேட்கப்பட்டும் பார்க்கப்பட்டு மிருக்கிற விஷயங்களிலே இச்சை யில்லாதவனுயும் சப்தாதி விஷயங்களிலே வஸ்துபுத்தி யில்லாதவனுயும் நிக்கிரகிக்கப்பட்ட இந்திரியப் பிராண சரீரபுத்திகளை யுடையவனுயும், சர்வகாலமும் சாந்தமான காலத்தை யுடையவனுயும் அசுரனுயிருந்தும் அசுர பாவமில்லாதவனுயும், இப்படிப்பட்ட குணங்களினலே சர்வ காலமும் பிரகலாதன் சிரேஷ்டனு யிருந்தான்.

அந்தப் பிரகலாதனிடத்திலே மகத்துக்களுடைய குணங்களானவைகள் கவிகளினலே அடிக்கடிக் கிரகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பகவானுன வாசுதேவ னிடத்திலே அந்தப் பிரகலாதனனுக்கு, சுபாவிகமாகப் பக்தியுண்டாகி அந்தப் பாலனுக யிருக்கையிலும் பாலியலீலை விட்டவனுய் மூடன் போல பகவானிடத்திலே மனதைச் சமர்ப்பித்திருக்கிற படியினலே அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுகிற கிரகத்தில் கிரகிக்கப்பட்ட மனதை யுடையவனுய், ஜெகத்தை இப்படிப்பட்டதென்று அறியாமலிருந்து கோவிந்தனலே கிரகிக்கப்பட்ட இருதயத்தையுடையவனுய், போஜனம் பண்ணுமலும் சயனித்துக் கொள்ளாமலும் பானம் பண்ணுமலும், வார்த்தை சொல்லாமலுமிருந்தும் வைகுந்தனுடைய சிந்தையோடுகூடின புத்தியை யுடையவனுய், ஒருக்கால் ரோதனம் பண்ணுகிறவனுயும் கோவிந்த குணனுபவத்திலே யுண்டான சந்தோஷத்தை யுடையவனுய் நகைக்கிறதும் கானம் பண்ணுகிறதும் கண்டத்தைவிட்டு உரக்கக் கூப்பிடுகிறதும் இலச்சையில்லாமல் நிர்த்தனம் பண்ணுகிறதும் அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய

தியானத்தோடு கூடினவனுய்த் தன்மயனுயிருந்து அகிஞ்சனுளான பிராமணர்களுடைய சகவாசத்தினுலே அடையப்பட்ட புண்ணிய கீர்த்தியான பகவானுடைய பாதாரவிந்த சேவையினுலே ஆத்மாவுக்கு மிகவும் சுகத்தை விஸ்தரித்துக்கொண்டு துஷ்டர்களுடைய சகவாசத்தினுலே தைரியத்தை யடைந்த அந்நிய புருஷனுடைய மனைவிக்கும் சுகத்தைப்பண்ணினுன்.

மகாத்மாவாயும் மகாபாகவதனுயு மிருக்கிற பிள்ளையான அந்தப் பிரகலாதனிடத்திலே இரணிய கசிபுவானவன் துரோகத்தைப் பண்ணினுனென்று சொல்லுகின்ற நாரத மகாமுனியைப் பார்த்துத் தருமபுத்திரர் சொல்லுகின்றுர்.

தருமபுத்திரர் வாக்கியம்.

வாரீர் தேவ இருஷியே! சோபனமான விரதத்தையுடையவரே! சாதுவாயிருக்கும் புத்திரனுன பிரகலாதனுக்குப்பிதாவான இரணியகசிபு எதற்காகத் துரோகத்தைப் பண்ணினுனே அதை உம்மிடத்தில் நின்றும் அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறேன். லோகத்திலே புத்திரவாற்சல்லியத்தையுடையவர்களான பிதாக்கள் பிரதி கூலாளாயும், சுகியாளாயுமிருக்கிற பிள்ளைகளைச் சிட்சிக்கிற நிமித்தியமாக வெறுத்துக்கொள்ளுவார்கள்.—சத்துருவைப்போல துரோகத்தைப் பண்ணமாட்டார்க ளல்லவா! அனுகூலர்களாயும் ராகத்வேஷாதி சூனியர்களாயும் பிதாவேதெய்வமாக உடையவர்களாயுமிருக்கிற புத்திரர்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய தென்ன! புத்திர விஷயத்திலே பிதாவானவன் மரணத்தின் பொருட்டா துவேஷத்தைச் செய்தான் என்கிற இந்த அர்த்தத்தைக்கேட்கவேணுமென்கிற இச்சையைப் போக்கடியுமென்று தர்மபுத்திரரானவர் நாரதமகாமுனியுடன் சொன்னுர்.

நாரதர்வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மபுத்திரரே! அசுரர்களாலே பகவானான சுக்கிராச்சாரியர் பவுரோகித்தியகர்மத்தின்பொருட்டு வரிக்கப்பட்டவரல்லவா? அந்தச் சுக்கிராசாரியருடைய சண்டனென்றும், அமர்க்கனென்றும் பிரசித்தர்களான இரண்டு பிள்ளைகள் தயித்தியராஜனான இரணியகசிபுவினுடைய கிருகத்திலே வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்து, இவர்களிருவரும் இராஜாவான இரணியகசிபுவினாலே வித்தியாப்பியாச நிமித்தமாக விடப்பட்ட பாலனான பிரகலாதனையும், பின்னையும் படிக்கத்தக்கவர்களான சில அசுரபுத்திரர்களையும் ராஜநீதிகளைப் படிப்பித்தார்கள். அந்தச் சுக்கிர புத்திரர்களுடைய பள்ளிக்கூடத்திலே குருவினாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதைப் பிரகலாதன் கேட்டு அவர்கள் சமீபத்திலே படித்தான். தானென்றும் அந்நியனென்றும் வித்தியாசமில்லாத அபிமானத்தை ஆச்ரயமாகவுடைய குருவினாலே சொல்லப்பட்ட அந்தக்கிரந்தத்தை மனதினாலே நன்றாக எண்ணவில்லை.

ஒருக்கால் அசுரராஜனான அந்த இரண்யகசிபுவானவன் பிள்ளையான பிரகலாதனை மடியிலே வைத்துக்கொண்டு குழந்தாய்! நீ யாதொன்றை நல்லமார்க்கமாயெண்ணி யிருக்கின்றையோ அதைச் சொல்லக்கடவாயென்று கேளாநின்று தகப்பனைப்பார்த்துப் பிரகலாதன் சொல்லுகிறான். வாராய் அசுரராஜனே! நான் எனதென்கிற அகங்கார மமகாரங்களினாலே சர்வகாலமும் தொந்தமனதை யுடையவர்களான பிராணிகளுக்கு ஆத்மநாசமான கிரகாஸ்ரமமாகிற பாழுங்கிணற்றை விட்டுத் தபோவனத்தையடைந்து ஸ்ரீ அரியைப் பஜனம்பண்ண வேண்டுமென்கிற இந்த மார்க்கத்தை

நல்லதாக எண்ணுகிறேனென்று சொல்ல, அந்த இரணியா சுரனனவன் சத்துருவான விஷ்ணுபக்ஷத்தை ஆஸ்ரயித் திருக்கிற பிரகலாதனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சிரித் தவனுய், அந்நியர்களுடைய புத்திகளினலே பாலர்களுடைய புத்தியானது பேதிக்கப்பட்டுப் போயிற்றென்று எண்ணிக் கொண்டு குருபுத்திரர்களைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறன். குரு வினுடையகிருகத்திலேவேருருவேஷங்களினலேமறைந்து கொண்டிராநின்ற விஷ்ணுபக்தர்களான பாகவதர்களாலே இவனுடைய புத்தியானது பேதிக்கப்படாமல் உங்களாலே யாவது நன்ருக விசாரிக்கப்படட்டுமென்று ஆக்யாபித்துக் குருகுலத்துக்குப் பிள்ளையை அனுப்பிவைத்தான். பிற்பாடு இரணியகசிபுவினுடைய புரோகிதர்கள் தங்கள்கிருகத்திலே வந்த பிரகலாதனை அழைத்துக் கொண்டாடி மிருதுவான நல்வார்த்தைகளினலே கேட்கின்ருர்கள்.

குருபுத்திரர்கள் வாக்கியம்.

வாராய்குழந்தாய்! பிரகலாதனே உனக்கு நன்மை யுண்டாக்கக் கடவது; உள்ளபடிக்குச்சொல்லு, அபத்தஞ் சொல்லாதே; கூடப்படிக்கிற பிள்ளைகளைவிட உனக்குமாத் திரமிந்தவிபரீத புத்தியானது அந்நியர்களாலே போதிக்கப் பட்டதோ? அல்லது சுதாவாயுண்டாயிற்ருே? வாராய் வமி சத்தைச் சந்தோஷிப்பியாநின்ற புத்திரனே இதைக் கேட் கவேண்டுமென்று இச்சியாநின்ற, குருவாகிய எங்களுக்குச் சொல்லக்கடவாயென்று கேளாநின்ற குருபுத்திரர்களைப் பார்த்துப் பிரகலாதன் சொல்லுகிறன்.

பிரகலாதன் வாக்கியம்.

கேளுங்கள் குருபுத்திரர்களே! எந்தப் பகவானுடைய மாயையினல் மோகிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவர்களான

உங்களுக்குத் தன்னவனென்றும் அந்நியனென்றும் இந்த அசத்தான ஆக்கிரமானது பண்ணப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட பகவான்பொருட்டுப் பிரணாமம்பண்ணுகிறேன். அந்தப்பகவான் எப்போது அனுகூலமாகிறாரோ அப்போது புருஷர்களுக்குப் பசுபுத்தியைப்போல் இவன் வேறு நான் வேறு என்கிற அசத்தான இந்தப் பேதபுத்தியானது தள்ளப்பட்டுப்போகிறது. அறியக்கூடாத செயலையுடையவரான அந்தப் பரமாத்துமாவானவர் தன்னவனென்றும், அந்நியனென்றும் விவேக சூனியர்களாலே சொல்லப்படுகிறார். எந்தப் பரமாத்ம விசாரத்திலே வேதவாதிகளான ப்ரம்மாதிகளும் மோகிக்கிறார்களோ அந்தப் பரமாத்மாவே என்னுடைய புத்தியைப் பேதிக்கிறான். இரும்பானது காந்தம் சமீபத்திலிருக்கும்போது தானே எப்படிச் சுழலுமோ அந்தப்பிரகாரம் என்னுடைய மனதானது சக்கிரபாணியினுடைய சந்நிதானத்தில் சுயவிச்சையாகவே பேதிக்கிறதென்று மகாமதியான அந்தப்பிரகலாதனன் இவ்வளவு வார்த்தையைக் குருவின்பொருட்டுச் சொன்னான். அந்தத்தயித்திய குருவானவர் கோபத்தையடைந்து தீனனாய்ப் பிரகலாதனைப்பார்த்து மிரட்டி ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றார்:

தருவாக்கியம்.

அடாபிரம்பைக் கொண்டுவாடா! நமக்கு அபகீர்த்தி உண்டாக்குகிறவனாயும், குலநாசகனாயும், துர்ப்புத்தியையுடையவனாயு மிருக்கிறவனுக்குத் தண்டனையே செய்யத்தக்கது. அசுரகுலமாகிற சந்தனவனத்திலே பிரகலாதனாகிற விஷவிருக்ஷம் பிறந்தது. அந்தச் சந்தனவனத்தை வேரோடே நாசம்பண்ணுகிற கோடாலியாயிருக்கிற விஷ்ணுவுக்கு

இந்தப் பயல் கோடாலிக்காம்பு போலாகின்றான் என்று அந்தப் பிரகலாதனை நானாவிதமாக மிரட்டித் தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களை விவகரித்துச்சொல்லாநின்ற சாஸ்திரங்களைச் சொல்லிவைத்தார். பிற்பாடு அந்தக் குருவானவர் பிரகலாதனைச் சாமபேததான தண்டமென்கிற சதுர்விதவுபாயங்களை அறிந்தவனாக எண்ணி, தாயாராலேஸ்நானஞ் செய்வித்து அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற அவனை தயித்தியேந்திரனான இரணியகசிபுவினுடைய சமீபத்திலே யழைத்துக்கொண்டுபோய்க் காண்பித்தார். அந்த இரணியகசிபுவும் தன்னுடைய காலிலே நமஸ்கரியாநின்ற பாலகனைச் சந்தோஷத்துடனே ஆசிர்வசனஞ்செய்து, கைகளினாலே தழுவிக் கட்டிக்கொண்டு பரமசவுக்கியத்தையடைந்தான். பிற்பாடு அந்தப் பிரகலாதனை மடியிலே எடுத்து வைத்துக்கொண்டு உச்சிமுகந்து ஆநந்தபாஷ்பங்களினாலே அவனை நனைத்து மலர்ந்தமுகத்தையுடையவனாய்ச் சொல்லுகிறான்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாராய் பிரகலாதனே! தீர்க்காயுளை யுடையவனே! நீ இதுவரையில் குருவினிடத்தில் நின்றும் யாதொருவித்தையை அப்பியசித்தையோ அதிலே சாரமாயிருக்கிற ஒன்றைச் சொல்லென்று கேட்கின்ற தகப்பனைப்பார்த்துப் பிரகலாதன் சொல்லுகின்றான்.

பிரகலாதன் வாக்கியம்.

வாராய் எனது பிதாவே! விஷ்ணுவினுடைய நாமசிரவணமும், கீர்த்தனமும், ஸ்மரணமும், கயிங்கரியமும், அர்ச்சனமும், வந்தனமும், செய்த கர்மத்துக்குப் பகவதர்ப்பணமும் இந்தப்பிரகாரம் ஒன்பதுவிதமான பக்தியானது புருஷனாலே அப்பியசிக்கப்பட்டதேயானால் அதைச் சாரமாயிருக்

கிற அர்த்தம் அப்பியசிக்கப்பட்டதென் றெண்ணுகிறே னென் ற சொல்லுகின்ற பிரகலாதனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு இரணியகசிபுவானவன் ரோஷத்தினாலே அதரந்துடிக்கக் குருபுத்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாராய் பிராமணோத்தமனே ! உனக்குத் துர்ப்புத்தி யுண்டானதென்ன ? சத்துருவான விஷ்ணுபட்சத்தை ஆஸ்ரயித்தவனாயும் அசத்தாயுமிருக்கிற உன்னாலே என்னையும் அனாதரவுபண்ணி, நம்முடைய பிள்ளையானவன் அசாரமாயிருக்கிற அர்த்தத்தை அத்தியயனம் பண்ணிவைக்கப்பட்டான். லோகத்திலே அசாதுக்களானவர்கள் துஷ்ட சினேகத்தை யுடையவர்களாயும், கபடவேஷத்தையுடையவர்களாயுமிருப்பர்களல்லவா ? அவர்களுக்குத் துவேஷமானது காலாந்தரத்திலே ப்ரம்மஹத்தியாதி பாபங்களைப் பண்ணின பேர்களுக்கு க்ஷயரோக முதலான வியாதி யுண்டாவதுபோல உண்டாகின்றதென்று சொல்லுகின்ற இரணியகசிபுவைப் பார்த்துக் குரு புத்திரன் சொல்லுகிறான்.

குரு புத்திரன் வாக்கியம்.

வாராய் இந்திரசத்துருவே! உன்னுடைய பிள்ளையானவன் நான் சொல்லிவைத்ததையுஞ் சொல்லவில்லை; அசலார் சொல்லியதையுஞ் சொல்லவில்லை; இவனுக்கு இந்தக் கியானம் சுபாவ சித்தமாக விருக்கிறது. கோபத்தையடக்கு; நம் பேரிலே தோஷத்தை யெண்ணாதே யென்று குரு புத்திரன் சொன்ன பின்பு, இரணியாசுரன் மறுபடியும் பிள்ளையைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாராய் பாபியே! உனக்கிந்த துஷ்ட புத்தியானது குரு முகமாக வுண்டாகாமற் போனால் வேறு யாரிடத்திலிருந்து

உண்டாயிற்றென்று கேட்கின்ற இரணிய கசிபுவைப் பார்த்துப் பிரகலாதன் சொல்லுகின்றான்.

பிரகலாதன் வாக்கியம்.

கிருகத்திலே செய்யவேண்டிய சங்கற்பத்தை யுடையவர்களாயும் ஒருக்காலும் விஷயானுபவத்தினலே திருப்தியை யடையாத இந்திரியங்களினல் சங்காரத்திலே அடையா நின்றும் அந்தச் சங்காரத்தில் அடிக்கடி அனுபவித்ததையே அனுபவித்து மிருக்கிற பேர்களுக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுவினிடத்திலே புத்தியானது தங்களாலேயும், குருவினலேயும், உண்டாகிறதில்லை. துஷ்ட சித்தர்களாயும், சம்பாதி விஷயங்களிலே அபிமானத்தை யுடையவர்களாயு மிருக்கிறபேர்கள் ஈசனுடையவாக்கு ரூபமான மகத்தான கயிற்றினலே கட்டப்பட்ட பேர்களாய், குருடராலே அழைத்துக் கொண்டு போகப்பட்ட குருடரானவர்கள் எப்படி மார்க்கத்தை அறியமாட்டார்களோ, அப்படிப் பிரபன்னர்களாலே அடையத்தக்கவரான ஸ்ரீ விஷ்ணுவை அறியமாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட பேர்களுடைய புத்தியானது மகானுபாவர்களாயும், நிஷ்காமியராயுமிருக்கிற பாகவதர்களுடைய பாதரஜசினலே எந்தமட்டுக்கும் அபிஷேகத்தைக் கோராமலிருக்கிறதோ அந்தமட்டுக்கும் உருக்கிரமனன ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய பாதாரவிந்தத்தை யடையமாட்டாதென்று சொல்லி மவுனத்தை யடையா நின்ற புத்திரனை இரணிய கசிபானவன் ரோஷத்தினலேமூட மனதையுடையவனுய்த்தன் மடியிலே நின்று பூமியிலே தள்ளிவிட்டுப் பின்னையுஞ் சகிக்கக்கூடாத கோபத்தையும் சிவந்த கண்களையு முடையவனுய் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாருங்கள் அசுரர்களே! கொல்லுகைக்கு யோக்கியனை இவனைச் சீக்கிரமாகக் கொன்றுபோடுங்கள்; இல்லாவிட்டால் தேசத்தைவிட்டுத் துரத்திவிடுங்கள். இந்தப்பிரகலாதனுனவன் மித்திரர்களேயும் சுயஜனங்களையும் விட்டுவிட்டுத் தன்னுடைய சிறிய தகப்பனைக் கொன்ற விஷ்ணுவினுடைய பாதங்களைத் தாசன்போலப் பூசிக்கிறான். ஆகையினாலே இவனே என்னுடைய பிராதாவைக் கொன்றவன்; ஐந்து வயதாயிருக்கிற இந்தப் பிரகலாதனுனவன் விடக்கூடாமலிருக்கிற மாதா பிதாக்களுடைய சிநேகத்தையும் விட்டுவிட்டான். அப்படிப்பட்ட துஷ்டனு யிருக்கிறவன் அந்த விஷ்ணுவுக்குத்தான் பிரீதி வரும்படியாய் எந்த நன்மையைச் செய்யப்போகிறான்? சத்துருவானாலும் அவிழ்தம்போல இதத்தைச் செய்தானேயாகில் அவனே புத்திரனென்று அறியத்தக்கது; தன் சரீரத்திலே பிறந்த பிள்ளையானாலும் ரோகம்போலப் பிரதிகூலத்தைச் செய்தானேயாகில் சத்துருவென் றறியத்தக்கது; சரீரத்திலே யாதொரு அவயவம் தேகத்துக்கு உபத்திரவகாரியா யிருக்கிறதோ அந்த அவயவமானது சேதித்துப்போடத் தக்கதல்லவா? அந்த அங்கத்தைச் சேதித்துப்போட்டதினாலே மற்ற அங்கங்கள் சுகமாக ஜீவிக்குமல்லவா? ஆகையினாலே மித்திரன்போல வேஷதாரியாயும் சத்துருவாயு மிருக்கிற இத்தப் பிரகலாதனைப் போஜனம், சயனம், ஆசனம் இவைகளிலே விஷப்பிரயோக முதலான சமஸ்த வுபாயங்களினாலேயும் கொல்லத் தக்கதென்று இரணிய கசிபுவினாலே ஆக்கியாபிக்கப் பட்டவர்களாய், சூலபாணிகளாயும், தீக்ஷணியமான தந்தங்களை யுடையவர்களாயும், பயங்கரமான முகத்தை யுடையவர்களாயும், தாமிரவர்ணமான தாடி தலைமயிர்

களை யுடையவர்களாயு மிருக்கிற அந்த அசுரர்கள் பயங்கர மான அட்டகாசத்தைப் பண்ணினவர்களாய், வெட்டு குத் தென்று சொல்லிக்கொண்டு அங்கே யிராநின்ற பிரகலாத னைச் சூலங்களினலே சகல மர்மஸ்தலங்களிலேயும் குத்தின ர்கள். அப்போது சர்வாந்திரியாமியாயும், ஞியானசக்தி முத லான குணங்களை யுடையவராயும், பரப்பிரமமாயு மிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்தில் வைக்கப்பட்ட மனதை யுடைய வனுன பிரகலாதனிடத்திலே அந்த அசுரர்களுடைய செயல் களெல்லாம் தேவதா பக்தி யில்லாதவனுடைய சத் கர்மங் களைப்போல வியர்த்தமாய்விட்டன. அசுரர்கள் அவனைக்கொ ல்லவேண்டுமென்று எத்தனப்பட்ட அந்தப் பிரயாசம் வியர் த்தமாய்ப் போவதால் தயித்தியாதிபதியான இரணிய கசிபு வானவன் சங்கை யுடையவனுய், நிர்ப்பந்தத்துடன் அவனைக் கொல்ல உபாயத்தைச் செய்தான். என்னவென்றால், அந்த இரணிய கசிபுவானவன் திக் கெஜங்களாலும், சர்ப்பங்க ளாலும், அபிசாராதி பிரயோகங்களாலும், மாயைகளா லும், அவயவசம்பந்தாதிகளாலும், பர்வத சிகரங்களில் நின்று தள்ளி விடுகையாலும், விஷப்பிரயோகங்களாலும், போஜனங்கொடாம லிருப்பதாலும், பனி, வாய்வு, அக்கினி, ஜலம் இவைகளாலும் நிரபராதியான அந்தப் பிரகலாதனைக் கொல்லச் சமர்த்தனுகாமல் தீர்க்கமான மனதையடைந்து, இந்தப் பிள்ளையானவன் நம்மால் வெகுவிதமாகச் சபிக்கப் பட்டான்; கொல்லத்தக்க உபாயங்களும் அனேகங்களாகப் பண்ணப்பட்டன; ஆனலும் பிரகலாதனனவன் தன்னுடைய பிரபாவத்தினலேயே அந்தந்த உபத்திரவங்களாலும், அபி சாரங்களாலும் விடப்பட்டவனுய்ச் சமீபத்தி லிருந்துகொ ண்டு,பாலனுனலும் நிர்ப்பய சித்தனுகவிருந்து என்னுடைய

சத்துரு பாவத்தை, ரிசிக மகாரிஷியினுடைய மத்திய புத்திரனான சுனஸ்சேபனனவன் அம்பரிஷ மகாராஜாவுக்கு விற்கிரயம் பண்ணப்பட்டவனாய், தன் மாதாபிதாக்களுடைய அபகாரத்தை எப்படி நினையாமலிருந்தானோ அப்படியாக நினைக்கவில்லை; ஆகையால் இந்தப்பிள்ளை அளவிடக் கூடாத பிரபாவத்தை யுடையவன்; ஒன்றுக்கும் பயப்படத் தக்கவனன்று; நிச்சயமாக இவனுடைய விரோதத்தினால் நமக்கு மிருத்தி யுண்டாகுமோ என்னமோவென்று சிந்தனையினாலே தேஜசில்லாதனாய் கவிழ்ந்துகொண்டிரா நின்ற இரணியாசுரனைப் பார்த்துச் சுக்கிரன் புத்திரரான சண்டன், அமர்க்கன் இவர்கள் ஏகாந்தத்தில் சொல்லுகின்றார்கள்.

அசகாயனான உன்னால் புருவங்களுடைய நெருப்பினால் பயப்படாநின்ற சமஸ்தலோக பாலர்களையுடையதான இந்த மூன்று லோகமும் ஜெயிக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட உனக்கு விசனப் படத்தக்க தொன்றுமில்லை. சுக்கிராசாரியார் வருகிற பரியந்தம் இந்தப் பிள்ளையானவன் பயப்பட்டு ஓடிப்போகாமலிருக்கும்படி கயிறுகளால் கட்டிவைக்கக் கடவாயென்று குரு புத்திரர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு அப்படியே செய்கிறோமென்று அங்கீகரித்து, அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

குரு புத்திரர்களே! நீங்கள் இவனுக்குராஜதர்மங்களையும், கிரகஸ்த தர்மங்களையும் உபதேசியுங்களென்று இரணியகசிபுவினாலே சொல்லப்பட்டவர்களாய்ப் பிற்பாடு அந்தக் குருபுத்திரர்கள் மிகவும் விநயத்துடனேகூடின அந்தப் பிரகலாதனுக்குத் தர்மார்த்த கர்மங்களை வரிசையாக மிகவும் உபதேசித்தார்கள். குருக்களினாலே தனக்குஉபதேசிக்கப்பட்ட அந்த தர்மார்த்தகர்மங்களைச் சாரமாக எண்ணு

மல் தன்னோடு சமானவயதை யுடையவர்களாயும், விளை யாடவேண்டுமென்கிற இச்சையையுடையவர்களாயும்,பாலர் களாலே அழைக்கப்பட்டவனும்,மகாபுத்திமானும்,அவர் களுடைய ஜனனமரணங்களை அறிந்தவனுமிருக்கிற அந் தப் பிரகலாதனானவன், கிருபையினாலே அந்தப் பாலர்களை யழைத்து மிருதுவசனத்தினாலே அவர்களிடத்திலே சிரித் துக்கொண்டு அவர்க்கே இதோபதேசம்பண்ணுவன்.அவர்க ளெல்லா மவனிடத்தில் கவுரவத்தினாலே விளையாடுகிற சாம க்கிரியைகளை யெல்லாம் விட்டு விட்டு விஷபப்பிராமணர்க ளான குருபுத்திரரால் சொல்லப்பட்டவசனங்களினால்தூஷி க்கப்படாத புத்தியை யுடையவர்களாய், அந்தப் பிரகலாத னிடத்திலேயே வைக்கப்பட்ட இருதயத்தையும், நேத்திரங் களையும் உடையவர்களாய் அந்தப் பிரகலாதனை யனுசரி த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மகா தயாளுவாயும் மகாவாச் சல்லிய முடையவனும் பாகவதனுமிருக்கிறஅந்தப்பிரக லாதனானவன் அந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினான்.

பிரகலாதன் வாக்கியம்.

வாருங்கள் பிள்ளைகளே ! இந்த லோகத்திலே புத்திமா னானவன் கவுமாரவயதிலேதானே பாகவத தர்மங்களைப் பண்ணக்கடவன். மனுஷிய ஜன்மம் கிடைக்கத்தக்கதன்று. புருஷார்த்தசாதனமான அந்த ஜன்மம் கிடைத்தபோதை க்கும் அநித்தியமா யிருக்கும். ஆகையினால் சர்வாந்திரியாமி யானவிஷ்ணுவானவர்சர்வபூதங்களுக்கும் பிரியசுகிர்தாராகின் றபடியால் புருஷனுக்கு அந்த விஷ்ணுவினுடைய பாதசேவை யே போக்கியமா யிருக்கின்றது.பிராணிகளுக்குத் தேக சம் பந்தத்தினாலே இந்திரிய சம்பந்தசுகமானது பசுவாதி பிரா

ணிகளிலேயும், அதிஷ்டவசனத்திஞலே யுண்டாகின்றது. சமர்த்தஞகிய புருஷஞனவன் சங்காரத்தில் மிதியோடுகூடி னவஞய் சரீரபலம் விபத்தையடையாமல் பூரணமாய் எந்த மட்டு மிருக்கிறதோ அவ்வளவிலே க்ஷேமத்தின்பொருட்டு எத்தனம்பண்ணக்கடவன். புருஷனுக்குப் பூரணமான ஆயு சானது நூறு. இந்தப் புருஷஞனவன் இராத்திரியிலே மகா நித்திரையை யடைந்தவஞய்ச் சயனித்துக்கொண் டிருக்கிற படியால், இந்திரிய ஜயமில்லாத அந்தப் புருஷனுக்கும் பாதிவயது வியர்த்தமாகப்போகிறது. மூடஞய் பாலியகவு மாரத்திலே லீலேபண்ணிக்கொண்டிருக்கிற புருஷனுக்கு இருபதுவயது விளேயாட்டிலே போகிறது. வார்த்திகத்திஞ லே ஆக்கிரமித்த தேகத்தையுடையவஞயும், பலவீனஞயு மிருக்கிற அவனுக்கு இருபதுவயது போகிறது. மிகுந்த வயதெல்லாம் கிருகங்களிலே ஆசக்தஞயும் பரம புருஷார்த் தத்தைச் சிந்தியாதவஞயுமிருக்கிற அவனுக்குப் பூரிக்கக் கூடாமலும் துக்கரூபமாயுமிருக்கிற காமத்திஞலேயும் பல வத்தான மோகத்திஞலேயும் போகிறது. கிருகங்களிலே ஆசக்தஞயிருக்கிற எந்தப் புருஷனும் தான் திடங்களான பாரியாபுத்திராதி சினேக பாசங்களிஞலே கட்டப்பட்டும் இந்திரிய ஜயமில்லாதவஞயுமிருக்கிற தன்னே விடுவித்துக் கொள்ளுகிறதற்குச் சமர்த்தஞகமாட்டான், பிராணன்களேக் காட்டிலும் யாதொரு அர்த்தம் இஷ்டமோ அந்த அர்த்தத் தைச் சோரனும் சேவகனும் வர்த்தகனும் இவர்கள் மிகவும் பிரீதிவிஷயங்களான பிராணன்களுக்கு ஹானிவந்தாலும் வரட்டுமென்று ஒப்புக்கொண்டு சம்பாதிக்கிருர்கள்.

அப்படிப்பட்ட அர்த்தத்தில் ஆசையை எவன் தான் விடமாட்டுவான்? தன்ஞலே தயைபண்ணப்பட்ட இஷ்ட

பாரியையினுடைய ரகசியமானசங்கத்தையும்,மனோக்கியங்களாகியும் இதங்களாயுமிருக்கிற வார்த்தைகளையும், சிநேகத்தினால் கட்டப்பட்டவனாய் சிநேகிதர்களுடைய சகவாசத்தையும், பிள்ளைகளுடைய மழலைச் சொற்களில் பரவசமான மனதையுடையவனாய் அந்தப்பிள்ளைகளையும், மனோக்கியங்களான பெண்களையும்,பிராதாக்களையும்,கூடப்பிறந்த பெண்களையும், தீனர்களான மாதாபிதாக்களையும், மனோக்கியங்களாயும் விஸ்தாரமாயுமிருக்கிற உபகரணங்களை யுடையதான கிருகங்களையும்,குலபரம்பரையாய் வந்திருக்கிற சீவனவிர்த்திகளையும், பசுக்களையும், பிருத்தியவர்க்கத்தையும் நினைந்து இவைகளை யெப்படி விட்டுவிடுகிறதென்று ஆசையினால் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு, திருப்தி யடையாமலிருக்கிற கர்மங்களை யுடையவனாய்ச்சிசனம் உபஸ்தம் நாவு இவைகளிலே யுண்டாகாநின்ற சுகத்தையே அதிகமாக எண்ணிக்கொண்டு கரையில்லாத மோகத்தையுடையவனாயு மிருக்கிற புருஷனானவன் எப்படித்தான் விர்த்தியடைவன்? குடும்ப போஷணத்தின் பொருட்டாக நசியாநின்ற தன்னுடைய ஆயுசையும் புருஷார்த்தமான மோட்சத்தையும் அதற்குச் சாதனமாக விதிக்கப்பட்ட பக்தியையும் விஷயங்களிலே ஆசக்தனாயிருந்துகொண்டு அறியமாட்டாம லிருக்கிறான். சர்வகாலத்திலேயும் சர்வதேசத்திலேயும் ஆதியாத்துமிகம், ஆதிபவுதிகம், ஆதிதெய்விகமென்கிற தாபத்திரையத்தினாலே துக்கப்படாநின்ற மனதையுடையவனா யிருந்தாலும் தன்னுடைய சம்சாரத்தில் ஆசக்தியையுடையவனாய் அதிலே வெறுப்பையடையாமலிருக்கிறான். அர்த்தங்களிலே நித்தியமாக ஆசையுடையதான மனதையுடைவனாய்ப் பரதிரவியத்தை அபகரிக்கிறவதுக்கு இகலோகத்திலும் பரலோ

கத்திலும் உண்டாயிருக்கிற தோஷங்களைப் பிரத்தியட்சமாய் சாஸ்திரங்களினு லறிந்திருந்தாலும் இந்திரியங்களை ஜெயிக்கமாட்டாமல் விர்த்தியை அடைகின்றகாமத்துடனே கூடினவனுய் குடும்பியாயிருக்கிற புருஷனுன தன் சங்காரத்தையே அபேட்சிக்கிறுன்.

புருஷனுனவன் இந்தப்பிரகாரம் அறிந்தவனுயிருந்தாலும் குடும்பத்தையே போஷித்துக்கொண்டு ஆத்மவிசாரத்தின்பொருட்டு பிரவர்த்தியாயலிருக்கிறுன். அக்கியனுனவன் எப்படி சங்காரத்திலேயே மோகத்தையடைந்திருக்கிறுனே அப்படியே கியானவானுயிருந்தாலும் தன்னதென்றும் அந்நியனதென்றும் இந்தப்பிரகாரம் பேதபுத்தியையுடையவனுப் சங்கார ஆசக்தியை யடைந்திருக்கிறுன். எந்த ஸ்திரீகளிடத்தில் விலங்குக்குச் சமானமான புத்திராதிரூபமான சிருஷ்டியுண்டாகிறதோ அந்த ஸ்திரீகளுக்கு விளையாட மிருகம்போலும் அவர்கள் இடத்திலேயே ஆசையையுடையவனுயிருக்கிற கியானவானும் ஒருகாலத்திலேயும் தன் ஆத்மாவைச் சங்காரபாசத்தில் நின்றும் விடுவித்துக்கொள்ளுகைக்குச் சமர்த்தனுகாமலே யிருக்கிறுன்.

ஆகையினுல் விஷயங்களிலேயே பக்தியையுடையவர்களான தயித்தியர்களிடத்திலே சங்கத்தைத் தூரத்திலே தானே விட்டுவிட்டு ஆதிதேவனுன நாராயணனைச் சரணமாக அடையுங்கள். அந்தநாராயணன் தானே முக்த சங்கங்களாலே இச்சிக்கப்படாநின்ற மோட்சமாக விருக்கிறுர். அவர் சர்வ பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாகையாலும், பரிபூரண ராகையாலும் அவரை ஆஸ்ரயித்துச் சந்தோஷிப்பிக்கிறவனுக்கு மிகவும் பிரயாசமில்லை.

உத்கிருஷ்ட நிகிருஷ்டர்களாயும் ஸ்தாவரமுதல்பிரம்மபரியந்தரங்களாயு மிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களிலேயும் பூதவிகாரங்களான கடபடாதிகளிலேயும் பஞ்சமகா பூதங்களிலேயும் சப்தாதி குணங்களிலேயும் குணசாமிய அவஸ்தா ரூபமான பிரகிருதியிலேயும் மகதத்துவ முதலானதிலேயும் நிர்விகாரனுயும் கியானசக்திமுதலான குணங்களை யுடையவனுயும் தன்னேடொத்த புருஷாந்தர சூனியனுயும் சர்வ பூதாந்தரியாமியாயும் சர்வோத் கிருஷ்டனுயு மிருக்கிற புருஷோத்தமனே பிரகிருதி சுரூபத்தினுலேயும் சீவ சுரூபத்தினுலேயும் வியாப்பியனுயும் வியாபகனுயும் நாமரூபங்களினுல் சொல்லப்படுகிறவராயும் சுபாவத்தில் நாமரூப விகல்ப சூனியராயும் குணமயமான மாயாசர சிருஷ்டியினுல் மறைக்கப்பட்ட ஐஸ்வரியத்தை யுடையவராயுமிருக்கிருர்.ஆகையினுல் அதோக்ஷசனுன பகவானுனவர் யாதொருதயையினுல் சமஸ்த பிராணிகளிடத்திலேயும்,சந்தோஷிப்பரோ அப்படிப்பட்டதயையையும் சினேகத்தையும் அடையுங்கள் சர்வ காரணராயும் அநந்தராயுமிருக்கிற நாராயணன்சந்தோஷிக்கப் பட்டாராகில்புருஷனுக்கு அடையக்கூடாம லிருக்கிற வஸ்துஎதுதானிருக்கிறது?சத்துவாதிகுணமூலங்களாயும் எத்தனமில்லாமல் சித்தியாநின்று மிருக்கிற யாதொரு தர்மார்த்தங்களுண்டோ அவைகளினுலே என்ன பிரயோசனம்?பகவானுடையசரணுரவிந்தங்களிலே யிருக்கிற மதுவைப் பானம்பண்ணி அதினுலே கானம்பண்ணு நின்ற நமக்கு இச்சிக்கப்படா நின்றும் குண சூனியமாயு மிருக்கிற கைவல்லிய மோக்ஷத்தினுலேதான் என்ன பிரயோஜனம்? தர்மார்த்த காமமென்கிற யாதொரு திரைவர்க்கம் சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் ஆத்மவித்தையும் நீதிசாஸ்திரமும் தர்க்கசாஸ்திரமும் நானு

விதமான ஜீவனவிர்த்தியும் வேதத்தினுடைய அர்த்தரூபமு மான இவைகளெல்லாந் தனக்கு அந்தரியாமியான பரம புருஷனுடைய பிரவர்த்திக்குச் சாதனமாக ஆகுமேயானல் அப்போது சத்தியமாக எண்ணுகிறேன். அடையக்கூடாத தாயும் நிர்த்துஷ்டமாயு மிருக்கிற எந்தக் கியானத்தை நர னைச்சகாவாகவுடைய நாராயணமூர்த்தியான பகவானனவர் பத்ரிகாஸ்ரமத்தில்நாரதருக்குஉபதேசித்தாரோ,அந்தக்கியா னனந்தமானது பகவானுக்கு ஏகாந்த பக்தாளாயும் அகிஞ்ச னளாயும் அந்தப் பகவானுடைய பாதாரவிந்த தூளிகளின லே முழுகியிருக்கிற ஆத்துமாவையுடைய பேர்களுக்கும் உண்டாகிறது. சாஸ்திரக்கியானத்தோடும் யோக கியானத் தோடும் கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தக் கியானமுஞ் சுத்த மான பாகவததர்மமும் தேவதைகளாலே காணத்தக்கனவ ரான நாரதரிடத்தில் நின்றும் முன்னம் நம்மாலே கேட்டு அறியப்பட்டதென்று சொல்லாநின்ற பிரகலாதனைப் பார் த்துத் தயித்திய புத்திரர்கள் சொல்லுகின்றார்கள்.

தயித்திய புத்திரர்கள் வாக்கியம்.

வாராய் பிரகலாதனே! நாமெல்லோரும் இந்தக் குருபுத்திரர்களைத் தவிர வேறே குருவை அறியோமே. இவர்களேயல்லவா நமக்குப் பாலியந் தொடங்கி ஆசாரியர் களா யிருக்கிறார்கள். பாலனாய் அந்தப்புரத்திலே இருக் கின்றவனுக்கு மகாபுருஷசங்கந் கிடைக்கமாட்டா தல்ல வா? எங்களிடத்திலே பிரீதியுண்டாயிருந்ததாகில் எங்க ளுடைய இந்தச்சம்சயத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டுமென்று தயித்திய புத்திரர்கள் சொன்னார்கள்.

நாரதர் வாக்கியம்.

வாரும் தர்மபுத்திர மகாராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் தயி த்தியகுமாரர்களாலே பிரசினம்பண்ணப்பட்ட பாகவதனாய்

மகானான பிரகலாதன் சிரித்துக்கொண்டு நம்முடைய வசனத்தை நினைத்துக்கொண்டவனாய் அவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகின்றான்.

பிரகலாதன் வாக்கியம்.

வாருங்கள் தயித்தியகுமாரர்களே! என்னுடைய தகப்பனார் தபசின்பொருட்டு மந்திரபருவதத்தை யடைந்திருக்கையில் தேவர்கள் தானவர்களைக் குறித்து மிகவும் யுத்த சன்னாகத்தைப் பண்ணினார்கள். எறும்புகளினால் சர்ப்பமானது பட்சிக்கப்பட்டுப் போனதுபோல், தெய்வாதீனமாக லோககண்டகனும் பாபியாயுமிருக்கிற இந்த இரணியகசிபுவானவன் தன்னுடைய பாபத்தினாலே தான் பட்சிக்கப்பட்டுப் போனானென்று சந்தோஷத்தினாலே சொல்லிக்கொண்டு யுத்தசன்னாகத்தைப் பண்ணுகின்ற இந்திரன் முதலான தேவர்களுடைய யுத்தசன்னாகத்தைப் பார்த்து அசுரயூதர்களெல்லாம் அந்தத் தேவர்களாலே பீடிக்கப்பட்டுப் பயந்தவர்களாய்;பாரியை புத்திரன் உத்தமசினேகிதர்கள்கிருகங்கள்பசு முதலான கிருகோபகரணங்கள் இவை யெல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டவர்களாய்த் தங்கள் பிராணனிடத்திலேயே மிகவும் ஆசையையும், வேகத்தையும் உடையவர்களாய் எல்லோரும் நாலுதிக்கிலேயும் ஓடிப்போய்விட்டார்கள். அந்த வேளையிலே ஜெயசாலிகளான தேவதைகள் அசுரராஜாவினுடைய பட்டணத்தைக் கொள்ளையிட்டார்கள். இந்திரனோவென்றால் ராஜமகிஷியான என்னுடைய தாயாரைப் பிடித்துக்கொண்டுபோனான். இந்திரனாலே பிடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டும் மிகவும் பயத்தினாலே நடுங்கிக்கொண்டும் குற்றிப்பட்சிபோலே கதறிக்கொண்டுமிருக்கிறஎன்னுடைய தாயாரை அவிடத்திலே சுயவிச்சையாக வராநின்ற தேவ

ரிஷியான நாரதமஹாரிஷியானவர் மார்க்கத்திலே கண்டு தேவேந்திரனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

நாரதர் வாக்கியம்.

வாராய் சுரபதியே! நிரபராதியான இந்த ஸ்திரீயை நீ கொண்டுபோகிறது யோக்கியமன்று. பதிவிரதையாயும் பரதாரமாயுமிருக்கிற இந்த ஸ்திரீயை விட்டுவிட்டு விட்டுவி டென்று சொல்லுகின்ற நாரதமாமுனியைப் பார்த்து இந்தி ரன் சொல்லுகின்றான்.

இந்திரன் வாக்கியம்.

வாரீர் மகாரிஷியே! இவளுடைய கெர்ப்பத்திலே தேவ சத்துருவான இரணியகசிபுவினுடைய சகிக்கக்கூடாத மகா விரியமானதிருக்கிறது. இந்த ஸ்திரீயானவள் அந்த கெர்ப் பத்தைப் பிரசவிக்கிறபரியந்தம் என்னிடத்தி லிருக்கட்டும்; பிற்பாடு என்னுடைய பிரயோசனத்தை யடைந்தவனாய் இவளை விட்டுவிடுகிறேனென்று சொல்லாநின்ற இந்திரனைப் பார்த்து நாரதமகாமுனிவர் சொல்லுகின்றார்.

நாரதர் வாக்கியம்.

வாராய் இந்திரனே! இவளுடைய கெர்ப்பத்திலே யிருக் கிற சிசுவானவன் ராகத்வேஷாதி சூனியனாயும், தன்னு டைய குணங்களினாலேயே மகானாயும், பாகவதோத்தமனா யும், மகா பலவானாயும், அநந்தனுடைய தாசனாயும் இருக் கிறான்; இவன் உன்னாலேமரணத்தையடையப்போகிறதில்லை யென்று நாரதமுனிவராலே சொல்லப்பட்டவனாய் இந்திர னானவன் அந்தரிஷியினுடைய வார்த்தையை வெகுமானத் தோடு கிரகித்தவனாய் அந்த ஸ்திரீயை விட்டுவிட்டு அநந்த ருடைய தாசனான என்னுடைய பத்தியினாலே அவளைப் பிர தட்சணம் பண்ணிச் சொர்க்கத்தையடைந்தான். பிற்பாடு

நாரதமகாரிஷியானவர் என்னுடைய தாயாரைத்தம்முடைய ஆஸ்ரமத்திலே அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சமாதானம் பண்ணி ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய்பெண்ணே! உன்னுடைய பர்த்தா எப்போது வரப்போகிறானோ அந்தமட்டுக்கும் இவ்விடத்திலே யிருவென்று சொல்லாநின்ற ரிஷியினுடைய வார்த்தையை ஒத்துக்கொண்டவளாய், என்னுடைய தாயானவள் தயித்தியபதி இரணியகசிபுவானவன் உக்கிரமான தபசைவிட்டு ஒழிந்து வருகிறமட்டுக்கும் அந்த ரிஷியினுடைய சமீபத்திலே நிர்ப்பயமாய் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். பதிவிரதையாயும் கெர்ப்பிணியாயு மிருக்கிற அந்தஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய கர்ப்பத்தின் க்ஷேமத்தின்பொருட்டும் தனக்கு இச்சையானபோது பிரசவிக்கிறதின் பொருட்டும் பரம பக்தியோடு அந்த நாரதமகாரிஷிக்கு சிசுருஷைபண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். மகாகிருபாசாலியாயும் சமர்த்தராயுமிருக்கிற அந்த நாரதமகா ரிஷியானவர் என்னை உத்தேசித்து அவளுக்குச் சோகநிவிர்த்தியின் பொருட்டுத் தர்மத்தினுடையதத்துவமான பகவத்பக்திமார்க்கத்தையும், ஆத்மக்கியானத்தையும் ஆகிய இவ்விரண்டையும் உபதேசித்தார்.

பிறகு வெகுகாலமானதினாலேயும், ஸ்திரீசுபாவத்தினாலேயும், என்னுடைய தாயாருக்கு அந்த உபதேசமானது மறக்கப்பட்டதாய்விட்டது. அந்த ரிஷியினாலே அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட என்னை அந்தக்கியாபகமானது இப்போதும் விடாமலே யிருக்கின்றது; என்னுடையவார்த்தையை விசுவசித்தீர்களேயானால் ஸ்திரீகள் பாலர்கள் இவர்களுக்கும்தேகாதியிலே நானென்கிற புத்தியைப் போக்கடியாநின்ற இந்தக்கியானமும் சிரத்தையும் எப்படி எனக்கு உண்டாயிற்றோ அப்

படியே உங்களுக்கும் உண்டாகும். பிறக்கிறது, இறக்கிறது, வளருகிறது, ரூபாந்தரத்தை யடைகிறது, இளைக்கிறது, நசிக்கிறது என்னப்பட்ட இந்த ஆறு விகாரங்களும் ஆத்மாவானவன் இருந்தால்தான் தேகத்துக்குக் காணப்படுகின்றன. தேகத்தினுடைய தர்மங்களாக விருக்கின்றன. ஆத்மாவினுடைய தர்மங்களல்ல. அதெப்படியென்றால், விருட்ச மிருந்தால் பலபுஷ்பங்களுடைய ஆவிர்ப்பாவமானது ஈஸ்வரசொரூபமான காலத்தினலே காணப்படுகின்றதுபோல இந்த ஆறு விகாரங்களும் தேகதர்மமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆத்மாவோவென்றால் நாசமில்லாதவனும், விகாரமில்லாதவனும், சுத்தனும், ஒருவனும், தேகாதிகளை அறிந்தவனும், தேகாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயனும், கிரியாசூனியனும், சுவயம்பிரகாசனும், ஜெகத்காரணனும், சர்வத்திரபரிபூரணனும், ஒன்றோடேயும் சம்மந்தமில்லாதவனும், ஒன்றினலேயும் மறைக்கப்படாதவனுமு மிருக்கிறவன். விவேகத்தைக் கொடாநின்ற இந்தப் பன்னிரண்டு லக்ஷணங்களினலேயும் ஆத்மாவைத் தேகாதிகளைக்காட்டிலும் வேறுபாடாக அறிந்து புருஷனானவன் தேகமுதலானதில் மோகத்தினலே உண்டாகாநின்ற நான் எனதென்கிற இந்த அசத்தான புத்தியை விட்டுவிடுவன். சொர்ணமெடுக்கிற உபாய மறிந்த சொர்ணக்காரனானவன் க்ஷேத்திரங்களிலே சொர்ணதாதுக்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற கல்லுகளிலே ஊதிபெடுத்தல் முதலான உபாயங்களினலே சொர்ணத்தை எப்படி அடைகிறனே, அப்படிப்போலே பரமாத்மாவினுடைய ஆதீனமான காரியகாரணங்களை அறிந்த புருஷனானவன் க்ஷேத்திரமென்று சொல்லப்படாநின்ற தேசங்களிலே ஆத்மாவை யடையத்தக்கதான யோகாதியுபாயங்களினலே அந்தப் பரமாத்மாவை

யடைகின்றான்;மூலப்பிரகிருதி மகதத்துவம் அகங்காரம் ரூப ரச கந்த ஸ்பரிச சப்தம் ஆக இந்த எட்டும் பிரகிருதிக ளென்று சொல்லப்படுகின்றன. சத்துவம், ரசஸ், தமசு என் கின்ற இந்த மூன்றும் பிரகிருதியினுடைய குணங்கள். கியா னேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கர்மேந்திரியங்களைந்தும், மனதும் பிரிதிவியாதி பஞ்சமகாபூதங்களும் ஆகப்பதினாறு தத்துவங் களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளில் அந்தரியாமியா யிருக்கிற ஆத்மா வொருவனென்று கபிலர் முதலான ரிஷீ ஸ்வரர்களாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தேகமோவென் றால், இந்த இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுடைய கூட்டமாக விருந்துகொண்டு ஸ்தாவரமென்றும்,சங்கமமென்றும்இரண் டுவிதமாகவிருக்கிறது. இந்தத் தத்வங்களுடைய கூட்ட சுரூ பமான தேகத்திலேயே அந்தப் பரமபுருஷனானவன் தேகேந் திரியாதிகளை நிஷேதிக்கிறதினால் அறியப்படுகிறான். புத்தியி னுடைய விர்த்திகளானவை யாதொருவரால் அனுபவிக்கப் படுகின்றனவோ அவரேசாட்சியாயிருக்கிற பரமபுருஷராக விருக்கிறார். திரிகுணாத்மகமாயும் சர்வவிஷயத்திலேயும்விழா நின்றும்,கர்மத்தினுண்டாகின்ற இந்தப் புத்தியினுடைய விரு த்திகளின் சம்பந்தத்தினாலே ஆத்மாவினுடைய சுரூபத்தைப் புஷ்பங்களுடைய கெந்தங்களினாலே அந்தக் கந்தத்துக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிற வாயுவைப்போல அறியக்கடவன். இப் படிப்பட்ட புத்தியை துவாரமாக வுடையதாயும், புத்தியி னுடைய குணகர்மங்களினால் கட்டப்பட்டதாயும், அக்கியா னமூலமாயுமிருக்கிற சஞ்சாரமானது எதார்த்தமாகாமலிரு ந்தாலும் புருஷனுக்குச் சொப்பனம்போ லுண்டாகிறது. ஆகையினாலே உங்களாலே திரிகுணாத்மகமான கர்மங்களு க்கு மூலமான அக்கியானத்தினுடைய தகனமானது பண்

ணத்தக்கது. எதினுலென்றல், புத்தியினுடைய சாகரணுதி அவஸ்தைகளை நாசம்பண்ணுகின்ற கியானம் யாதொன்றுண்டோ அந்தக்கியானத்தையே யடையத்தக்கது. அப்படிப்பட்ட கியானவிஷயத்தில் அனேகமாயிரம் உபாயங்களுக்குள்ளே இதுமுக்கிய வுபாயமாகப் பகவானுல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது யாதென்றல் எதாசாஸ்திரமாக அனுஷ்டானம் பண்ணப்பட்ட தர்மங்களாலே பகவானுன பரமாத்மாவினிடத்தில் சீக்கிரமாகப் பக்தியுண்டாகின்ற தெதுவோ அதுவே முக்கிய வுபாயமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தத் தர்மங்களில் பகவத்பக்தி யுண்டாக்கப்பட்ட தர்மங்கள் எவைகளென்றல், குருசிசுருஷையினுலேயும் சாதுக்களான பாகவதர்களுடைய சங்கத்தினுலேயும் பகவத்குண சரித்திரங்களுடைய கீர்த்தனங்களினுலேயும் காமக்குரோத லோப மோகமத மாச்சரியங்களென்கிற ஆறினையும் இந்திரியங்களையும் ஜெயிக்கத்தக்க இந்தத் தர்மத்தைச் செய்கிற புருஷர்களுக்குப் பகவானுயும், நியந்தாவாயுமிருக்கிற வாசுதேவனிடத்தில் பக்தியானது உண்டாகும். பரமாத்மாவினிடத்திலே பக்தியையுடையவனுய் சமஸ்த கர்மபந்தங்களை விடப்பட்டவனுய் பக்தியோகத்தினுலே அக்கியான வாசனைகளைத் தகித்தவனுய் அதோக்ஷஜனுன சுவாமியை அடைவான். அந்த ஈஸ்வரனை இருதயத்தி லுபாசியுங்கள்.

வாருங்கள் அசுர குமாரர்களே! சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் பிரியராகவிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய உபாசனத்திலே மிகவும்பிரயாசமென்ன? சமஸ்தபிராணிகளுக்கும் சாதாரணமாயிருக்கிற விஷயானுபவங்களினுலே என்ன பிரயோசனம்? சம்பத்தினுலே புருஷனுக்கு என்ன சுகம் உண்டாகப்போகின்றது? ஆகையினுலே காணப்பட்டும் கேட்கப்

பட்டு மிருக்கிற சர்வாந்தரியாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆத்மலாபத்தின் பொருட்டு பக்தியினாலே பஜனைபண்ணுங்கள். லோகத்திலே கர்மங்களுடைய சங்கற்பமானது சுகத்தையடையும்பொருட்டும் துக்கநிவிர்த்தியின் பொருட்டுமாக உண்டாயிருக்கின்றது. இந்த லோகத்திலே புருஷனானவன் எந்தச் சரீரத்துக்காக விஷயங்களினாலே போகங்களை இச்சிக்கின்றானோ அந்தச் சரீரமானது நாய் முதலானவைகளினாலே பட்சிக்கத்தக்கதாயும் அநித்தியமாயு மிருக்கின்றது. வாருங்கள் அசுரர்களே! இந்த லோகத்திலே ஸ்திரீசங்க முதலான அவஸ்தைகளினாலேயும், கர்மங்களினாலேயும், கிலேசப்படாநின்ற புருஷர்களுக்கு எவ்வளவு சுகம் உண்டாகின்றது? விசாரித்துப்பாருங்கள். புருஷனானவன் தேகத்தினாலே கர்மங்களைச் செய்கிறான். பிராமணனாயிருந்தாலும் தேவனாயிருந்தாலும், சீலம், தானம், தபசு, யாகம், ஆசாரம் விரதங்கள் இவைகளினாலெல்லாம் முகுந்தனைச் சந்தோஷிக்கிறதின்பொருட்டு சமர்த்தர்களாக மாட்டார்கள். அந்த ஸ்ரீ அரியானவர் நிஷ்காமமான பக்தி ஒன்றினாலேயே சந்தோஷப்படத்தக்கவர், மற்றவையெல்லாம் வேஷமேயல்லாமல் வேறல்ல. சகல பிராணிகளையும் தன்னைப்போலே பார்த்துச் சகல பிராணிகளுக்கும் அந்தரியாமியாயும் நியந்தாவாயுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே பக்தியைப்பண்ணுங்கள். எட்சராட்சசர்கள், ஸ்திரீகள், சூத்திரர்கள், இடையர், பட்சிகள் மிருகங்கள் இவைமுதலான பாவசீவர்களெல்லாரும் பகவத்பக்தியால் அச்சுதனுடைய சாரூபியத்தையடைந்திருக்கின்றார்கள். சகல பிராணிகளிலேயும் கோவிந்தனே அந்தரியாமியாயிருக்கிறானென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். இது இந்தலோகத்திலே யிருக்கப்பட்ட புருஷனுக்குப் பரமபுருஷார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

நாரதர் வாக்கியம்.

வாரீர் தருமபுத்திரரே! அதின் பிற்பாடு தயித்தியகுமாரர்கள் எல்லாரும் அந்தப் பிரகலாதனலே சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைக்கேட்டுத் தோஷமில்லாம லிருப்பதினலே அதைக் கிரகித்துக் குருவினல் சிட்சிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைக் கிரகிக்காமற்போனர்கள். பிற்பாடு ஆசாரிய புத்திரனவன் அந்த அசுரபுத்திரர்கள் பகவானிடத்திலே நிஷ்டையை யடைந்த புத்தியைப் பார்த்துப் பயந்தவனய், சீக்கிரமாகப்போய் இராஜாவுடன் இந்த விர்த்தாந்தங்களைச் சொன்னன். இரணியாசுரன் அப்பிரியமான அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, கோபத்தையுடையவனய்த் திரும்பவும் தயித்திய குமாரர்களுக்கு அநியாயமார்க்கத்தை யுபதேசியாநின்ற பிள்ளையைக் கொல்லவேணுமென்று சங்கற்பித்து நிந்தா வசனத்துக்கு அயோக்கியனன பிரகலாதனைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றன்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாராய் துஷ்டனே! அதமனே! என தாக்கினையைத் தாண்டி நடவாநின்ற உன்னை எமலோகத்துக் கனுப்புகிறேன். எனக்கு லோகபாலர்களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிற மூன்றுலோகங்களும் நடுநடுங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட எனதுவார்த்தையை என்ன பலத்தைப் பற்றித் தள்ளிவிட்டாயென்று சொல்லுகின்ற பிதாவைப் பார்த்துப் பிரகலாதனன் சொல்லுகிறன்.

பிரகலாதனன் வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே! உத்கிருஷ்டங்களாயும் நிக்ருஷ்டங்களாயும், பிரமா முதலாயு மிருக்கிற யாதொரு பிராணிக

ளூண்டோ அவைகள் அந்தப் பகவானுடைய ஆதீனமாயிருக்கின்றன. அந்தப் பகவானுனவர் எனக்கு மாத்திரம் பலமாக விருக்கவில்லை. உன்னினும் பலசாலிகளாயிருக்கிற மற்றப் பேர்களுக்கும் பலமாக விருக்கிறுர். காலரூபியாயிருக்கிற விஷ்ணு தாமே தம்முடைய சக்தியினுலே ஜெகத் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரங்களைப் பண்ணுகிறுர். உன்னுடைய இந்த அசுரபாவத்தை விட்டு மனதைச் சர்வபிராணிகளின்மேலேயும் சமமாகத் தரிக்கக்கடவாய். உன்னைப்போலொத்த சிலர் ஆத்மாவை அபகரியாநின்ற காமக்குரோத லோபமோக மத மாச்சரியமென்கிற அரிஷ்டவர்க்கத்தையும் மனதுமுதலான ஆறு இந்திரியங்களையும் முன்னே ஜெயிக்காமல் பத்துத் திக்குகளும் தன்னுலே ஜெயிக்கப்பட்டவைகளாக எண்ணியிருக்கிறுர்களென்று சொல்லுகின்ற பிரகலாதனைப் பார்த்து இரணிய கசிபுவானவன் சொல்லுகிறுன்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாராய் மந்தபுத்தியையுடைய பிரகலாதனனே! மரணங்கிட்டியிருக்கிறவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அனர்த்த புத்தியுண்டாகும். என்னைப் பார்க்கிலும் உன்னுலே சொல்லப்பட்ட வேறொரு ஜெகதீஸ்வரனெங்கே? அவன் எங்குமிருப்பானுகில் இந்த ஸ்தம்பத்திலேயும் காணலாமல்லவா? இப்படிப் பிதற்றுவதினுலே உன்னுடைய சிரசை அறுத்துப் போடுகிறேனென்று கத்தியை யுருவிக்கொண்டு சிங்காதனத்திலிருந் தெழுந்தவனுய் அதிக பலமான தன்னுடைய முஷ்டியினுலே கம்பத்தையறைந்தான். அப்போது அந்தக் கம்பத்திலே அதிபயங்கரமான ஒரு சப்த முண்டாயிற்று. அந்தச் சப்தத்தினுலே அண்ட கடாகமும் பிளந்துபோயிற்று.

நாரதர் வாக்கியம்.

வாராய் தர்மபுத்திரனே! பிரம்மாதிதேவதைகளான வர்கள் அப்போது உண்டான சப்தத்தினாலே தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களைவிட்டுத் தத்தளித்துப்போனார்கள். புத்திரனைக்கொல்ல நினைத்த அந்த இரணியகசிபுவானவன் அந்தச் சப்தத்தைக்கேட்டு சபாமத்தியத்திலே அதற்கு ஆஸ்ரயமான வஸ்துவைக் காணாமற்போனான். பகவானானவர் தம்முடைய பக்தனான பிரகலாதனனுடைய வசனத்தைச் சத்தியமாகப் பண்ணுதற்குச் சபையிலிருக்கும் ஸ்தம்பத்திலே மிருகமல்லாமலும் மனுஷியனல்லாமலுமிருக்கிற மிகவும் அற்புதமான ரூபத்தோடு காணப்பட்டார்.

இரணியகசிபுவானவன் இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தம்பத்தில் நின்றும்ஆவிர்ப்பவியாநின்ற அந்த நரஹரிரூபத்தைப்பார்த்து இந்த ஜெந்துவானது மிருகமுமன்று; மனுஷியனுமன்று; காணுதற்கரிய ஆச்சரியமாயும் நரஹரிரூபமாயுமிருக்கிறது. இதென்ன ஆச்சரியமென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது பயங்கரமாயும்சுவர்க்கத்தையளாவின சரீரத்தையுடையதாயும் கொஞ்சமாயும் பருத்துமிருக்கிற கழுத்தையுடையதாயும், விசாலமான வக்ஷஸ்தலத்தையுடையதாயும், சூக்ஷுமமான இடையையுடையதாயும், சந்திரகிரணம்போல வெளுத்த ரோமங்களினாலே விபாபிக்கப்பட்டதாயும், நகங்களை ஆயுதமாக உடையதாயுமிருக்கிற அந்த நரசிங்கரூபத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிராநின்ற இரணியகசிபுவினுடைய எதிரே பகவானானவர் இந்தப் பிரகாரம் ஆவிர்ப்பவித்தார். பிறகு இரணியகசிபுவானவன் மனோதைரியத்துடன் கதையையுடையவனாய் அட்டகாசம் பண்ணிக்கொண்டு நரசிங்கனான ஸ்ரீஹரியின்பேரிலே எதிர்த்தான். அப்போது அந்த

இரணியாசுரனானவன் நரசிம்மனுடைய தீபத்திலே விழுந்த விட்டிற்பூச்சிபோலக் காணாமல் மறைந்துபோனான். அந்தப் பகவானிடத்திலே இரணியன் காணாமற்போனது ஆச்சரியமன்று. யாதொருபகவான் ஆதியிலே உண்டான பிரளயகால இருளையெல்லாம் தம்முடைய தேஜசினாலே விழுங்கிப்போட்டாரோ அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு இது ஆச்சரியமன்று. பிற்பாடு அசுரசிரேஷ்டனான இரணியனானவன் கோபத்தினாலே ஓடிவந்து கதையினாலே நரசிம்மனை அடித்தான். சுவாமியும் தமது பேரிலே பராக்கிரமியாநின்ற இரணியனைக் கெருடன் சர்ப்பத்தைக் கிரகிப்பது போலக் கிரகித்துக் கொண்டார்.

அப்போது கெருடனிடத்தில் சென்று நழுவிய சர்ப்பம்போலச் சுவாமியினுடைய அஸ்தத்தில் நின்றும் இரணியனானவன் நழுவினான். அப்போது சமஸ்தமான தேவர்களும் லோகபாலர்களும் மேகத்திலே மறைந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி நழுவிய இரணியனானவன் கத்திகேடயங்களை யெடுத்துக்கொண்டு திரும்பவும் மகாவேகத்தோடு முகுந்தனை யெதிர்த்தான். ஸ்ரீ ஹரியானவர் அந்த இரணியகசிபுவைப் பிடித்துக்கொண்டு பிடித்தபிடியோடு சபையினுடைய வாசற்படியில் துடையின்மேலே தள்ளிக்கொண்டு நகங்களினாலே கிழித்துப்போட்டார். பயங்கரமான லோசனங்களை யுடையவராகியும், திறக்கப்படாத வாயை யுடையவராகியும், தம்முடைய நாவிலே அந்த அரசனுடைய இரத்தத்தையுறிந்தும் இரத்த பிந்துக்களினாலே நனைந்து சிவந்துமிருக்கிற பிடரி மயிர்களையும், முகத்தையுமுடையவராயும், குடலை மாலையாகவும் கெஜவதஞ்செய்த சிம்மம்போல விளங்கியுமிருக்கிற அந்த நரஹரியானவர் தன்னாலே பிளக்கப்பட்ட

இரணியனை விட்டுவிட்டு ஆயுதபாணிகளாகத் தன்பேரிலெ திர்க்கா நின்ற அந்த இரணியனுடைய சேனைகளையும் சங்கரித்தார். அதன்பின்பு தன்னோடே யுத்தம்பண்ணுகிறதற் கொருவருமில்லாதவராயும் ராஜாவினுடைய சிங்காதனத்திலே யிராநின்றும், உக்கிரத்தையுடையவராயும், லோகநாதனும், பயங்கரமானமுகத்தை யுடையவராயுமிருக்கிற அந்த நரசிங்கனை ஒருத்தருங் கிட்டவந்து சேவிக்கமாட்டாமற் போனார்கள். தேவர்களும் புஷ்ப வருஷங்களாலே வருஷித்தார்கள் அப்போது இரணிய வதோத்சவத்தைப் பார்க்கவந்த தேவதைகளுடைய விமானக் கூட்டங்களினாலே ஆகாசமெல்லாம் நெருங்கிற்று; தேவதுந்துபி முதலான வாத்தியங்கள் முழங்கின. தேவதைகள் முதலான சமஸ்தமான பேர்களும் அஞ்சலிபந்தனம் பண்ணிக்கொண்டு சிங்காதனத்திலே மகாதேஜசோடு கூடினவராயிருக்கிற நரசிரேஷ்டனான நரசிம்மனை சமீபத்திலே யிருந்துகொண்டு தனித்தனியே ஸ்தோத்திரம் பண்ணிச் சொல்லுகின்றார்கள். வாரீர் நாரதரே! எங்களுக்கு க்ஷேமத்தின் பொருட்டு இந்த நரஹரி ரூபமானது இப்போது காணப்படுகின்றது; வாரீர் ஈசனே! உம்முடைய சேடனாயிருக்கிற இந்த தயித்தியனானவன் சனகாதிகளாலே சபிக்கப்பட்டானாகையால் இவனுடைய சங்காரத்தை அனுக்கிரகமாக அறிகிறோம்.

நாரதர் வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மநந்தனரே! இந்தப்பிரகாரம் பிரம்மருத்திரப் பிரமுகாளான தேவர்கள் முதலான சமஸ்தமானபேரும் கோபாவேஸத்தோடுகூடி கிட்டி அண்டக்கூடாதவரான நரசிங்கனைக் கிட்டுகைக்குச் சக்தியில்லாதவர்கள். சாட்சாத் ஸ்ரீ தேவியானவள் தேவதைகளினால் பிரார்த்தித்து அனுப்பப்

பட்டவளாய் அந்த மகாஅற்புத ரூபத்தைப்பார்த்து முன்னொருக்காலும் பார்க்கப்படாமலும் கேட்கப்படாமலு மிருக்கிறபடியினலே சங்கையை யுடையவளாய், கிட்ட நெருங்க மாட்டாமற் போனுள். அப்போது பிரமதேவனுனவன் சமீபத்திலிராநின்ற பிரகலாதனைப் பார்த்து, வாராய் குழந்தாய்! உன் தகப்பனுன இரணியன்பொருட்டுக் கோபத்தை யடைந்த ஜெகநாதரான ஸ்வாமியைக்கிட்டி க்ஷமைகொள்ளென்று அனுப்பிவைத்தான். மகா பாகவதனுன அந்தப் பிரகலாதன் அப்படியே யாகட்டுமென்று அங்கீகரித்து மெள்ள அந்த நரசிங்க மூர்த்திபண்டைக்குப்போய் அஞ்சலிபந்தனம் பண்ணிக்கொண்டு சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணமம் பண்ணினுன். பகவானுனவர் கிருபாபரிபூரணராய்த் தம்முடைய பாதாரவிந்தங்களில் பிரணமம் பண்ணுநின்ற அசுர பாலனுன பிரகலாதனை யெடுத்துத் தம்முடைய அஸ்தத்தை அவனுடைய சிரசிலே வைத்தார். பிரகலாதனுனவன் பகவானுடைய கரஸ்பரிசத்தினுலே சகல சுபங்களையும் பெற்றவனுய், அந்தஸ்வாமியினுடைய பாதபத்மத்தை இருதயத்தில் தரித்தவனுய், ஏகாக்கிரமான மனதினலேயும், பிரீதியினலேயும், தழதழத்த வாக்கினலேயும் அந்த நரசிம்ம பகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிருன்.

பிரகலாதன் வாக்கியம்.

சத்துவகுணப் பிரதானமான புத்தியை யுடையவர்களான பிரம்மாமுதலான தேவகணங்களும், முனிகளும்,ஞானிகளும், யாதொரு பகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகைக்குச் சமர்த்தாளன்றிப் போனர்களோ, அப்படிப்பட்ட பகவான் உக்கிரமான அசுரசாதியையுடைய என்னலே எப்படி சந்தோஷிப்பிக்கப்படுவார். ஆனலும் தனம், குலம், ரூபம்,

தபசு, சாஸ்திரக்கியானம், இந்திரிய நிக்கிரகம், காந்தி, பிரதாபம், பிரக்கியாதி, அஷ்டாங்கயோக மிவைகளெல்லாம் அந்தப் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனத்தின்பொருட்டுச் சாதனங்களாக மாட்டாவென்று எண்ணுகிறேன். அந்தப் பகவானனவர் கெஜேந்திரனது பக்தி ஒன்றினுலேயே சந்தோஷத்தை யடைந்தார். ஆகையினாலே அந்தப் பத்மநாபனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் பக்தியில்லாத பிராமணனைக் காட்டினும் பக்தியுடைய சண்டாளனைச் சிரேஷ்டனாக வெண்ணுகிறேன். விஷ்ணுபக்தனாயிருக்கிற சண்டாளனானவன் சகல குலத்தையும் பாவனமாகப் பண்ணுகிறான். பிராமணனோ வென்றால் தன்னையும் பரிசுத்தம் பண்ணிக்கொள்ளமாட்டான். இந்தப் பகவானனவர் அக்கியானிகளான இந்த ஜென்மத்தில் நின்றும் பூஜையை அபேட்சிக்கிறதில்லை. ஆனாலும் கிருபாளுவாகையால் நான் கிருஷ்ணனாயிருந்தாலும் சங்கையில்லாதவனாய் ஈஸ்வரனுடைய மகிமையை என்புத்தி எவ்வளவோ அவ்வளவு ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறேன். வாரீர் ஈசனே! பயப்படாநின்ற பிரம்மாமுதலான பேரும் சிரத்தையினாலேயே சத்வமூர்த்தியான உம்முடைய பக்தாளாயிருக்கிறார்கள்; அசுரராயிருக்கிற நாங்கள் வயிரபர்வத்தினாலே பக்தியுடையவர்களல்லேம். ஆகையால் இந்தக் கோபத்தை அடக்கக்கடவீர். எவன் நிமித்தியமாக இந்தக் கோபம் உண்டாயிற்றோ அந்த இரணியாசுரன் உம்மாலே சங்காரம் பண்ணப்பட்டான். பராளுக்கும் உபத்திரவத்தைப் பண்ணாநின்ற தேள், பாம்பு இதுமுதலான துஷ்டஜாதிகளுடைய வதத்தினாலே சத்புருஷர்களும் சந்தோஷிப்பார்களல்லவா? சமஸ்தமான லோகங்களும் இரணியவதத்தினாலே சுபத்தை யடைந்தவர்களாய் உம்முடைய கோபநிவர்த்தியை அபேட்சித் திருக்கி

ன்றூர்கள்; பயங்கரமான முகம், நாக்கு,சூரியனையொத்த நேத்திரங்கள், உக்கிரதந்தங்கள் இவைகளை யுடையதாயும், குடலாகிற மாலையோடு கூடினதாயும், சத்துருவைப் பிளவாநின்ற நகங்களையுடையதாயு மிருக்கிற உம்முடைரூபத்தில் நின்றும் நான் பயப்படவில்லை. சம்சாரசாகர துக்கத்தில் நின்றும் நான் மிகவும் பயப்படுகிறேன்.

யாதொரு காரணத்தினுலே இஷ்டவஸ்து வியோகத்தினுலேயும் அனிஷ்ட வஸ்துவினுடைய கூட்டுறவினுலேயும் உண்டாகாநின்ற சோகாக்கினியினுலே சகலமான யோனிகளிலேயும் தகிக்கப் படுகிறேன். சோடசவிகாரங்களாகிற அறங்களுடனே கூடின இந்தச் சம்சாரசாகரத்திலே அக்கியானத்தினுல் தள்ளப்பட்டும் பிடிக்கப் பட்டும் பிரபன்னனுயுமிருக்கிற என்னை உத்தாரணம் பண்ணி உம்முடைய சமீபத்தை அடையும்படி செய்யும். இந்தச் சரீரிகளுடைய போகத்தையும், சம்பத்துகளையும் பிரம்மா வினுடைய போக முதலாக சகல இந்திரியங்களினுலே அனுபவிக்கத்தக்கதாயிருக்கிற விபவத்தையும் அறியா நின்ற நான் காலஸ்வரூபமாயிருக்கிற உம்முடைய மகாசக்தியினுலே துவம்சிக்கப்பட்ட அணிமாதி அஷ்ட ஐஸ்வரியங்களையும் கோரவில்லை. ஆகையால் என்னை உம்முடைய பிருத்தியர்களான நித்திய முக்தாளுடைய பாரிசத்தை அடையச் செய்யும்.

ரஜோ குணத்தினுலேயும், தமோ குணத்தினுலேயும் மிஞ்சியிருக்கிற இந்த அசுர குலத்திற் பிறந்த நான் உம்மை யிவ்வளவு அவ்வளவென்று சொல்லக் கூடாத கிருபையை அடைவேனே? பிரம்மா, ருத்திரன், லட்சுமி முதலான பேருக்கும் துர்லபமாயும், தமோ குணத்தினுலேயும, மிஞ்சியிருக்கிற பத்மம் போலே சகலசந்தாப ஹரமாயு மிருக்

கிற உம்முடைய கரப் பிரசாதம் என்னுடைய சிரசிலே கிருபையினலே வைக்கப் பட்டதல்லவா? இந்தப் பிரம்மாதிகள் உத்தமர்கள், இந்த அசுரன் நீசன் என்கிற வித்தியாசமானது அந்த ஆத்மாவாயும் சுகிர்தாயு மிருக்கிற உமக்கிருக்கவே யில்லை. கற்பகவிருக்ஷமானது தன்னை உபாசியாநின்றபேருக்கு சங்கல்பானு குணமாகப் பலத்தைக் கொடுக்கின்றதுபோலப் புருஷனுடைய வுபாசனையினல் உம்முடைய பிரசாத முண்டாகின்றது. அதினலேயும் இச்சானுகுணமாகத் தர்மாதிகளுடைய ஆவிர்ப்பாவ முண்டாகின்றது. உம்முடைய பிரசாதத்திலே உத்தமனென்றும் அதமனென்றும் காரணமன்று; ஆகையினல் சம்சாரமாகிற பாழுங் கிணற்றிலே விழுந்திராநின்றும், தேவரிஷியான நாரதராலே பகவத்தாசனுகப் பண்ணி அனுக்கிரகிக்கப்படாநின்று மிருக்கிற நான் உம்முடைய பக்தாளின் சேவையை எப்படிவிடுவேன்?

இந்த ஜெகத்துக்கு ஆதியிலேயும், அந்தத்திலேயும் வேறுபட்டவரா யிருந்து மத்தியத்திலேயும் நீரேயிருக்கிறீர். இந்தக் குணப்பிரவாக ரூபமான ஜெகத்தை உம்முடைய மாயையினலே சிருஷ்டித்து அந்த ஜெகத்திலே அனுப்பிரவேசித்தவராய் அந்தந்தக் குணங்களினல் இரட்சிக்கிறவர் போலவும் சங்கரிக்கிறவர் போலவும் அறியப் படுகிறீர். பிரளய காலத்திலே சேஷ சயனத்தில் நின்றும் யோக நித்திரையில் நின்றும் ஒழிந்தவராய் உம்முடைய நாபியில் நின்று இந்தலோக பத்மமானது உம்மிடத்திலேயே அப்பிரகாசமா யிருந்து கொண்டு அதிசூட்சுமமான ஆலம்விதையில் நின்றும் வடவிருட்சம்போல உண்டாயிருக்கிறது. அந்த லோகபத்மத்திலேபிறந்த பிரம்மாவானவன தனக்குப்பிறப்பிடமான பத்மத்தைக்காட்டிலும் வேறொன்றைக் காணுத

னுய்த் தன்னிடத்திலே வியாபித்துக்கொண் டிருக்கையில் தனக்குச் சென கராயிருக்கிற வும்மைத் தனக்கு வெளியிலே தொடா நின்றுகொண்டு அந்த ஜலத்தில் அநேக சம்வச்சர முழுகினவனுய் உம்மை அடையாமற்போனுன். இது யுக்த மே. முளையுண்டானபிறகு புருஷனுனவன் அதற்குள் வியா பியாநின்ற வித்தை முளைக்கு வெளியிலே வேருக எப்படிக் காணமாட்டுவான்?

வாரீர் ஈசனே! அந்தப் பிரம்மாவானவன் மிகவும் ஆச் சரித்துடனே கூடினவனுய்த் திரும்பவும் லோகபத்மத்தை யடைந்து உக்கிரமான தபசினுலே வெகுகாலத்துக்கு மேல் பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தை யுடையவனுய், பஞ்ச பூதேந்திரிய மனோரூபமான தன்னுடைய சரீரத்திலே பூமி யில் கந்தத்தைப்போல அதிசூட்சுமமாக எங்கும் வியாபித் திருக்கிற அபரிமிதங்களான முகங்கள், பாதங்கள், சிரசு கள், துடைகள், நாசி, கைகள், கன்னங்கள், நயனங்கள், ஆபரணங்கள் ஆயுதங்கள் இவற்றினுலே சத்துவமூர்த்தி யாய்ப் பிரபஞ்சமாகக் காணப்படாநின்ற பாதாதி அவயவங் களையுடைய உம்மைப் பார்த்துச் சந்தோஷத்தை யடைந் தான். அந்தப்பிரம்மதேவனுக்கு நீர் அயக்கிரீவ மூர்த்தி யைப் பரியாநின்றுகொண்டு வேதத்தை அபகரியாநின்றும் மகா பலசாலிகளாயும் ரஜஸ் தமோகுண மாயாளாயிருக்கிற மதுகயிடபாளென்கிற ராட்சசாளைச் சங்கரித்து வேதங்களை யுபதேசித்தீர். சுத்த சத்துவத்தை உம்முடைய இஷ்டசரீர மாகச் சொல்லுவார்களல்லவா? தேவ திரியக்கு மனுஷிய ரிஷியாதி அவதாரங்களினுலே லோகங்களைப் பாலனம்பண் ணி ஜெகத்துக்கு விரோதியான பேர்களைச் சங்கரிக்கிறீர்.

வாரீர் சங்காரநதிக்கு அக்கரையிலிருக்கிறவரே! அகோ கஷ்டப்படுகிற என்னைக் கிருபைபண்ணி இப்போது அந்தசங் காரமாகிற நதியில் நின்றும் கரை யேறும்படி செய்து ரட் சிக்கக்கடவீர். இத்தப்பிரபஞ்சத்தினுடைய உற்பத்தி ஸ்திதி சங்காரங்களுக்குக் காரணமான உமக்கு இந்தச் சங்காரமா கிறநதியிலே முழுகியிருக்கிறபேரைக் கரையேறும்படி செய் வதில் என்னபிரயாசம்? மூடர்களிடங்களிலல்லவா மகத்துக் கள் அனுக்கிரகம் செய்யவேண்டியது? எல்லாரையும் விட்டு என்னைமாத்திரம் இந்தச்சங்காரநதியில் நின்றும் கரையேறச் செய்வீராகில் உம்முடைய பக்தாளான இஷ்ட ஜனங்களைச் சேவியா நின்ற எங்களுக்கு அந்த உத்தாரணத்தினாலே என்ன பிரயோசனம்? சிருஷ்டியாதிலீலையை யுடையவரே! மனனசீலாளான ரிஷிகளோவென்றால் மோட்சத்தை இச்சி த்தவர்களாய் நிர்ஜனமான வனத்திலே விரதத்தை யுடைய வர்களாய்த் தபசுபண்ணிக்கொண் டிருக்கிறார்கள். அவ்வள வே யொழிய வேறொரு பிரயோஜனத்திலே அபேட்சையை யுடையவர்களல்லர். தீனாளான இந்தச் சமுசாரிகளைவிட்டு நா னொருவனுமே முத்தியைக்கோருகிறவனல்ல. இந்தச்சமுசா ரத்திலே யுழலாநின்ற பிராணிகளுக்கு உம்மைத்தவிர வே றொருரட்சகனைப் பார்க்கவில்லை. மைதுனமுதலான கிரகஸ் தாளுடைய சவுக்கியம் யாதொன்றுண்டோ மிகவும் அற்ப மாயிருக்கிற அந்தச் சவுக்கியமானது கைகளுடையதினவினா லேயுண்டாயிருக்கிற விஷய இச்சையை யுடையவர்களான சம்சாரிகள் வெகு துக்கத்தை யடைந்தவர்களாயிருந்தாலும் அந்த மைதுன சுகத்திலே திருப்தி அடைகிறதில்லை. தீரனா யிருக்கிற புருஷன்தானே உம்முடைய பிரசாதத்தினாலே தினவைப்போல மன்மத பீடையையும் சகிக்கிறான்.

இந்தப்பிரகாரம் பக்தனான பிரகலாதனுடைய பக்தியி ஞலே வர்ணிக்கப்பட்ட குணங்களையுடையவராயும் வயகுண குனியராயுமிருக்கிற பக்தவத்சலனான பகவான் கோபத் தை யடக்கினவராய், பிரணாமம் பண்ணுகின்ற பிரகலாத ஊப்பார்த்து சந்துஷ்டராய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் பிரகலாதனே! அசுரோத்தமனே! உனக்கு மிகவும் மங்களமுண்டாகக்கடவது! வேண்டிய வரத்தைக்கேள்; நான் ஆசிரதாளுடைய அபீஷ்டங்களைப் பூசிக்கிறவனாக விருக்கி றேன்; என்னைச் சந்தோஷியாதவனுக்கு என்னுடைய தரி சனம் கிடைக்கத்தக்கதன்று; வாராய்பாலனே! இந்தப்பிரகா ரம் நானுவித காமலோபங்களிலே அடைவிக்கப்பட் டிருந் தாலும் அசுரோத்தமனான பிரகலாதன் பகவானிடத்திலே ஏகாந்த பக்தனானகையால் வேறொரு பலத்தைக் கோராம லிருந்தான்.

நாரதர் வாக்கியம்.

வாராய் தர்மராசனே! அந்தப்பாலனான பிரகலாத ஞனவன் அந்த வரங்களையெல்லாம் பக்தியோகத்துக்கு விகாதமாக எண்ணினவனாய்ப் பகவானைக் குறித்துச் சிரிப் புடனே சொல்லுகிறான். வாரீர் நரசிம்ம மூர்த்தியே! சுபாவமாகக் கர்மங்களிலே ஆசக்தியை யுடையவனான என்னை நானுவிதங்களான வரங்களாலே ஆசையை உண்டா க்கவேண்டாம், நிர்வேதத்தை யடைந்தவனாயும், விஷயசங் கத்தி னின்றும் பயந்தவனாயு மிருக்கிற நான் மோட்சத்தை அபேட்சித்தவனாய் உம்மைச் சரணமாக அடைந்தேன். நீர் பக்தனுடைய லட்சணத்தை யறியவேண்டுமென்று இச்சை யையுடையவராய், பக்தனைச் சமுசார மூலங்களாயும் இரு தயபந்தங்களாயு மிருக்கிற சப்தாதிவிஷயங்களிலே ஏவுகிறீர்;

நீர் எனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுக்கிறவரேயாகில் அந்தச் சப்தாதி விஷயகர்மங்களை என்னுடைய இருதயத்திலே உண்டாக்காம லிருக்கவேண்டுமென்கிற இந்தவரத்தையே உம்மிடத்தில் நின்றும் வரியாநின்றேனென்று சொல்லாநின்ற பிரகலாதனைப் பார்த்துப் பகவான் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீபகவான் வாக்கியம்.

என்னுடைய ஏகாந்த பக்தர்களான உன்னைப்போலொத்த பாகவதர்கள் என்னிடத்தினின்றும் இந்த லோகாந்தரத்திலே அனுபவிக்கத்தக்க பலன்களைக் கோருகிறவர்களில்லை. ஆனால் இந்த மன்வந்தர காலமட்டுக்கும் இந்த லோகத்திலே தயித்தியேசுவரர்களுடைய போகங்களையெல்லாம் நீ அனுபவித்துக்கொண்டு நியந்தாவாயிருக்கிற என்னை எப்போதும் உன்னுடைய இருதயத்திலே வைத்து ஆராதிக்கக்கடவாய். உன்னாலே கானம்பண்ணப்பட்ட இந்தஸ்தோத்திரத்தை எந்தப்புருஷன் உன்னையும் என்னையும் ஸ்மரித்துக்கொண்டு திரிகாலங்களில் கீர்த்திக்கிறானோ அவனுங் கர்மபந்தத்தினின்று விடப்பட்டு முத்தனாவானென்று சொல்லுகின்ற பகவானைப் பார்த்துப் பிரகலாதன் சொல்லுகிறான்.

பிரகலாதன் வாக்கியம்.

வாரீர் மகேஸ்வரனே! உம்மிடத்தில் அற்பனான நான் ஒருவரங்கேட்கிறேன். அதென்னவென்றால் என்னுடைய பிதாவான இரணியனானவன் உம்முடைய தேஜஸை அறியாதவனாய் மிகவுங் குரூரமான மனதையுடையவனாய்த் தன்னுடைய பிராதாவைக் கொன்றீரென்று அசத்தான புத்தியுடனே கூடினவனாய் உம்முடைய பக் னான என்னிடத் திலேயும் துரோகத்தைப் பண்ணியும், சர்வலோககுருவாயும், சிரு

ஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரகர்த்தாவான உம்மை நிந்தித்தான். என்னுடைய பிதாவானவன் சாந்தமான உம்முடைய திருஷ்டியினுலே கடாட்சிக்கப்பட்டுப் பரிசுத்தனுய்த் தாண்டக்கூடாததாயும் கரையில்லாமலுமிருக்கிற அந்தப் பாபராசியினின்றும் பரிசுத்தனுகக் கடவனென்று பிரார்த்தியாநின்ற பிரகலாதனைப் பார்த்து ஸ்ரீஹரியானவர் சொல்லுகின்ருர்.

ஸ்ரீபகவான் வாக்கியம்.

வாராய் குலபாவனனே! யாதொரு காரணத்தாலே லோகங்களையெல்லாம் பாலனம் பண்ணுநின்ற நீ இந்த இரணியாசுரனுடைய கிருகத்திலே பிறந்தாயோ அதுகாரணத்தாலே உன்னுடைய பிதாவான இரணியனுனவன் இருபத்தொரு தலைமுறைமையான பிதுர்களுடனே கூடப் பரிசுத்தனுவன்; எந்த வம்சத்திலே நம்முடைய பக்தர்கள் பிறக்கிருர்களோ அந்தக் குலங்கள் மகாபாபிஷ்டங்களாயிருந்தாலும் பரிசுத்தமாகின்றன. வாராய் பிரகலாதனே! என்னுடைய தேகஸ்பரிசத்தாலே சர்வப் பிரகாரத்திலுலேயும் பரிசுத்தனுன உன்னுடைய பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டிய பிரேதகாரியங்களைச் செய்யக்கடவாய். சுபுத்திரனையுடைய இரணியகசிபுவானவன் உத்தமலோகத்தை யடையப்போகிருன்.

வாராய் குழந்தாய்! பிதாவினுடைய சிங்காசனத்தில் ஏறியிருக்கக்கடவாயென்று பகவான் சொன்னபடிக்கே பிரகலாதனுந் தகப்பனுக்குச் செய்யவேண்டிய புத்திரகிருத்தியங்களைச் செய்து பிராமணோத்தமர்களாலே பட்டாபிஷேகமும் பண்ணப்பட்டவனுய், சத்துருசூனியமான இராச்சியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

பிரமதேவர் வாக்கியம்.

பிரமதேவரும் தேவதைகளோடு சூழப்பட்டவராய் பிரசன்னமுகரான நரசிம்மதேவரைப் பார்த்து ஒருவார்த்

தை சொல்லுகிறார். வாரீர் தேவதேவனே ! பாபியாயும் லோகத்தைப் பீடியாநின்று மிருக்கிற இந்த அசுரனானவன் தெய்வாதீனமாக உம்மாலே சங்கரிக்கப்பட்டான். இந்த அசுரன் என்னால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டவைகளினாலே மரண மில்லாமல் என்னிடத்திலின்றும் வரம்பெற்றவனாய்த் தபோ பலத்தினால் கர்வியாய் சமஸ்தமான தர்மங்களையும் நாசம் பண்ணின அந்த அசுரனானவன் உம்மாலே சங்கரிக்கப்பட் டான். இந்த இரணியனுடைய புத்திரனும் மகாபாகவத னுமிருக்கிற பிரகலாதன் தெய்வாதீனமாக மிருத்யு முகத்தில் நின்றும் உம்மாலே விடுவிக்கப்பட்டானென்று சொல்லுகின்ற பிரமாவைப்பார்த்து ஸ்ரீ பகவான் சொல்லு கின்றார்.

ஸ்ரீபகவான் வாக்கியம்.

வாராய் சதுர்முகனே! இப்படிப்பட்ட வரம் இனிமேல் அசுரர்களுக்கு உன்னாலே கொடுக்கத்தக்கதன்று. குரூர மான சுபாவத்தையுடையபேர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட வரங் கொடுக்கிறது பாம்புக்குப் பால்புகட்டிவளர்ப்பதுபோ லாகு மென்று ஸ்ரீஹரியானவர் சொல்லி, பிரமாவினால் பூசிக்கப் பட்டவராய்ச் சர்வபூதங்களுக்குங் காணப்படாதவராய் அந் தர்த்தானமானார். பிற்பாடு பிரகலாதனானவன் பிரமதேவ னையும் ருத்திரனையும் பிரஜாபதிகளையும் தேவர்களையும் பகவ தங்கிசமான மற்றவர்களையும் பஜித்துச் சிரசினாலே வந்த னம் பண்ணினான். பிரமதேவன் சுக்கிராசாரியார் முதலான ரிஷிகளுடனே கூட, பிரகலாதனைத் தயித்தியதானவர்களு க்குப் பதியாகப்பண்ணி, பிரமாமுதலான தேவர்களெல் லாம் ஆசிர்வசனஞ்செய்து சந்தோஷித்து அவனாலே பூசிக் கப்பட்டவர்களாய்த் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களை அடைந்

தார்கள். இந்தப்பிரகாரம் விஷ்ணு பாரிஷாதர்களான ஜய விஜயர்கள் பிராமண சாபத்தாலே திதிக்குப் புத்திரர்களாகப் பிறந்தவர்களாய் வயிரவபாவத்தினால் மனதிலே யிரா நின்ற ஸ்ரீஹரியினாலே சங்கரிக்கப்பட்டார்கள், திரும்பவும் அந்த ஜய விஜயர்களிருவரும் பிராமண சாபத்தினாலேயே கும்பகர்ணனாகவும் இராவணனாகவும்பிறந்து ஸ்ரீராமருடைய பலபராக்கிரம பாலனங்களினாலேவிழுந்தவர்களாய் ஸ்ரீ ராமனையே நினைத்துக்கொண்டு தேகத்தைவிட்டார்கள். பிற்பாடு அவர்களே சிசுபால தந்தவக்கிராளாகப் பிறந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாலே சங்கரிக்கப்பட்டவர்களாய் அவருடைய சாயுச்சியத்தை யடைந்தார்கள்.

நாரதர்வாக்கியம்.

வாராய் தர்மநந்தனனே! உம்மாலே எது கேட்கப்பட்டதோ அந்தச்சிசுபாலன் ஸ்ரீகிருஷ்ணவைரிகளுடைய சாயுச்சியமான நம்மாலே உனக்குச்சொல்லப்பட்டது. மகானுபவர்களான ரிஷிகள் பரப்பிரம்மரூபியான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மனுஷியரூபியா யிங்கேபிரத்தியக்ஷமாக வாசம் பண்ணுகிறாரென்று உன்னுடைய கிருகத்தைக்குறித்து நாலு திக்கிலேயு மிருந்து வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நீங்களே இந்தப்பூலோகத்தில் மகா பாக்கியத்தைப் பண்ணினபேர்கள், ஸ்ரீகிருஷ்ணரானவர் உங்களுக்குப் பிரியராயும் குருவாயு மிருக்கிறார். இந்தப்பகவானான ஆதிபுருஷனானவர் பூர்வத்தில் மஹாமாயாவியான மயனாலே போக்கடிக்கப்பட்ட ருத்திரனுடைய எஸலைத் திரும்பவும் விஸ்தரிப்பித்தாரென்று சொல்லுகின்ற நாரதமகாரிஷியைப் பார்த்துத் தர்மராஜா சொல்லுகின்றார்.

தர்மபுத்திரர்வாக்கியம்.

வாரீர்மகாரிஷியே! ஜகதீசனான ருத்திரனுடைய கீர்த்தியை மயன் எந்தக்காரியத்திலே போக்கடித்தான். அந்தக் கீர்த்தி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாலே திரும்பவும் எப்படி விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இதை யெனக்குச் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்கின்ற தர்மபுத்திரரைப்பார்த்து நாரத மகாரிஷியானவர் சொல்லுகிறார்.

நாரதர்வாக்கியம்,

வாராய் உதிஷ்டிரனே! யுத்தத்திலே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாலே விருத்தியையடைவிக்கப்பட்ட தேவதைகளினால் செயிக்கப்படாநின்ற அசுரர்கள் மாயாவிகளுக்கெல்லாம் பரமகுருவான மயனைச் சரணமடைந்தார்கள். சிருஷ்டியில் சமர்த்தனான அந்த மயனானவன் ஒருத்தராலேயுங்காணக்கூடாத போக்குவரவை யுடையவைகளாயும் இன்னபடியென்று எண்ணக்கூடாத உபகரணங்களையுடையவைகளாயு மிருக்கிற மூன்று பட்டணங்களைச் சிருஷ்டித்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அசுரசேனாபதிகள் பூர்வவயிரத்தை நினைத்துக்கொண்டு அந்தத்திரிபுரங்களோடுகூட கண்ணுக்குக் காணப்படாமலிருந்துகொண்டு லோகபாலர்களோடு கூடினமூன்றுலோகங்களையும் பிடித்தார்கள். பிற்பாடு மூன்று லோகத்தாரும் மகாதேவனை அடைந்து வணங்கிச் சொல்லுகின்றார்கள்.

உம்முடையவர்களாய்த் திரிபுரவாசிகளான அசுரர்களாலே பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற எங்களையெல்லாம் ரக்ஷியுமென்று சொன்னார்கள். இந்தப்பிரகாரம் லோகங்களாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டு, பகவானும் சங்காரகர்த்தாவாயு மிருக்கிற ருத்திரனானவன் தேவதைகளைப் பார்த்துப் பயப்படாதீர்க

ளென்றுசொல்லிஅனுக்கிரகித்தவராய்த் தனுசிலேசரத்தைச் சந்தானம்பண்ணி அபிமந்திரித்துத் திரிபுரங்கள்மேலே விட்டார். அந்தச் சரத்தில் நின்றும் சில பாணங்களினாலே திரிபுரங்கள் காணப்படாமற்போயின. திரிபுரவாசிகளான அந்த அசுரர்க ளெல்லாரும் அந்தப் பாணங்களினாலேயே ஸ்பரிசிக்கப்பட்டு விழுந்திறந்தார்கள். மகாயோகியான அந்த மயனானவன் அவர்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்னாலே நியமிக்கப்பட்ட அமிர்தரசத்தை யுடையதாயிருக்கிற கூபத்திலே போட்டுவைத்தான். அந்த அசுரர்கள் சித்தாமிர்தரசத்தினால் ஸ்பரிசிக்கப்பட்டு வச்சிரம்போலே திடகாத்திரர்களாய் மேகத்தைப் பிளவாநின்ற இடி நெருப்புகள்போல எழும்பினார்கள். அப்படி எழும்பியவர்களைப் பார்த்து விசனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற ரிஷபத்துவசனைப் பார்த்து விஷ்ணுவானவர் ஒரு உபாயத்தைப் பண்ணினார். அதெப்படியென்றால், அப்போது பிரமதேவன்கன்றாகவும் தாம்பசுவாகவும் ரூபத்தைத் தரித்தவராய் மத்தியானகாலத்தில் திரிபுரபட்டணத்திற் பிரவேசித்து ரசகூபத்திலே யிருக்கிற அமிர்தத்தைச் சேஷமில்லாமல் பானம் பண்ணினார்; அந்த அசுரர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் மோகத்தை யடைந்தவர்களாய் பசுரூபமான அந்தவிஷ்ணுவை நிஷேதியாம லிருந்தார்கள். அதையறிந்து மாயாவியான மயனானவன் விசனமில்லாதவனாய் தெய்வகதியையும் ஸ்மரித்தவனாய் அந்த அமிர்தரசத்தை ரட்சியாநின்ற பேர்களைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

இந்த லோகத்தில் தனக்கும் அன்னியனுக்கும் தெய்வத்தினாலே கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதைப் போக்கடிக்கைக்கு எவன்தான் இச்சிப்பனென்று சொன்னான். பிற்பாடு ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானானவர் தம்முடைய சக்திகளினாலே ருத்திரனு

க்கு ரதம், சாரதி, குதிரைகள், தனுசு, சரம் இவைமுதலான யுத்த சாதனத்தைச் சிருஷ்டித்துக்கொடுக்க இவைகளைக் கொண்டு ருத்திரனானவன் யுத்தசன்னகத்தை யுடையவனாய், பகவானுடைய தேஜசினாலே ரட்சிக்கப்பட்டவனாய் அபிசித்தென்கிற முகூர்த்தத்திலே பேதிக்கக்கூடாத திரிபுரங்களைத் தகித்தான். அப்போது ஆகாசத்திலே துந்துபிவாத்தியம் முழங்கின. தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். இந்தப்பிரகாரம் திரிபுராந்தகரானவர் திரிபுரங்களைத் தகித்து பிரமாதிகளினாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய்த் தம்முடைய ஸ்தானத்தை யடைந்தார். ஸ்ரீஹரியினுடைய லோக பாலனங்களாயிருக்கிற வீரியங்களானவை ரிஷிகளினால் கானம்பண்ணப்பட்டு மிருக்கின்றனவென்று நாரதமகாரிஷியானவர் சொன்னார்.

ஸ்ரீசுகர்வாக்கியம்.

வாராய் பரிக்ஷித்தே! தர்மபுத்திரரானவர் மகாத்துமாக்களுக்கெல்லாம் அக்கிரகெண்ணியராயும், பகவானிடத்திலேயே மனதையுடையவராயு மிருக்கிற அந்தத் தயித்தியபதியான பிரகலாதனுடைய சற்புருஷ கோஷ்டியில் கொண்டாடப்பட்ட சரித்திரத்தைக்கேட்டு சந்துஷ்டனாய்த் திரும்பவும் பிரமகுமாரனான நாரதமகாரிஷியைப் பிரசனம்பண்ணிச் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் கியானசக்தி முதலான குணங்களையுடைய நாரதமகாரிஷியே!எந்தத் தர்மத்தினால் புருஷன் கியானபக்திகளை அடைகுவனோ அப்படிப்பட்ட வர்ணாசிரம ஆசாரங்களோடு கூடினதாயும் அநாதியாயுமிருக்கிற மனுஷிய தர்மத்தைக் கேட்பதற்கு இச்சிக்கிறேன், உம்மைப்போலொத்த பிராமணர்கள் சிரேஷ்டராயும் ரகசியமாயுமிருக்கிற தர்மத்தை

அறிவார்கள்; இதரர்களப்படி யறியமாட்டார்க ளென்று கேளாநின்ற தர்மபுத்திரரைப் பார்த்து நாரதமகாரிஷி சொல்லுகிறார்.

நாரதர்வாக்கியம்.

வாராய் தர்மபுத்திர மகாராஜனே! வர்ணாசிரமதர்மங்களுக்கு என்னாலே கேட்கப்பட்ட அநாதியான தர்மத்தைச் சொல்லுகிறேன். யாதொரு பகவான் தம்முடைய அமிசத்தினால் தர்மத்துக்கு தெக்ஷகுமாரனிடத்தில் அவதரித்தவராய் பதரிகாசிரமத்தில் தபசுபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். அந்தப் பகவானைப் பிரணாமம் பண்ணி மனுஷர்களுக்கெல்லாஞ் சாதாரணமான தர்மங்களைச் சொல்லுகிறோம். கேளும் சத்தியமும் தயையும் ஏகாதசியில் உபவாசமும் சவுசமும் க்ஷமையும் யுக்தாயுக்த விவேகமும் மனோ நிக்கிரகமும் அபரேந்திரிய நிக்கிரகமும் அயிம்சையும் பிரமசரியமும் தானமும் குருவினாலே யுபதேசிக்கப்பட்ட மந்திர ஜெபமும் மனோவாக்குக் காயங்கள் ஒருவழிப்பட்டிருக்கின்ற உள்ளத்தைக்கொண்டு சந்தோஷமா யிருக்கையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய சிரவணமும் கீர்த்தனமும் சேவையும் இவை முதலான முப்பது தர்மங்களும் பிராபணாதி நாலுவர்ணங்களுக்குஞ் சாதாரணமான தர்மங்களில் பிராமண லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறேன். பிரமதேவன் எவனைப் பிராமணனாகச் சொன்னானோ கெர்ப்பாதாந முதலான சமஸ்காரங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிறவன் பிராமணனவன். எக்கியம் அத்தியயனம் தானம் பிரமசரியாதி ஆசிரமங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிற கிரியைகள் இவைகள் விசுத்தமான குலத்தினாலேயும் ஆசாரத்தினாலேயும் சுத்தர்களான பிரம க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்குத் தர்மமாக விதிக்கப்பட்டவைகள்

தான். யாகம் பண்ணுகிறதும் ஒருவனுக்கு யாகம்பண்ணி வைக்கிறதும், தான் அத்தியயனம் பண்ணுகிறதும் ஒருவனுக்குச் சொல்லுகிறதும், தான் தானங் கொடுக்கிறதும் தானம் வாங்குகிறதும், இவை ஆறும் பிராமணனுக்கு விசித தர்மம். ராஜாவுக்கு தானம் வாங்குகிறது தவிர மற்ற ஐந்து தர்மங்களும், பிராமணர்கள்தவிர இதர வர்ணங்களிலே கப்பம் தெண்டம் உலுப்பை முதலானவைகளை வாங்குகிறது விசித தர்மமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வைசியனுக்கோ வென்றால் நித்தியமாகப் பிராமண குலத்தை அனுவர்த்திக்கிறதும் வியாபாரம் பண்ணுகிறதும் தர்மமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சூத்திரனுக்கோ வென்றால் மூன்று வர்ணங்களுக்கும் சிசுரூஷை பண்ணுகிறதே தர்மமாகின்றது. இனி பிராமணனுக்கு நித்தியமாக உபாதானம் பண்ணிக்கொள்ளுகையும் புலத்திலேயுங்கடைவீதிகளிலேயுமுதிர்ந்து போகின்ற தானியாதிகளைப்பொறுக்கிக்கொள்ளுகையும் விர்த்தியாகும். சவுரியம், வீரியம், தைரியம், தேஜசு, தியாகம், ஆத்துமஜபம், க்ஷமை, பிராமணர்களைத் தேவதையாக எண்ணுகை, தயை, ரக்ஷணம் இவையெல்லாம் ராஜதர்மமாகும்.

தேவர்கள் பிராமணர்கள் விஷ்ணு பசுக்கள் இவர்களிடத்திலே பக்தியும் பிராமணர் முதலான மூன்று வர்ணங்களையுஞ் சந்தோஷிப்பிக்கையும் வர்த்தகமும் சாமர்த்தியமும் இவைகளெல்லாம் வைசியலக்ஷணமாகும். வணக்கமும் எஜமானிடத்தில் சேவிக்கையும் திருடாமலிருக்கையும் சத்தியமும் கோப்பிராமணர் க்ஷணமும் சூத்திரவர்ணத்துக்குத் தர்மமென்றறியத்தக்கன. பக்தியை தேவதையாக வுடையவர்களான ஸ்திரீகளுக்குப் பதிசிசுரூஷையும், பதிக்கு அனுகூலமாயிருக்கையும், பதியினுடைய பந்துக்களிடங்களிலே

அனுவர்த்திக்கையும் நித்தியமாகப்பதியினுடையநியமத்தைக் கொள்வதுமாம். இந்தப்பிரகாரம் ஸ்திரீயானவள் யோக்கியனை பர்த்தாவை அடையக்கடவள். இனிமேல் சங்கரஜாதிகளுடைய தர்மம் சொல்லப்படுகிறது. வண்ணான், சக்கிலி, கைக்கோளன், நட்டுவன், வலைக்காரன், மேதரவன் வேடனென்று எழுவகைப்பட்ட அந்தியசாதியாயும் இவர்களுக்குக் கீழ் ஜாதியாகிய சண்டாளன், புலக்கசன், மாதங்கன் முதலான அந்தியசாதிகளாயு மிருக்கிறசங்கர சாதிகளிலே களவு இம்சை இவைகளில்லாத பேர்களானோர் இவர்க்குக் குலக்கிரமமாகவராநின்ற அந்தந்த விர்த்தியே அவரவருக்குத் தர்மமாக அறியத்தக்கதென்று வேதாந்தக் கியானிகளினாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நாரதர் வாக்கியம்.

வாராய் தர்மபுத்திர மகாராஜனே! பிரமசாரியானவன் குருகுலத்திலே வாசம் பண்ணிக்கொண்டு குருவினிடத்தில் பயபக்தி விசுவாசமுள்ளவனாயும் காயத்திரி செபியாநின்று கொண்டும் சாயம் பிராதா இரண்டு சந்திகளிலேயும் குரு சூரியன் அக்கினி சுரோத்தமான் இவர்களை உபசரிக்கக்கடவன். முந்தி கிருஷ்ணாசனம், சடை, தண்டம், கமண்டலம், உபவீதம் இவைகளையெல்லாம் கையிலே பவுத்திரத்தையுடையவனாய்ச் சாஸ்திரமாகத்தரிக்கக்கடவன். ஸ்திரீகளிடங்களில் அதிசம்பாஷணத்தைப் பண்ணாமலிருக்கக்கடவன். கிருகஸ்தனுக்கோ வென்றால் ருதுஸ்நானம் பண்ணியிருக்கிற தன்னுடைய ஸ்திரீயுடனே ரதியும்மதனும்போலவும்மற்றக்காலங்களிலே குருவை அனுவர்த்திக்குகையும் தர்மமாகிறது. விரதநிஷ்டர்களான சிலபேர்கள்சரீரத்துக்குத்தயிலமிடுகை, சிரசுக்குத் தயிலமிடுகை, உடம்பு பிடித்துக் கொள்ளுகை,

ஸ்திரீகளைப் பார்க்குகை, மாங்கிசபோஜனம், மதுபானம், கெந்த புஷ்பாதி அலங்காரம், இவைகளையெல்லாம் விடக் கடவர்கள். இந்தப்பிரகாரம் விரதத்தில் நிஷ்டையையுடைய வனுய் பிரமசரியமுதலான நாலு ஆசிரமங்களிலே ஒன்றைப் பற்றி அந்த ஆசிரமதர்மத்தை ஆசிரியா நிற்கிறவன் வேதாந் தக்கியானியாய்ப் பரப்பிரமமான ஸ்ரீமந் நாராயணனை அடை குவன்.

இனிமேல் வானப்பிரஸ்தனுடைய முனிசம்பந்தங்க ளான நியமங்களையும் சில நியமங்களைப்பற்றி வானப்பிரஸ்த ஆசிரமநிஷ்டனுவன் சீக்கிரமாக ரிஷிலோக மென்னப்பட்ட மகாலோகத்தை யடைகுவன். அப்படிப்பட்ட நியமங்களை யும் சொல்லுகிறேன்: வானப்பிரஸ்தன் உழுதுவிரைக்கப் பட்ட பூமியில் உண்டான பலன்களையும் உழாதபூமியில் தன் னன்டையே யுண்டான பலன்களையும் அகாலத்திலே யுண் டான பலன்களையும் அக்கினிபக்குவமான பதார்த்தத்தையும் விட்டு யோக்கியகாலத்தில் அபக்குவமான கந்த மூலமுத லான வஸ்துவையும் சூரியபக்குவமான பலாதிகளையும் புசிக் கக்கடவன். பனி காற்று அக்கினி மழை வெயில் இவைக ளைச் சகித்துக்கொண்டு அக்கினிநிமித்தமாகவே பர்ணசாலை யையாவது கிரிகுகையையாவது ஆஸ்ரயிக்கக்கடவன். தலையில் மயிர், உடலிலேமயிர், நகங்கள், தாடி, உடம்பழுக்கு, சடை, கம ண்டலம், கிருஷ்ணுசனம், தண்டம், மரவுரி இவைகளை யெல் லாம் தரிக்கக்கடவன். இந்தப்பிரகாரம் வானப்பிரஸ்தனுன வன் வனத்திலே பன்னிரண்டு வருஷம் எட்டுவருஷம் நாலு வருஷம் இரண்டுவருஷம் ஒருவருஷமாகிலும் தபசிலேயுண் டான கஷ்டத்தினுல் புத்தி யெப்படி நசியாமலிருக்குமோ அப்படிச் சஞ்சரிக்கக்கடவன். வியாதிகளினுலேயும் சிறையி

ஞலேயும் கர்மானுஷ்டானத்தினுலேயும் கியானுனுஷ்டானத்தினுலேயும் தான் சமர்த்தனுகாமற் போனுனேயாகில் உபவாச முதலான விரதத்தை ஆசரிக்கக்கடவன்.

எப்படியென்ருல், அவுபாசனத்தை ஆத்துமாசமாஜேபனம்பண்ணிக்கொண்டு அகங்காரமமகாரங்களை விட்டு, பஞ்சபூதசங்காதமான தேகத்தை எதாயோக்கியமாகத் தந்தம்முடைய காரணங்களிலே கூட்டக்கடவன் அதெப்படியென்ருல் புத்திமானுனவன் ஆகாசத்திலே இந்திரியங்களையும் வாயுவினிடத்திலே மூச்சு காதுகளையும், தேசசிலே தன்னுடைய சரீரத்திலுள்ள பூஷணத்தையும் அப்புக்களிலே இரத்தம் சிலேஷ்மம் சுக்கிலசுரோணிதங்கள் இவைகளையும் மிருந்த அஸ்திமாங்கிச முதலானவைகளைப் பிரிதிவி தத்துவத்திலேயும், எதில் நின்றும் எது எப்படிப் பிறந்ததோ அந்தப் பிரகாரமே லயிக்கக்கடவன். இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தூலசரீரத்தை நசிப்பித்து லிங்கசரீரங்களையும் சொல்லத்தக்க விஷயத்தோடுகூட வாக்கிந்திரியத்தை அக்கினியிலேயும் காரியத்துடனே கூட அஸ்த இந்திரியத்தை இந்திரனிடத்திலேயும் நடையோடு கூட பாதவிந்திரியங்களை விஷ்ணுவினிடத்திலேயும் ரதிக்கிரீடையுடனேகூட உபஸ்தவிந்திரியத்தைப் பிரமாவினிடத்திலேயும் மலவிசர்க்கத்துடனேகூட பாயுவிந்திரியத்தைத் திருத்தியுவினிடத்திலேயும் அந்தந்த ஸ்தானங்களை அதிக்கிரமில்லாமல் சேர்க்கக்கடவன். சப்தத்துடனே கூட சிரவண விந்திரியத்தை திக்குகளிலேயும் ஸ்பரிசத்தோடுகூட தொக்கேந்திரியத்தை வாயுவினிடத்திலேயும் ரூபத்தோடு கூடச் சுரிந்திரியத்தைச் சூரியனிடத்திலேயும் ரசத்துடனே கூட சிங்குவையிந்திரியத்தை அப்புக்களிலேயும் கெந்தத்துடனேகூட கிராணேந்திரியத்தைப் பூமியிலேயும் சேர்க்கக்கடவன்.

நாரதர்வாக்கியம்.

வாராய்தர்மராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் வானப்பிரஸ்தன் சுதர்மானுஷ்டானத்தில் சக்தனுகாவிட்டால் முன்சொன்ன பிரகாரத்தினுலே தியானம்பண்ணி உபவாசதீட்சையைப் பண்ணக்கடவன். சுதர்மானுஷ்டானத்தில் சக்தனுகில் முன் சொன்ன பிரகாரமே தியானம்பண்ணி சன்னியசிக்கக் கடவன். இப்படி தியானம்பண்ணி சன்னியசித்து விரக்தனுய்ச் சரீரத்தைக் கொண்டு அஸ்தானமாகிற கிராமத்திலே அந்த ராத்திரி மாத்திரம் அங்கே வாசம்பண்ணிக்கொண்டு சஞ்சரிக்கக் கடவன். சந்நியாசி யானவன் வஸ்திரத்தைத் தரியாமல் கவுபீனமாத்திரந் தரித்தவனுய் ஆபத்தில்லாத வேளையிலே தனக்கு அடையாளமான தண்டமுதலானதைத் தவிர மற்றென்றைத் தரிக்கக்கூடாது. இந்தப்பிரகாரம் எதியானவன் ஆத்மானுபவபரனுய் வேறெரு ஆஸ்ரயமில்லாமல் சர்வப்பிராணிகளுக்கும் சுகுர்தனுய் நாராயணனேயே பிராப்தியராக நிச்சயித்தவனுய் ஒருவனுகவே சஞ்சரிக்கக்கடவன். சாக்கிர அவஸ்தை சுழுப்தி அவஸ்தை இவைகளுடையசந்தியிலே ஆத்மநிஷ்டனு யிருக்கக் கடவன். நிச்சயமாகவுண்டாகாநின்ற மரணத்தையும், அநித்தியமான பிழைத்திருக்குகையையும், இவ்விரண்டையும் சந்தோஷியாம லிருந்துகொண்டு ஜீவனசாதனமான சிற்பவித்தை முதலானதைவிட்டவனுயும் வேதத்திலே சங்கைபண்ணுகின்ற தர்க்கங்களை யெல்லாம் விட்டவனுயும் இருக்கக்கடவன். இனிமேல்பரம அங்கிசர்களான எதியினுடைய விசேஷதர்மம் சொல்லப்படுகிறது. சாந்தனுயும், சமசித்தனுயு மிருக்கிற எதியினுடைய ஆசிரமமானது மிகவும் தர்மத்துக்கு ஏதுவில்லாமை யாகையால் தத்துவக்கியானேதயத்தினுடைய எதியானவன் அந்த ஆசிரமத்தை லோகநிமித்தமாகத் தரிக்கவும் விட்டுவிடவுங் கூடும். கியான பரிபக்குவத்தையுடைய சந்நியாசியானவன் இதரர்களாலே அறியப்படாத ஜாதியாதிவேஷத்தை யுடையவனுயும், பிர

யோசன அபேட்சையில்லாதவனும், உன்மத்தன்போலவும் பாலன்போலவும், பிரமானுபவத்திலே கியானனயிருந்தாலும், ஊமைபோலும் இருந்துகொண்டு மனுஷியாள் என்னும்படியாகச் சஞ்சரிக்கக்கடவன். இந்தப்பரம அங்கிசனுடைய சரியையிலே பெரியோர்கள் பிரகலாதனுக்கும், அசகரவிருதநிஷ்டனன குருமுனிக்கும், சமவாதரூபமாயும் புராதனமாயு மிருக்கிற இந்த இதிகாசத்தை உதாரணமாகச் சொல்லுவார்கள். அதெப்படியென்றல், பகவத் பிரியனன பிரகலாதனனவன் லோகங்களுடைய நடத்தையை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையினலே சிறிது மந்திரிகளுடனே கூடலோகங்களைச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு, சயிகபர்வதத்தினுடைய தாழ்வரையிலே காவேரிக்குச் சமீபமான பூப்பிரதேசத்தில் படுத்துக்கொண்டு, அழுக்கடைந்த தேகாலயங்களினலே மறைந்திருக்கிற பிரமதேஜசையுடையவனுமிருக்கிற ஒரு முனியைக் கண்டான். ஒருவராலேயும் இன்னனென்று அறியக்கூடாத முனியைப் பிரகலாதன் கண்டு வேதவிதிப்படி வணங்கிப் பிரசனம்பண்ணுகிருன்.

பிரகலாதன் வாக்கியம்.

வாரீர் முனிவரே! உம்முடைய சரீரத்தைப் பார்த்தால் லோகத்திலே திரவியத்துக்காக வியாபாரங்களைப்பண்ணித் திரவியம் சம்பாதிக்கிறவனுக்கல்லவோ தேகம் பருத்திருக்கும். வியாபாரசூனியராய்ச் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிற உமக்குச் சரீரமானது எந்த ஏதுவினலே பருத்திருக்கின்றதோ அதை எனக்குச் சொல்லக் கூடுமானல் சொல்லக் கடவீரென்று பிரகலாதனலே பிரஸனம் பண்ணப்பட்ட முனியான பிராமணன் அந்தப்பிரகலாதனுடைய வாக்காகிற அமிர்தத்தினலே வசிகரிக்கப்பட்டவராய்ச் சிரித்துக்கொண்டு அந்தப் பிரகலாதனனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்ருர்.

நாரதர்வாக்கியம்.

வாராய் அசுரசிரேஷடனே! பெரியோர்களுக்குச்னுஷிடதனனநீ, கியானதிருஷ்டியினலே இந்தவுலகத்தில் மசம்

யாளுடைய பிரவர்த்தி நிவர்த்தி மார்க்கங்களுடைய பலன்களையும் நன்ருக அறிந்தே யிருக்கிருய். ஸ்ரீமந்நாராயணன் பக்தியினாலே உன்னுடைய இருதயத்தில் சர்வதா வாசம்பண்ணிக்கொண்டு அக்கியானமான விருளைச் சூரியன் போலப்போக்கடித்துக்கொண்டிருக்கிருர். ஆகையினால்உன்னுடைய பிரஸ்னங்களை எனக்குத் தெரிந்தமட்டுக்குஞ் சொல்லுகிறேன்.

சங்காரப் பிரவாகத்தைப் பெருக்காநின்றும் ஆசையினாலே கர்மமார்க்கத்தில் பிரவர்த்தியாநின்ற நான்முன்னே நானாவித ஜென்மங்களிலே கூட்டிவைக்கப்பட்டேன். அந்தப் புண்ணிய பாவகர்மங்களினாலே சுழலாநின்ற நான் சொர்க்க மோட்சங்களுக்கும் திரியக் ஜென்மங்களுக்கும் மனுஷிய ஜென்மத்துக்கும் துவாரமாயுமிருக்கிற இந்த மனுஷியஜென்மத்தைத் தன்னிச்சையாக அடைவிப்பிக்கப் பட்டேன். இந்த சீவனுடைய நிரதிசய சுகசுரூபமானது சர்வகர்மங்களுடைய நிவர்த்தியிலே தனக்குத்தானே பிரகாசிக்கிறது. கர்மபோகங்களோவென்ருல் மனோரத மூலங்களாய்க் கொண்டு அநித்தியங்களென்று பார்த்து வியாபாரத்தை விட்டவனாய் பிராப்த காமபலன்களை அனுபவித்துச் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மூடனானவன் ஜலத்திலே யுண்டாகாநின்ற பாசிப் புல்லுகள் முதலானவைகளினாலே மறைக்கப்பட்டிருக்கிற ஜலத்தை அறியமாட்டாமல் விட்டு ஜலம்வேண்டுமென்றஇச்சையினால் கானலைக்கண்டு ஜலமென்று ஓடுவதுபோலப் புருஷன் தன்னிடத்திலிருக்கிற பரமாத்மாவை விட்டு அப்பாலேதேடுகிருன்.

வியாதிகளினாலேயும் மனோ வியாசங்கத்தினாலேயும் சோராதியுபத்திரவங்களினாலேயும் ஒருக்காலும்விடப்படாமலிருக்கிற இந்த மனுஷியனுக்கு மகாபிரயாசத்தினாலே அடையப்பட்ட அர்த்தகாமங்களினால் என்ன பிரயோசனம்? ஆகையினால் நான் இவைகளையெல்லாம் விட்டுத் தனக்குத்தானே யுண்டான சந்தோஷத்துடனேயும், அற்பமாயும், வெகுவாயும், மதுரமாயும், மதுரமில்லாமலிருந்தாலும் நிரத்

தையுடனேயாவது சிரத்தையில்லாமலாவது கொடுக்கப்பட்டதையும், பகலிலேயாகட்டும் இராத்திரியிலேயாகட்டும்தனக்குத்தானே பிராப்தமான அன்னத்தைப் புசித்துக் கொண்டும்; பட்டுபீதாம்பரம் கிருஷ்ணசனம் மரவுரி சீரணவஸ்திரம் இவைகளிலே பிராப்தமானதை சந்துஷ்டனுய்த் தரித்துக்கொண்டும்; மரத்தினிழலில் பூமியில் கல்லுகளில் உப்பரிகையின்மேல் கட்டிலில் சயனித்துக்கொண்டும் ஸ்நானம் பண்ணினவனுய்க் கெந்தாதிகளையும், நல்லவஸ்திரங்களையும் தரித்துக்கொண்டவனுய்; ரதம், அஸ்வம், கெஜம் இவைகளினுல் சஞ்சரித்தும், திகம்பரனுய்ப் பிசாசம்போலே சஞ்சரித்துக்கொண்டு மிருப்பேன். சுபாவமாக ஒருத்தன்போலிராமல் வேறுவேறு யிருக்கிற ஜெனனத்தை நான் நிந்திக்கிறதுமில்லை; ஸ்துதிக்கிறதுமில்லை; நீ மகா பாகவதனுகையால் என்னுடைய சரித்திரமானது உனக்கு என்னுலே சொல்லப்பட்டதென்று சொல்ல, அசுரராஜனுன பிரகலாதனுனவன் அந்த முனியினுலே சொல்லப்பட்ட பரம அங்கிசர்களுடைய தர்மத்தைக் கேட்டு சந்துஷ்டனுய் அந்த முனியைப் பூசித்து அவருடைய அனுக்கிரகத்தைக் கொண்டு தன்னுடைய கிருகத்தை யடைந்தான்.

யுதிஷ்டிரர் வாக்கியம்.

வாரீர் தேவரிஷியே! சங்காரத்திலேயே மிகவும் பற்றியிருக்கிற புத்தியையுடைய என்னைப்போலொத்த கிருகஸ்தனுனவன் எந்த உபாயத்தினுலே மோட்சசாதனமான இந்த நிவர்த்தி மார்க்கத்தைச் சீக்கிரமாக அடைவன். அதை யெனக்குச் சொல்லுமென்று கேளாநின்ற தர்மபுத்திரரைப்பார்த்து நாரதமகாரிஷியானவர் சொல்லுகிறுர்.

நாரதர் வாக்கியம்.

வாராய் மகாராஜனே! ஜனங்களுக்கு அனுக்கிரகத்தைப் பண்ணுநின்ற உன்னுலே நல்லபிரஸ்னம் பண்ணப்பட்டது. எந்தத தர்மத்தினுல் கிருகஸ்தனுனவன் பந்தஎதுவான கர்மத்தைச் செய்யாமலிருப்பனே அந்தக் கர்மத்தை எதார்

த்தமாகச் சொல்லுகிறேன். கிரகாசிரமநிஷ்டனு யிருக்கிற வன் கிருகஸ்தாசிரமத்துக்கு யோக்கியங்களான கர்மங்களை வாசுதேவார்ப்பணமாகச் செய்துகொண்டு பாகவதர்களான மகாமுனிகளை யுபாசிக்கக் கடவன். பகவானுடைய கதாமிர் தங்களைச் சிரத்தையுடன் கேட்டுக்கொண்டு சத்துக்களு டைய சகவாசத்தினால் தனக்குத்தானே விட்டுவிடாநின்ற பாரியா புத்திராதிகளிடங்களில் சங்கத்தை,நித்திரைபண்ணி யெழுந்த புருஷன் சொற்பனத்திற்கண்ட அர்த்தங்களை எப் படி விட்டுவிடுவனோ அப்படி விட்டுவிடக்கடவன். கியாதிகள் மாதா, பிதா, புத்திரர்கள், பிராதாக்கள் இவர்களெதை இச் சிக்கிறார்களோ அதை மமதையை விட்டவனாய்ச் சந்தோ ஷிக்கக்கடவன். தனக்குக் கிடைக்கப்பட்ட தானியஞ் சம்ப த்துக்களை வைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய நித்திய நைமி த்திய கர்மங்களை நடத்தக்கடவன். மிருகம் பட்சி முதலான ஜந்துக்களைத் தன்னுடைய புத்திரர்களைப் போலப் பார்க் கக்கடவன். தான் புசியாநின்ற வஸ்துக்களைப் பிறருக் குக் கொடுத்து உண்ணக்கடவன். யாவனொருவன் தனது பாரியாள் நிமித்தம் மாதா, பிதா, குரு இவர்களை வஞ் சிக்கிறானோ அவனமேல பகவானனவர் அன்னாதிகளினாலே ஆத்மாவுக்கு சீவனவிர்த்தியைப் பண்ணக் கடவன். பொ ருளிடத்திலே தனதென்கிற அபிமானத்தை விட்டு நிவி ர்த்திபராளுடைய மார்க்கத்தை ஆசரிக்கக் கடவன். தே வர்கள், ரிஷிகள், பிதுர்க்கள், பகவான் இவர்களை நாள்தோ றும் ஆராதிக்கக்கடவன். தனவானான புருஷனானவன் கன் னியாமாதத்தில் மாதாபிதாக்களுக்கும் பந்துக்களுக்கும் தன்னுடைய திரவியானுசாரமாக மஹாளயசிரார்த்தத்தைப் பண்ணக்கடவன். ஆகையினால் மனுஷியாள் புண்ணியகாலங் களிலே ஜன்ம சாபல்யங்களான அந்தச் சுதர்மங்களைப் பண்ணிக்கொள்ளக் கடவர்கள்,

வாராய் தர்மநந்தனனே! இனிமேல்தர்மமுதலான சிரே யசுக்களுக்குச் சாதனங்களான புண்ணிய தேசங்களைச் சொ

ல்லுகிறேன். பகவானுடைய பிம்பரூபமாகிய சற்பாத்திர மான பிராமணனெங்கே லபிக்கிறுனே அதுவே கர்மங்களுக்கு யோக்கியமான புண்ணியதேசம். தபசு, வித்தை, நற்செய்கை இவைகளோடு கூடின பிராமணகுல மிருக்கிற விடங்களும் ஹரியினுடைய பூசை யுண்டாயிருக்கிற விடங்களும் சிரேயசுக்களுக்கு ஸ்தானமாக விருக்கின்றன. புராணப் பிரசித்தமான கங்கை முதலான புண்ணியநதிகள் எங்கே உண்டாயிருக்கின்றனவோ அந்த நதிதீரங்களும் சரசுக்களும் பாகவதர்கள் வாசம் பண்ணப்பட்ட புஷ்கர முதலான க்ஷேத்திரங்களும் இவைகள் தர்மஞ்செய்வதற்குப் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களாக விருக்கும். இந்த க்ஷேத்திரங்களிலே பண்ணப்பட்ட தர்மமானது புருஷர்களுக்குச் சகஸ்திரகுணிதங்களான பலன்களைக் கொடுக்கும்.

உம்முடைய இராஜசூய யாகத்திலே தேவரிஷிகளாயும் தபோயோகாதி சித்தர்களாயுமிருக்கிற சனற்குமாரர் முதலான ரிஷிகள் இருக்கின்றபோது எந்தக் காரணத்தினுலே ஸ்ரீஹரியேசற்பாத்திரமாக அக்கிரபூசைக்குப் பாத்திரமாகப் பண்ணப்பட்டார். ஆகையினுலே அந்த ஸ்ரீஹரியே முக்கிய பாத்திரமென்று அறியத்தக்கவர். தேவர்கள் திரியக்குகள் மனுஷியாள் ஸ்தாவரங்கள் என்று நாலுவகைப்பட்ட சரீரங்களும் அச்சுதனுல் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவைக ளென்று அறியத்தக்கது. இப்படி யிருந்தாலும் திரேதாதி யுகங்களிலே மனுஷியாளெல்லாருக்கும் பூசையிலேயே புத்தியிருக்கிறதைப்பார்த்து பூசார்த்தமாகக் கியானிகளினுலே ஸ்ரீஹரியினுடைய அர்ச்சாவிக்கிரகமானது பண்ணப்பட்டது. சில பேர் அந்த அர்ச்சாவிக்கிரகத்திலே ஸ்ரீ ஹரியை சிரத்தையுடன் பூசையினுலே யுபாசிக்கிறுர்கள், இப்படி உபாசிக்கப் பட்டிருந்தாலும் அந்த அர்ச்சாரூபியான பகவான் புருஷத்துவேஷிகளான பேருக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கமாட்டார். அந்தப் புருஷர்களுக்குள்ளேயும் தபசு வித்தை சந்தோஷம் இந்தக் குணங்களுடனேகூட ஸ்ரீஹரியினுடைய ரூபமான

வேதத்தைச் சர்வகாலமும் பிரியாமலுள்ள பிராமணன் உத்தமபாத்திரமாகச் சொல்லப்படுவன். இந்த ஜகத்துக்குக்காரணனுன ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாததூளிகளினலே மூன்று லோகத்தையும் பாலனம்பண்ணுகின்ற பிராமணனேயே மகா தெய்வமென்று அறியத்தக்கது.

நாரதர் வாக்கியம்.

சில பிராமணுள் கர்மநிஷ்டாளாயும், சிலர் தபோநிஷ்டாளாயும், சிலர் வேதாத்தியயன பராளாயும், சிலர் மனன நிஷ்டாளாயும், சிலர் கியானயோக நிஷ்டாளாயு மிருக்கிருர்கள். இவர்களுக்குள் கியானநிஷ்டனுக்கே கர்மத்தினுடைய அனந்தபலத்தைக் கோரா நின்ற புருஷனலே பிதுர்க்களை உத்தேசித்துக் கொடுக்கப்பட்ட கவ்வியங்களும் தேவதைகளை உத்தேசித்துக் கொடுக்கப்பட்ட அவ்வியங்களும் கொடுக்கத்தக்கவைகள்; அப்படிப்பட்ட பாத்திரம் கிடையாமற் போனல் இதராளுக்குள்ளே கியானதாரதம்மிய மறிந்து கொடுக்கத்தக்கவைகள். மகத்யிஸ்வரியத்துடனே கூடினவனும் சிரார்த்தம் பண்ணும்போது வசுதேவஸ்தானத்தில் இரண்டுபேரையும் பிதுர்ஸ்தானத்தில் மூன்றுபேரையும் வைக்கக்கடவன். போக்கியாளாகக் கிடையாவிட்டால் இந்த இரண்டு ஸ்தானத்திலேயும் ஸ்தானமொன்றுக்கு ஒருவனையாகிலும் வைத்து சிரார்த்தம் பண்ணக்கடவன். சிராாத்தம் பண்ணும்போது வெகுபேர் யோக்கியாளிருந்தாலும் முன் சொன்ன நிபந்தனைக்கு மேலே அதிகமானவர்களை வைத்துப் பண்ணக்கூடாது. தர்மத்தினுடைய தத்துவத்தையறிந்தவன் சிரார்த்தத்திலே மாங்கிசத்தைக் கொடுக்கலாகாது; தானும் புசிக்கலாகாது. அன்னங்களினலே பிதுர் தேவதைகளுக்குத் திருப்தி செய்யவேண்டியது. தேவர்கள், பிதுர்க்கள், ஆத்துவசுவஜெனம் இவர்களுக்கு அன்னத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு சர்வத்தையும் பகவத்ரூபமாகப் பார்க்கக் கடவன். சிரேஷ்டமான தர்மத்தைக்கோராநின்ற மனுஷியாளுக்கு மனோவாக்குக் காயங்களினலேயும்பிராணி

சுனை இப்சிபாமலிருத்தற்கு ஒப்பான தர்மம் வேறொன்றில்லை. தர்மக்கியானபுருஷன் விதர்மமென்றும், பரதர்மமென்றும், ஆபாசமென்றும், உதர்மமென்றும், பலதர்மமென்றும் ஐந்துவகைப்பட்ட இந்த அதர்ம சாகைகளை விட்டுவிடக் கடவன். இவைகளில் விதர்மமென்னப்பட்டதுசுதர்மத்துக்கு விரோதியா யிருக்கும். பரதர்ம மென்னப் பட்டது ஒருத்தனாலே யேவப் பட்டவனாய் அவனுக்காகச் செய்யப் பட்ட தர்ம மென்ற றியத் தக்கது. உதர்ம மென்னப்பட்டது பாஷண்டமென்றும், டம்பமென்றுஞ் சொல்லப்படும். சகலதர்மமென்னப் பட்டது ஒருதாற் பரியமாகச் சொல்லப் பட்ட சொல்லுக்கு வேறொரு அர்த்தம் பண்ணுகிற தென்று அறியத்தக்கது. ஆபாசதர்மமோ வென்றால் புருஷர்களால் சாஸ்திரங்களைவிட்டுத் தன்னிச்சைப்படி செய்யப்பட்டது யாதொன்றுண்டோ அந்த வர்ணாசிரம தர்மத்துக்கு வேறுபாடான தர்ம மானது ஆபாசதர்ம மென்ற றியத் தக்கது. புருஷனானவன் திக்குகளையும் சகலபூமியையும் ஜெயித்து அனுபவித்தாலும் ஆசையினுடைய அந்தத்தை யடையமாட்டான். வெகு சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களாயும், சகலசம்சயத்தைப் போக்கடித்தவர்களாயு மிருக்கிற வெகு பேர்கள் சந்தோஷமில்லாததினாலே அதோகதியை யடைந்தார்கள்.

புருஷனுக்கு இஷ்டமென்னப்பட்ட யாகாதி கர்மங்களும், பூரத மென்னப்பட்ட தடாகம் ஆலயப் பிரதிஷ்டை முதலான கர்மங்களும் மோட்ச சாதனங்களாக மாட்டா. எவனொருவன் மனதை மோட்சவசம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறதினால் எத்தனிக்கிறானோ அவன் விஷய ஆசக்தியை விட்டவனாயும் பிரதிக்கிரகத்தை விட்டவனாயும், மனுஷியாளில்லாத விடத்திலே வாசம் பண்ணிக் கொண்டு ஒருவனாய் மனோகர அன்னத்தை மிதமாக சமபூமியில் சுசியான பிரதேசத்திலே ஸ்திரமான ஆசனத்தை ஸ்தாபித்துக் கொண்டு அதிலே நெறித்துக் கொண்டு இருக்கிற அங்கத்தையுடையவனாய்ப் பிரணவத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு சுகமா

யிருக்கக் கடவன். இந்தப் பிரகாரம் மூக்கு முனையிலேதிரு
ஷ்டி வைத்தவனாய் எவ்வளவிலே தன்மனதானது சகல
கர்மங்களையும் விட்டு விடுகிறதோ அவ்வளவு காலபரியந்தம்
பூரகமென்னப்பட்ட சுவாச ஆக்ருஷணம் கும்பக மென்கிற
சுவாசத்தைப் பூரிக்குகையும், ரேசக மென்னப்பட்ட சுவாச
த்தை விடுகையும் இவைகளினாலே பிராணா பானங்களை
நிரோதிக்கக் கடவன். விததுவானானவன் கர்ம கதியினாலே
தாஷிக்கப் பட்டும் சஞ்சலமாயுமிருக்கிறமனதானது எந்தெ
ந்த விஷயங்களிலே ஓடுகிறதோ அந்தந்த விஷயங்களினின்
றும் இழுத்து அந்த மனதை மெள்ள இருதயத்தினால்
நிறுத்தக் கடவன்.

காமக் குரோதாதிகளினாலே அடிக்கப் படாததாயும்
சகல விஷயங்களில் நின்றும் ஒழிந்த யோகியினுடைய மன
தானது பிரம சுகத்துடனே கூடினதாய் அதைவிட்டு ஒருநா
ளும் விஷயங்களைக் குறித்து எழும்பாமலே இருக்கும் கர்
மத்தியாகியான கிருகஸ்தன், விரதத்தியாகியான பிரமசாரி,
கிராமசேவை பண்ணுகின்ற தபசி, விஷய ஆசக்தியை யுடை
யவனான சந்நியாசி இவர்களெல்லாம் பிரம சரிய முதலான
ஆசிரமிகளுடைய வேஷம் போல வேஷத்தை யுடையவர்
களாய் ஆசிரம ஆபாசர்களென்று சொல்லப் படுவார்கள்.

யோகியானவனுக்கு மோகம் உண்டாகத் தக்கதன்று.
எப்படிப் பிரதி பிம்பமானது எதார்த்தமான வஸ்
துவாக இல்லாமலிருந்தாலும் வஸ்து போலே காணப்படாம
லிருக்கிறதோ, அப்படியேஞானியாயிருக்கிறவனுக்குஇந்திரி
யங்களினால் அறியப்படா நின்ற சமஸ்தமான வஸ்துக்களும்
எதார்த்தமாக இல்லாமலிருந்தாலும் வஸ்து போல இருக்
கிறது. லோகத்திலே தேவாதி சரீரங்களில் பிரி
திவி முதலான பஞ்ச பூதங்களுடைய சங்காதம், ஆரம்பம்,
பரிணாமம் என்கிற இந்த மூன்றிலேயும் ஒரு சேதமுஞ்சித்
திக்க மாட்டாது. இந்தப் பிரகாரம் பஞ்ச பூதங்களுக்குக்
காரணங்களான தன்மாத்திரைகளென்று சொல்லப்பட்ட

சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தங்களும் வஸ்து வாகாம லிருக்கின்றன.

பல அபேட்சை யில்லாமல் மனோவாக்குக் காயங்களினாலே செய்யப்பட்ட கர்மங்களைச் சாட்சாத் பரப்பிரம்மமான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலே மனோவாக்குக் காயங்களினால் சமர்ப்பித்தலே கிரியாத்துவயித மென்று சொல்லப்படும். தனக்கும் தன்னுடைய புத்திரமித்திர களத்திராதிகளுக்கும், மற்றுமுள்ள பிராணிகளுக்கும் அயிக்கிய பாவனையாதொன்றுண்டோ அதுவே திரவியாத்துவிதமென்று சொல்லப்படும். எந்தத்திரவியம் எந்த உபாயத்தினால் எவ்விடத்தில் எவனுக்கு நிஷித்தமாகாமலிருக்கிறதோ அந்தப் புருஷன் அந்தத்திரவியத்தினாலே சுதர்மங்களைச் செய்யக் கடவன். ஆபத்தில்லாத காலத்தில் நிஷிதங்களா யிருக்கிற வஸ்துக்களினாலே செய்பத்தக்கதன்று. நீங்கள் தேவதைகளாலேயுந் தாண்டக்கூடாத ஆபத்துக்களையெல்லாம் பிரபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய கடாட்சத்தினாலே தாண்டி, ஜெயிக்கக்கூடாத ராஜாக்களையெல்லாம் ஜெயித்து ராஜசூய முதலான கிருதுக்களைச் செய்தீர்கள். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சுதர்மானுஷ்டானபரனான புருஷனானவன் பஜிக்கக் கடவன் என்று சொன்னதைக் கேட்டு, தர்மராஜாவானவர் மிகவும் பிரீதியை யடைந்தவராய் அந்த நாரதரையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானையும் பூஜித்தார். பின்பு நாரதரானவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாண்டவர்கள் இவர்களிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போனார். இந்தப்பிரகாரம் தெட்சப் பிரஜாபதியின் பெண்களுடைய வங்கிசங்களிலே தேவாசுர மனுஷியாள் முதலாயும் சராசராத்மகமாயு மிருக்கிற பிரபஞ்சங்கள் உண்டாயினவோ அப்படிப்பட்ட வங்கிசங்களானவை தனித்தனியே உமக்கு நம்மாலே கீர்த்திக்கப்பட்டன.

பிரகலாத சரித்திரம் முற்றிற்று.